

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LES THAT BLEMISH

LEIA STONE
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

LIES THAT BLEMISH

EMBERYFA KİTAPTHRSE

LEIA STONE

Copyright © 2025 by Leia Stone

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

CONTENTS

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

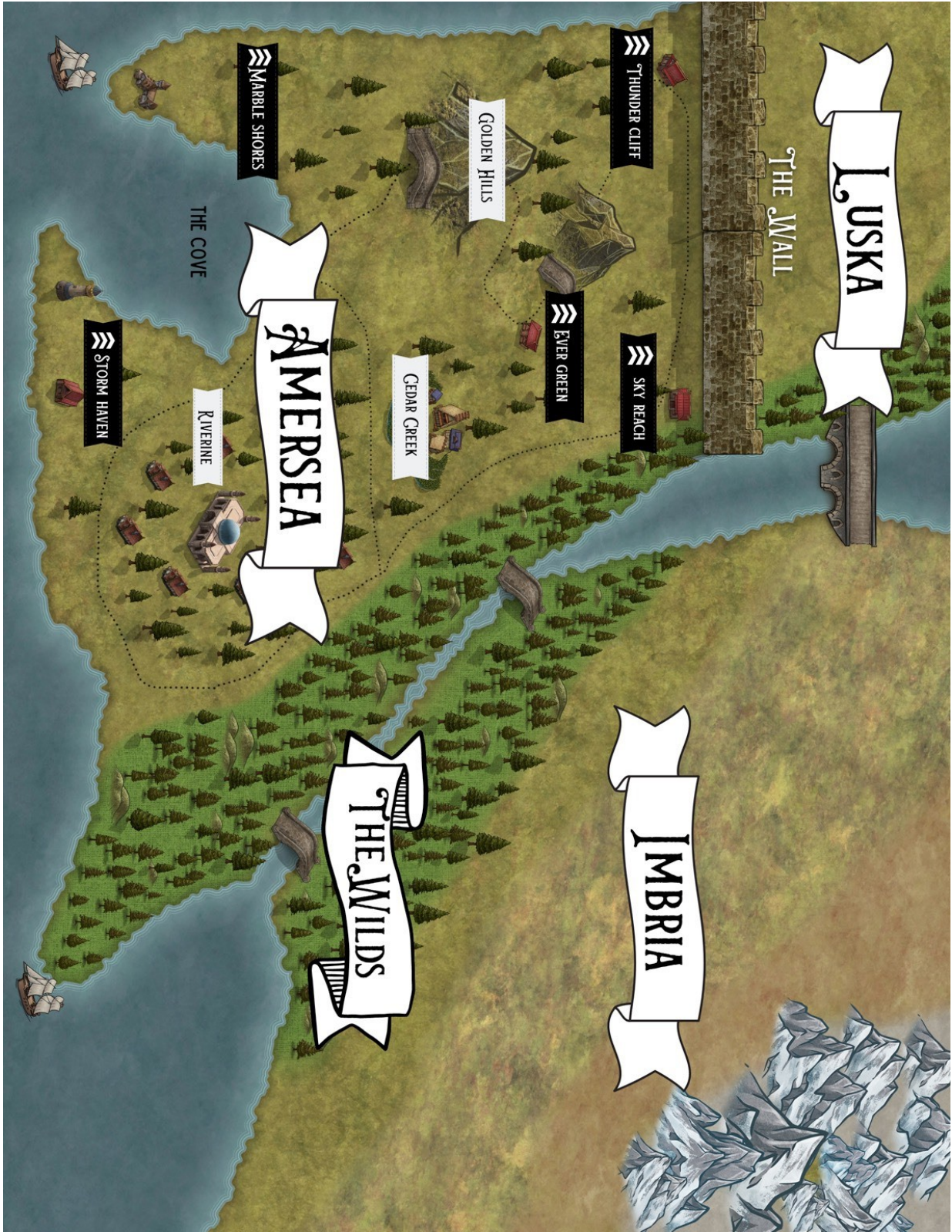
[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32 Sonsöz](#)

[Leia Stone larıÖzel Basım](#)

[Kitap](#)

[Sonsöz](#)

Alie Rae için. Bir kalp her kırıldığında, daha güçlü bir şekilde onarılır.

CHAPTER I

CESARET

Kız kardeşim imparatoriçe Aisling'in Imbria'ya savaş ilan etmesinin üzerinden İKİ AY geçmişti. Şimdi Vahşi Orman'ın ağzında durmuş, uzaktaki dumana bakıyordum. Imbria'nın dumanı. Ülkemiz yanıyordu. Onlarınkı de öyle. Onların gönderdiği her bombaya karşılık biz üç tane daha gönderiyorduk.

Tek kurtarıcı lütuf, Aisling'in Başbakan Vlek'i öldürmesiyle Luska ile olan savaşın soğumuş gibi görünmesiydi. Ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Sırada kız kardeşim olabilirdi ve varis olarak bugün güçlü bir yaratıkla bağ kurmam gerekiyordu, yoksa ölecektim. Fazilet ve Zafer de hemen arkamdaydı.

Boğazımda bir yumru oluştu ama onu .
Everharts ağlamadı.

Elaine yüzünde sert çizgiler olduğu halde gözleri gerçek hikâyeyi anlatıyordu. Benim için endişeleniyordu. Olması gerektiği gibi. Aisling tüm hayatı boyunca Vahşi Doğa'ya girmek için eğitim ve belli bir dereceye kadar kız kardeşlerim ve ben de öyle, ama onun kadar sert ve acımasızca değil. Elaine bize karşı daha yumuşaktı. Muhtemelen çocukluk için zamanımız olacağını düşünmüştü. Kohen Badshah'ın babamızı öldürdüğü gece bir varsayım yıkıldı. Soğuk ve affetmeyen bir adamdı, evet, ama

Önümde duran kadın dışında sahip olduğumuz tek ebeveyn.

"Bize hayatta olduğunuzu söylemek için her saat yeşil işaret fişeği. Tahliye için kırmızı işaret fişeği." Amirallerin koyduğu kuralları bana hatırlatırken Elaine'in sesi titriyordu. On dört yaşında bir yarattığı bağlamak duyulmamış bir şeydi ve kız kardeşimden ya da bazı güvenlik görevlilerinden yardım almamı istemiyorlardı. Eğer öyle yaparsam, bir gün imparatoriçe olduğumda kimse beni takip edemezdi. Kendi başıma yeterince güçlü olduğumu kanıtlamalıyım.

"Uyuduğum zamanlar hariç-"

"Uyumuyorsun." Aisling öne çıktı ve küçük bir el çantasını bana doğru itti. Eğer Elaine korkmuş görünüyorsa, Aisling dehşete düşmüş görünüyordu. Sanki beni gizlice güvenli bir yere götürmeyi hayal ediyormuş gibi aile arabamıza çılgınca bakışlar fırlattı.

"İlk kırk sekiz saat için değil tabii ki," dedim, tavsiyesini ona tekrarlayarak, "ama eğer üçüncü güne girersem-"

"Yıldızlar, onun üçüncü güne girmesine izin vermeyin." En büyük kız kardeşim, bana merhamet etmeleri için yıldızlara yalvarırcasına ateşten gökyüzüne baktı.

Birkaç hafta önce Elaine'le konuşurken kulak misafiri olmuştum. İlk başta beni güvende tutmak için bağlanmamı istediklerini ama şimdi bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüklerini çünkü Aisling'in ben Piyango yaşı olan on dokuz yaşına gelmeden ölme ihtimalinin çok yüksek olduğunu ve bağlanmanın beni yönetmeye uygun göstereceğini söylemişlerdi. Son iki ayda beni on yıl yaşlandıran konuşmalara kulak misafiri olmuştum. Aisling iki ay önce Kohen onu öldürdüğünde ölmüş ve yarattığının güçleri sayesinde yeniden doğabilmişti ama o ve Elaine onun tekrar geri döneceğinden emin değillerdi.

"...üçüncü güne girersem, dövüş hassasiyetimin hala iyi olduğundan emin olmak için küçük bir şekerleme yaparım," diye okumayı bitirdim ve ardından çantayı burnuma tutup içime çektim.

Kahve.

İğrenç.

Normalde kahve içmeme izin verilmezdi. Bir keresinde babamınkinin tadına bakmış ve masaya tükürmüştüm. Hizmetçimiz orada durmasına rağmen Elaine bana kendim temizletmişti. Kız kardeşlerim tüm bu süre boyunca gülmüşlerdi.

Zafer ve Erdem yanımda olmadan kendimi boşlukta hissediyordum. On dört yıl boyunca onlardan ayrı tek bir gece bile uyumamıştım. Küçük kız kardeşlerimi evde bırakmıştık. İkisi de ağlamaktan perişan olmuşlardı ve vedalaşmak için burada olmaları beni çok üzerdi. Bu yeterince kötüydü... ama daha iyiydi.

"O iyi olacak!" Tetra tersledi, destek için bastonuna yaslanırken durduğum yere doğru yürüdü. Çarpıcı kurt yarattığı Ariyel de yanında yürüyordu. "Vahşilerin beni canlı canlı yiyeceğini düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu kız kardeşime.

Aisling bu yorum onu daha iyi hissettirmiş gibi görünmüyordu ama bu beni sırttırdı. Tetra beni kucakladı ve ben de onu sıktım. O benim için ikinci bir abla gibiydi. Hayatımda onsuz hiçbir anım yoktu.

Tetra dudaklarını kulağıma bastırdı. "Çılgınca bir şey yapma. Bir tilki ya da kurt yeterince iyi. Gir, çık, eve canlı dön," dedi ve sonra geri çekildi.

Başım la onayladım. Sağlam bir tavsiyeydi ama aynı zamanda... yeterli miydi? Eskiden yeterliydi. Ama şimdi Aisling'in bir Talanagi'si vardı. Halkım artık gelecek tüm imparatoriçe ve imparatorlardan bunu mu bekleyecekti?

Önemli değildi. Bir Talanagi bulmak kolay değildi.

"Hazırım," diye ilan ettim, elim Aisling'in bana verdiği özel tırtıklı bıçağın üzerindeydi. Kusacakmışım gibi hissettim ama çenemi dik tuttum.

Aisling aniden, "Hayır," dedi ve sonra Elaine'e baktı. "Onu yeterince uzun süre eğitemedik. Imbrian savaşıyla meşguldüm. Bekleyelim."

Aisling uzanıp omuzlarımı kavradı ve gözlerimin içine baktı. "Bu işi iptal ediyorum."

Yüzüne doğru hırladım, hayvani bir sesle. "Sakın buna cüret etme!" Tersledim.

Tetra ve Elaine iki Filo muhafızının girişin yakınında durduğu ve bize mahremiyet sağlayan yere doğru yürüdüler. "Bana huzur veren tek şey bu Aisling," dedim ona. "Artık hiç yanımda değilsin. Gwen harika biri ama ya bir şey olursa? Ya Vic ya da Virtue kaçırılırsa? Onları bir yaratıkla koruyabilirim."

Maxim denen o ucubenin saç kurdelelerimizi ona postalamasından beri bana nasıl kâbuslar yaşattığını bilmiyordu. Elaine'in muhtemelen bizi takip ettiğini söylediğini duydum. Bir yaratık olmadan asla gitmiyordum!

Aisling titrek bir nefes verdi ve bakışlarımı karşıladı. Annem hakkında hiçbir şey hatırlamıyordum ama fotoğraflarını görmüştüm ve şimdi kız kardeşime bakarken Aisling'de annemin yüzünü görebiliyordum. Güzel ve hüzünlüydü.

"Sen ölürsen, ben de ölürüm," diye mırıldandı.

Aisling'i hiç son birkaç aydaki kadar duygusal görmemiştim. Büyürken o da babam ve Elaine gibi çelik gibi sertti. Sonra bir şey oldu ve şimdi yumuşacıktı. Bizi her gördüğünde sizi seviyorum diyordu ve şu anda hayatımda daha önce hiç görmediğim şekilde gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu.

"Ash, benim. Kız kardeşlerinin en vahşisi. Bunu ben hallederim." Bu onun sırtmasını sağladı.

"Ya bağlanmazsan? Ya yaralanırsan?" dedi. "Ya acımasız bir ayı yaratığına bağlanırsam ve üzerimi çizer misin?"

Aisling bana yarım bir gülümseme verdi. "Benim ukalalığımı almışsın ve bu iyi bir şey değil."

"İyi olacağım," dedim ona, sesim biraz çatallaşarak. "Buna ihtiyacım var."

Ölen babamın morgdaki görüntüsü zihnimde canlanırken sertçe yutkundum. Bir gün güçlü, acımasız ve normaldi, ertesi gün ise... gitmişti.

Aisling kendi içinde zihinsel bir savaş veriyor gibiydi. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Gitmeme izin vermek istemiyordu. Geçen haftayı kırsalda geçirmiş, akşamları Liana'nın sırtında uçarak benimle antrenman yapmış, savaşla ilgilenmek için üsse dönerken beni eğitmeye çalışmıştı.

Imbria'nın alev alev yanan tepelerine baktım.

"Onu sevdin mi?" Ona sordum ve gözleri irileşerek sinirlendi.

"Seni ve Elaine'i duydum," dedim.

Babamın katili Kohen ve Aisling bir zamanlar birlikteydiler. Babama yaklaşmak için onun kalbine girmeye çalışmıştı. Ama son iki aydır davranışlarına bakınca, bunun bir kaçamaktan daha fazlası olup olmadığını merak ettim.

"Öyle sanıyordum," dedi sonunda ama sesi ölü gibiydi, duygudan yoksundu. Kendini kapatıyordu, alıştığım Aisling.

"Sırada o ya da Maxim var," dedim.

Dudağını çiğnedi ve bakışlarını bana doğru kaydırıldı. "Kulak misafiri mi oldun?"

Yüzümü buruşturdum. "Yüksek sesle konuşuyorsun."

Gözlerini devirdi. "Yeniden doğabilirim."

"Sonsuza kadar değil," diye karşı çıktım. "Ash, bunu yapmama izin vermelisin." Onu kemik kıran bir sarılmanın içine çektim.

Aşkın ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Bir keresinde sözlüğe bakmıştım. Derin bir şefkat duygusu, güçlü bir duygusal bağ. Bunu kız kardeşlerimle, Aisling'le, Elaine'le yaşadım. Sadece bunu dile getirmiyordum. Babam yapmamamızı, bunun bir zayıflık olduğunu söyledi. Şimdi merak ediyorum.

"Seni seviyorum..." Kelimeleri söylemeye çalıştım, bu kadar kolay söylenmelerine şaşırdım.

Aisling şok olmuş bir halde sırtıtarak geri çekildi. "Ben de seni seviyorum, küçük kardeşim."

Kendimi salladım. "Tamam, iğrenç, bu çok duygusaldı."

Aisling güldü. "Haklısın. Küçük kız kardeş kısmı çok ileri gitti."

Ona bir gülümseme attım, bu şakalaşmayı ve şu anda ne kadar normal olduğumuzu seviyordum. Ablamın bu yönünü özlemiştim. Eskiden hep böyle ileri geri giderdik. Şimdi ise hiç ortalıkta görünmüyordu ve görüldüğünde de çok ciddiye.

İki muhafız bana girişe kadar eşlik etmek için geldi ve Aisling kaskatı kesildi.

"Ben hallederim," diye göz kırptım ona, Vahşi Doğa'da tek başıma iki, belki de üç gece geçirme düşüncesinin içimde yarattığı dehşeti görmezden gelerek.

Tetra ve Elaine onun yanında, yaratıkları da onların arkasında dururken başını salladı. Liana Aisling'in arkasındaydı ve bana bir kez başını salladı. Ben de başımı salladım. Kız kardeşimin yarattığı ve ben son birkaç haftadır yakınlaşmıştık. Boynunu okşamama ve Aisling aracılığıyla ona Vahşi Doğa hakkında sorular sormama izin veriyordu. Sanırım benden hoşlanmıştı.

Omzumun üzerinden son bir kez baktım, sonra içimdeki korkunun her zerresini emdim ve önümüzdeki üç gün boyunca uğraşmayı reddettiğim bir yere, içimin derinliklerine ittim.

Mümkün olan her şekilde bir yaratıkla bağ kurma zamanı gelmişti.

CHAPTER 2

AISLING

Küçük kız kardeşimin savaşın ortasında tek başına Wilds'a doğru yürümesini izlemek hayatımda yaptığım en zor şeydi. Peşinden koşmak, onu arabaya sürüklemek ve onu güvende tutabileceğim bir yere götürmek istedim. Ama bu, her geçen gün daha da kötüye giden durumumuza uzun vadede hiçbir katkı sağlamayacaktı. Maxim'in gönderdiği ve çılgın taleplerine boyun eğmem için bana üç ay süre verdiğini belirten son mektuptan bu yana Luska savaş cephesinde ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Bu iyi bir şeydi çünkü her saniye o hain Kohen'le savaşıyordum. Bu aynı zamanda filomuzu Luska'yı ezecek kadar güçlendirmek için sadece bir ayım kaldığı anlamına geliyordu, böylece Maxim tehdidini asla gerçekleştiremeyecekti - onunla evlenmez ve ülkemden vazgeçmezsem kız kardeşlerimi öldürecek ve topraklarımı alacaktı.

O piçin mektubunu düşünmek bile kanımı kaynattı ama Kohen'in ihaneti kadar değil. Şu anda göğsümün içinde bir kül yığını olsa da kalbim bir şekilde hâlâ acıyordu. Kohen'in babamı öldürmesi, bunu itiraf etmesi ve ardından beni öldürmesi beni içten içe öldürmeye yetmişti.

'Valor iyi olacak,' dedi Liana zihnime. 'O güçlüdür. Senin bildiğinden daha güçlü.'

Liana'nın verdiği güvenceyle teselli bulmaya çalıştım ama içim ne kadar boşsa bu da o kadar boştu. Elaine ve ben iki hafta boyunca Valor'a bir harita ve Talanagi'nin nerede olduğuna dair bilgi vermek konusunda ileri geri tartışmıştık. Ama sonunda ikimiz de buna karşı çıktık. Daha on dört yaşındaydı, Tanrı aşkına! Ve duygusaldı. Tatbikatlar sırasında öfkeyle çılgılık atıyor ve antrenman boyunca hırlayıp homurdanıyordu. Benim gibi odaklanmış değildi. Hazır değildi. Bir aslanla, kurtla ya da iyi bir şeyle bağ kurmasını ummak zorundaydık. Sonra da ben ölürsem halkımın onu takip etmesi için dua etmeliydik.

"Kim bir ayağa sahip olduktan sonra bir kuzuyu bekçi olarak çalıştırır ki? Liana bana sordu.

"Valor'a Talanagi'nin haritasını ver" takımındaydı. Liana ve ben son zamanlarda çok anlaşmazlık yaşıyorduk.

"İmparatoriçe olma çitasını bir ateş kuşuyla belirlediğim için, kız kardeşimin de yönetmek için eşdeğer bir yaratığa sahip olması gerektiğini mi düşünüyorsunuz? Ona sordum.

"İstiyorum.

Lanet olsun. Onun tavsiyelerinden nefret ediyordum. Çok acımasızdı ve artık kontrolüm dışındaydı.

"O zaman... sonsuza dek yaşayıp hüküm sürmem gerekecek," diye tersledim, ondan uzaklaşıp Elaine ve Tetra'ya doğru yürüdüm.

İkisi de kısık sesle konuşuyorlardı ve ben yaklaşıncaya sustular.

"başarılı olacak," dedi Tetra. "Kesinlikle," dedi Elaine.

Çatlamayayım diye ikisi de sahte davranıyordu. Bu çok açıktı.

Muhafızlara ters ters baktım. "Keşke amiraller uçmama ve en azından onu izlememe izin verselerdi."

Elaine başıyla onayladı. "Bu özel bir muamele, senin hiç sahip olmadığın bir şey. Bu ülkeyi yönetmeye uygun olduğunu kanıtlamak zorunda."

o değildi! Henüz değildi. Daha yeni adet görmeye başlamış çocuktuk. Babamın

Ölüm hepimizi hazır olmadığımız rollere itmişti.

Ve bu Kohen'in hatasıydı.

Bazen geceleri bana söylediği delice romantik şeyleri tekrarlayarak çıldırıyordum. Ama son zamanlarda, bu oldu: Saçının teline zarar gelmesine izin vermeden önce tüm dünyayı yakarım. Bunu, birine vücuduma zehirli bir ok attırıp beni öldürtmeden önce söylemişti!

Kafasını omuzlarından kendim ayırmak istedim, ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğimden emin değildim.

"Şimdi gel. Katılmamız gereken bir nişan partisi var," diye hatırlattı Elaine.

İnledim.

Alek. Tatlı ve sadık Alek, halkımızın iyiliği benimle evleniyordu. Küçük bir köpek yavrusu gibiydi, her zaman benim şefkatimi bekliyordu ama benim ona şefkat göstermeye hiç niyetim yoktu. Hayır, bu kesinlikle bir işti. Başka bir adamın kalbime tekrar girmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederim. Aşk hakkında, bana göre olmadığını bilecek kadar çok şey öğrenmişim. Romantik türden değil. Sadece Elaine'e, Tetra'ya, kız kardeşlerime ve Liana'ya olan aşkım devam edebilirdi. Ve bu bile zaman zaman bir meydan okumaydı. Valor'un bu üç kelimeyi bana nasıl söylediğini düşündüm ve biraz gülümsedim. Bir ebeveyn değildim ama olabilirdim ve kız kardeşlerime bunu söylemenin sorun olmadığını öğrettiğim için kendimle gurur duyuyordum. Annemin her zaman söylediği ve babamın zehirlediği bir şeydi bu.

Liana, 'Sevemeyen, başkalarıyla empati kuramayan insanlar beni korkutuyor,' dedi.

Bakışlarım onun durduğu yere kaydı. "Babam hakkında mı konuşuyorsun? Düşüncelerime müdahale etmesinden nefret ederdim. "Sevgiden aciz değildi. Sadece kelimeleri söylemekten hoşlanmazdı,' dedim ona.

Cevap vermedi. Liana'yla son zamanlarda bazı konularda anlaşmazlığa düşmemiz hoşuma gitmiyordu. Normalde her konuda onun fikrini ve rehberliğini duymak isterdim ama Kohen ve babam söz konusu olduğunda aynı fikirde . O düşündü ki

Kohen'in babam hakkında söylediklerinde bir şeyler olabilirdi ve onu bulup daha fazla sorgulamalıydım, ama daha iyisini biliyordum - o güzel dudaklarının zehirli yalanlarından daha fazlasını söylemesine izin vermemem gerektiğini biliyordum. Eğer konuşmasına izin verirsem, muhtemelen büyüüne kapılacak ve söylediği her şeye inanacaktım. Hayır. Onun söz konusu olduğu yerde kendime güvenmiyordum.

Gerçekler ortadaydı: Babamı öldürdüğünü itiraf etmişti ve bunun cezası ölümdü.

Liana'nın sırtına bindim ve Riverine'e, tüm yüksek sosyetenin beni izleyeceği nişan yemeğine doğru yola çıktık. Yanımda güçlü bir koca, başkente sadık biri olmasını istiyorlardı. Ve ben de onlara bunu verecektim.

Ülkemizin yarısını Imbria'ya kaptırdığım için zaten başarısız olduğumu düşünüyorlardı. Elimde bir darbe olmasını istemezdim. Gülümser, dans eder ve Alek'in elini tutardım. Başımı dik ve kız kardeşlerimi güvende tutacak her şeyi yapardım.

CHAPTER 3

CESARET

EMBER GÜZELDİ, yağmur gibi yağan bir ateş gibiydi. Ormanın zeminine doğru dans edişini ve orada, serin yosunların üzerinde tüterek yanışını izledim. Muhtemelen bir parça almalıydım. Bu neredeyse bir geçiş töreni gibiydi ama kız kardeşimin imparatoriçe ve dolayısıyla ülkenin en zengin insanı olduğunu düşünürsek, israf gibi geliyordu. Onu közcülere ya da bir sonraki Piyango adaylarına bırakabilirdim.

Sağımda bir dal kırıldı ve o tarafa döndüm, hançerimi çıkardım. Mor köz izleri olan küçük bir gelincik ormanın zemininde koşuyordu ve ben tuttuğum nefesi dışarı verdim.

Tamam Valor, biraz gerginim.

Derin bir nefes aldım ve rahatlamaya çalışarak omuzlarımı açtım. Kız kardeşlerim burada olsaydı kendimi daha iyi hissedebilirdim; yalnız kalmaya alışık değildim. Üçüz olmak hiç yalnız kalmadığım anlamına geliyordu, anne karnında bile. Ama onlar da burada olsaydı, onlar için de endişelenecek ve sürekli onları kollayacaktım. Hayır, bu daha iyiydi. Eğer başıma kötü bir şey gelirse, bunu görmeyeceklerdi. Ve üç gün içinde muhafızlar cesedimi bulup geri getireceklerdi-

Hayır. Pozitif kal. Buradan canlı çıkacaksın, dedim kendime.

Kendi kendime olumsuz konuşmamak çok zordu. Bazen benden nefret eden bir iç sesim vardı ve bu ses babamın sesine çok benziyordu.

Hayır, öyle değil Valor.

Doğru yapmıyorsun Valor. Bu yeterince iyi değil, Valor.

Aisling bu konuda senden daha iyi Valor.

Daha çok çabalamalısın Valor.

Bazen, Aisling'in üzerinde nasıl bir büyü vardı da onu bu kadar idolleştirdi diye merak ediyordum. Kohen Badshah onu öldürdüğü için kızgındım; resmen yetim kaldığım için üzgündüm... ama gittiği için kızgın değildim. Geceler huzurluydu, günler sürekli gözetim altında değildi. Şimdi ise sıranın ablama geleceğinden korkuyordum. Gerçekten değer verdiğim ve onsuz olmak için harap olacağım biri.

Annemin ölümünün bir boşluk bıraktığı ve babamın soğuk, sert ihmalinin bu boşluğu daha da büyüttüğü yerde, Aisling o boşluğu doldurdu. Elaine ile birlikte, yedi yaşındayken mutfakta kurabiye pişirdiğimizi ve o zamanlar on iki yaşında olan Aisling'in bir parça hamuru alıp bana fırlattığını çok iyi hatırlıyorum. Babam daha önce derslerime dikkat etmediğim için bana bağırmıştı ve ben de berbat bir ruh hali içindeydim. Öfkeyle ona doğru döndüm ama bir parça daha fırlatmadan önce gülümsediğini gördüm. Sonrasında patlak veren şey, yaptığımız ilk ve son yemek kavgasıydı. Kız kardeşlerim ve ben, Aisling yerde kahkahalar atana kadar ona kurabiye hamuru fırlattık ve saçlarına sürdük.

Elaine içeri girdiğinde, hepimizi öldüreceğini düşündüm. Ama Aisling suçu üstlendi. Benim ablam.

Ona bir şey olmasına izin veremezdim, bu yüzden Victory, Virtue ve hatta Aisling'i de koruyabilmek için mümkün olan en büyük, en güçlü yaratıkla bağ kurmam gerekiyordu. Ablam ülkeyi yönetmekle o kadar meşguldü ki

Kendine zar zor bakıyordu. Kilo kaybetmişti. Onu neredeyse hiç yemek yerken görmedim. Sürekli kahve içiyordu ve kendini savaşa ve Imbria'ya yaptıklarının bedelini ödetmeye adanmıştı.

Bir dal daha kırıldı ve nefesimi içime çekerek döndüm; biri benim yaşlarımda, diğeri biraz daha büyük iki Imbrialı çocuk gördüm. Onlar da benim gibi çanta giyiyor ve kalçalarında kılıç taşıyorlardı ama asker gibi görünmüyorlardı. Buraya gelmek için yanan tarlalardan geçmişler gibi derilerinin kıvrımlarında is vardı.

Kılıcımı havaya kaldırdım. "Sınırın yanlış tarafındasın," diye tükürdüm.

Imbrialılarla yeniden savaştaydık. Bu da demek oluyordu ki burası bizim tarafımızdı, nehrin karşısı ise onların. Muhtemelen sadece köz çalmak için buradaydılar ama bu bizim közümüzdü, onların değil.

"Valor Everhart?" dedi en büyükleri ve midem bulandı.

Hayır.

Suikastçılar mı? Buna hazırlıklı değildim. Bir an bile düşünmeden boştaki elimle uyluk kılıfıma uzandım ve bir fırlatma yıldızı çektim. Bileğimin bir hareketiyle büyük çocuğun kafasının yanından geçip gitti ve kulağının ucunu kopardı.

Bir çığlık atarak her iki çocuk da yere çömeldi ve teslim olmak için kollarını uzattı.

"Lanet olsun, kulağımı koparmaya çalıştı!" dedi büyük oğlan kanayan kulağını avuçlayıp bana dik dik bakarken.

"I oldu Aslında çalışıyor için al senin Göz, ama Yeterince yaklaştım," diye hırladım ve hançerimi kaldırarak ilerledim.

O sırada beni sessizce izleyen küçük çocuk ayağa kalktı, ağabeyinin önüne geçti ve hançerimin ucunu göğsüne bastırduğında ellerini kaldırdı.

Yıldızlar, o muhteşemdi. Gözleri kristal mavisiydi ve bebek gibi bir yüzü olmasına rağmen yine de yontulmuştu.

"Lütfen topraklarınıza geri dönün, yoksa kalbinizi kılıcım ile oyarım," dedim ona.

Kaşlarını çattı. "Her şeyi yanlış anlıyorsun Valor."

Adımı söyleme şekli, sanki beni tanıyormuş gibi. "Beni öldürmeye mi geldin?" Kim olduğumu nasıl bildiğini merak ederek sordum. Aisling babamın varisi olarak her zaman iyi bilinirdi ama küçük kız kardeşlerim ve ben Imbrialılar tarafından daha az tanınırdık.

"Ben Arjun. Arjun Badshah," dediğinde nefesimi içime çektim. Ağabeyi ayağa kalktı, kulağındaki bandajı tutarken hâlâ bana bakıyordu. "Bu Tej." Arjun başını kardeşine doğru salladı. "Kardeşimiz Kohen bizi gönderdi-"

"Beni öldürmek için," diye homurdandım ve hançerimin ucunu göğsüne bastırarak kumaşı delmesini sağladım.

Bir adım geri çekildi, zar zor seçebildiğim bir dizi Imbrianca mırıldandı - çok hızlıydı. Güzel iblis hakkında bir şeyler.

"Bir Talanagi'yi bağlamana yardım etmeye geldik!" Tej çığlık attı. "Ama şimdi sana yardım etmemin imkânı yok." Arjun'u kolunun altından yakaladı ve kardeşini sürüklemeye başladı.

Kafam karıştı.

Talanagi'yi bağlamama yardım eder misin?

Arjun topuklarını sıkarak kardeşinden uzaklaştı. "Hayır. Kohen direneceğini söyledi. Biz olmazsak ölür!" diyerek ağabeyiyle tartıştı ve onun bu açıklamasıyla içimi soğuk, sert bir korku kapladı.

Biz olmadan ölür mü? Bunu nereden bilebilir ki? "Evet, umurumda değil." Tej kanayan kulağını gösterdi.

Arjun başını salladı ve kardeşinin çantasından rulo haline getirilmiş bir kâğıt çıkardı. "O zaman ben ona yardım ederim." Bana döndü ve kâğıdı sonuna kadar açmaya başladı.

Bu bir haritaydı. Kafam o kadar karışmıştı ki hançerimi indirdim ve ne olup bittiğini anlamaya çalıştım.

"Kulağımı kesti!" Tej inledi.

Kahretsin, pek iyi suikastçılara benzemiyorlardı.

"Buraya gelirsen dağlayabilirim." Hançerimi ve çantamı indirdim ve sağlık çantamı karıştırmaya başladım. Islak bir şeyle aktive edildiğinde tutkal benzeri bir macuna dönüşen küçük bir gazlı bezim vardı. Aisling onu bana getirebilmek için kıyameti koparmış ve üç ordu üssünü aramak zorunda kalmıştı.

Tej bana ters ters bakmaya devam etti. "Eğer bana dokunmana izin vereceğimi sanıyorsan, delirmişsin demektir."

Gözlerimi devirdim. "Peki. Sen bilirsin."

Sağlık çantasını çantama geri koydum, hançerimi aldım ve ormana doğru yürüdüm.

"O ölmeden önce ikiniz de çocuk gibi davranmayı keser misiniz!" Arjun bağırdı ve ben durdum.

İşte yine oldu. Hayatıma yönelik bir tehdit mi? Emin değildim. Geleceği biliyormuş gibi konuşuyordu.

Döndüm ve kılıcımı tekrar çektim. "Ben imparatoriçe tahtının varisiyim. Hayatıma yönelik bir tehdit hakkında bilginiz varsa, hemen söyleyin," diye uyardım.

Arjun başını sallayan ağabeyine baktı. "Kardeşimiz Kohen geleceği görebiliyor," diye ağzından kaçırdı Arjun Dışarı.

"Seni aptal!" Tej onu azarladı ve kafasının arkasına bir şaplak atacak kadar ileri gitti. Bu bana kız kardeşlerimi hatırlatarak biraz gülümsememe neden oldu, ama ne dediğini anladığımda gülümsemem hemen silindi.

"Geleceği görmek mi? Bu yasadışı." Ve tamamen yalan, emindim.

"Biliyorum, bu yüzden birine söylersen kardeşimin başına büyük bela olur. Kohen'in bana söylediği gibi sana güveniyorum," dedi Arjun.

Bununla ilgili bir şey kalbimi yumuşattı, ama sadece bir saniyeliğine. "Oh, babamı öldüren kardeşin bana güvenebileceğini mi söyledi? Bu çok hoş." Sesimden alaycılık damlıyordu.

Arjun kaşlarını çattı. "O piçi, aşık olduğu kız kardeşini korumak için öldürdü."

Tüylerim diken diken oldu ve ağzım açık kaldı. "O mantıklı düşünemez. Zahmet etme," diye hırladı Tej.

Arjun bana bir adım daha yaklaştı ve gömleğinde delik açtığım yeri ovuşturdu. Kaniyor muydu? Kohen, Aisling'i korumak için babamı mı öldürdü? Bu hiç mantıklı değil. Ama olabilir... Eğer önce babam onu öldürecekse.

İçime mide bulantısı doldu. "Sen bir yalancısın," dedim ona, bir adım geri çekilerek. "O Aisling'e aşık değil. Onu da öldürdü!"

Arjun başını salladı. "Bize ulaşmak için kendine zaman kazandırmak, o bombalamaya başlamadan önce bizi bir yeraltı sığınağına sokmak için."

Bu hiç mantıklı değildi. Neden sevdiğin kişiyi öldür-? Sonra Aisling'in bana yaptığı itirafı hatırladım. Aslında ölümsüz olduğunu. Kohen biliyor muydu? Onun yeniden doğacağını biliyor muydu?

Elim titredi. "Babam Aisling'e asla zarar vermez." Yalanın tadı dudaklarımda zehir gibi kaldı.

Arjun kaşlarını çattı. "Tamam... geçmişe değil geleceğe odaklanalım. Elimde bir harita var. Tüm Talanagi'lerin olduğu yere götürüyor. Kız kardeşin ve ağabeyimin Onyx ve Liana'yı bağladıkları yere."

Talanagi mi? Beni öldürtmeye mi çalışıyordu? "Ölmek istemiyorum," dedim ona.

"Ölmeyeceksin. Bizimle seyahat edersen ve tek bir sürü olursak ölmezsin. Sadece önümüzdeki iki gün için."

O kadar kendinden emin konuşuyordu ki sinir bozucuydu.

"İki gün mü?" diye sordum. "Neden üç değil?" Üç standarttı.

"Çünkü ikinci günün gecesinde bir bağ kuracaksın. kırmızı ejderha ve kendini eve uçar. Güvende. Hayatta. Güçlü," dedi Arjun.

Şok. Açgözlülük. Arzu. Hepsi eşit ölçüde içimde yuvarlandı. Kırmızı bir ejderha mı? O benim hayalimdeki yaratıktı. Yalan söylüyordu. Arzularımla oynuyordu. Bunların hepsi bir tuzaktı.

"Sizin çıkarınız ne?" Onlara sordum.

Taj alay etti. "Talanagi'ye bağlanan tek kişi sen değilsin. Birlikte gidiyoruz, birbirimizin arkasını kolluyoruz ve hepimiz eve bağlanmış olarak dönüyoruz."

"Bunun bir tuzak gibi görüldüğünün farkındasınız ve ben aptal değilim, değil mi?"

Arjun başıyla onayladı ve katlanmış bir mektup çıkarıp bana uzattı.

Açtım, içindekileri taradım.

Cesaret,

Yakında bir gün, imparatoriçe olacaksın-

İlk satır nefesimi kesti ve kalbim küt küt atmaya başladı. Hayır. Aisling... Okumaya devam ettim.

-Aisling yokken kısa bir süre için.

Eğer bir Talanagi'ye bağlanmazsanız, halkınız sizin liderlik için çok genç ve zayıf olduğunuzu söyleyecektir. İsyan edecekler ve imparatorluk düşecek. Seçilmiş bir lider talep edecekler ve ailenizin mirası sona erecek.

Vay anasını. Kalbim göğsüme çarptı.

Aisling'in sana bebek gibi davrandığını biliyorum ama bunu yapmayacağım. Gerçek şu ki, baban acemi birliğinde Aisling'i öldürmeye çalıştı ve tayini çıktıktan kısa bir süre sonra bunu tekrar yapmayı planlıyordu. Onun hayatını kurtarmak için saltanatına son verdim ve bunu yüz kere yaparım.

Onu seviyorum, bu seni sevdiğim anlamına geliyor. Onun için önemlisin, o yüzden benim için de önemlisin. Bana güvenmene ihtiyacım var. Size yardımcı olması için en değerli kargomu gönderdim. Birlikte çalışırsanız, söz veriyorum hepiniz Talanagi'ye bağlanmış olarak çıkacaksınız.

Önümüzdeki günlerde tüm bunlar daha anlamlı hale gelecektir. Kohen

Tam bir sersemlik içinde mektuba baktım. Kohen Badshah az önce beni sevdiğini söylemişti. Garip romantik bir şekilde değil, ama yine de garip ve duygusaldı ve... bu da ne! Babamın Aisling'i öldürme planları mı vardı? Bu doğru olabilir mi? Bunun mantıklı olmasından nefret ediyordum, bunu yaptığını görebiliyordum...

"İyi misin?" Arjun sordu.

Artık bunu düşünmek istemiyordum. Karar vermekte zorlandım. Tek başıma mı gideyim yoksa onlarla takım mı olayım? Bir Talanagi ile bağ kurma şansı çok çekiciydi.

"Sadece yolu göster. Uyumuyorum, eğer ikinizden biri benim için gelirse, sizi öldürmekte tereddüt etmem," dedim.

"Harika," diye mırıldandı Tej.

İlaç çantamı çıkardım ve göğsüne fırlattım. "Bir şey değil." Ama bunu söylerken bile kendimi kötü hissettim. Size öğretilenlere ters düşen duygulara sahip olmak tuhaftı. Badshah ailesinden nefret etmem öğretilmişti, hatta son zamanlarda kız kardeşimin gece gündüz Kohen'i nasıl öldüreceğini ve babamın intikamını nasıl alacağını anlattığını duyduktan sonra bu daha da artmıştı. Şimdi de onun kardeşleriyle mi birlik olmam gerekiyordu? Bu kesinlikle delilikti. Ama ayrıca, beni öldürmek isteselerdi şimdiye kadar beni alt edebilirlerdi. Kılıçlarını bile çekmemişlerdi. Yine de Aisling'e ihanet ediyormuşum gibi hissediyordum. Ama mümkün olan en güçlü yaratığa ihtiyacım vardı... o yüzden bunu yapıyordum.

Tej'in kulağını yamaladıktan sonra, Arjun bana kiti geri verdi.

"Talanagi nerede?" Ona sordum.

Arjun bakışlarını kardeşine ve sonra tekrar bana çevirdi. "Luska."

"Luska! Delirdin mi sen?"

"Korktun mu?" Tej alaycı bir tavırla sordu.

Gözlerimi devirdim. "Ben akıllıyım. Orada bile olmayabilecek bir yaratığı bağlamak için düşman topraklarına gitmem."

"Kız kardeşin yaptı," dedi Tej.

Aisling, Liana'yı bağlamak için Luska'ya mı gitti? Yok artık.

"Bu kadar konuşma yeter. Eğer şimdi başlamazsak, ikinci geceye yetişemeyiz." Arjun bize el salladı ve yürümeye başladı.

Tej ve ben birbirimize baktık. Bu adamın arkamı kollamasına asla izin veremezdim. Tej inleyip kardeşini takip etmeye başlamadan önce acı verici derecede uzun bir süre bekledik. Ben arkaya çekildim ve

Bunun kesinlikle aptalca bir plan olduğunu ve bu ikisiyle çok derine inmeden hemen geri dönmem gerektiğini düşündüm. Abartılı yalanları üzerimde işe yaramaya başlamıştı çünkü babamın Aisling'e kıskançlık dolu sözler söylediğini duyduğum her anı yeniden yaşıyordum. Ya da Elaine'e bir Talanagi'ye bağlanmaması gerektiğini söylediğini duyduğum zamanı. Bu da ne demek oluyordu? Neden bununla gurur duymasın ki?

Ne olduğunu anlamadan bir saattir yürüyorduk ve kendimi babam konusunda haklı olduklarına ikna etmişim. Eğer bir Talanagi'ye bağlanma ve kız kardeşlerimi güvende tutma şansım varsa, bunu kullanacaktım. Risk ne olursa olsun.

CHAPTER 4

AISLING

ALEK bana sarılmak için eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Büyüleyici görünüyorsun."

Kalçalarımı saran ve yakası kristallerle süslenmiş zümrüt yeşili bir elbise giydim.

Görevli saçımı kıvırmayı bitirip soyunma odamdan çıkarken ona "Teşekkürler," dedim. İmparatorun sarayındaydık, babamın eski yerinde, büyüdüğüm yerde. Nişan partimizin yapılacağı güzel bir yemek salonuna gitmek üzere bir arabaya binmek üzereydik.

"Valor için endişeleniyor musun?" Alek sordu. Onunla konuşmak kolaydı. Son iki ay içinde yakın arkadaş olmuştuk.

Başımı salladım. "Ama elim kolum bağlı. Partimiz biter bitmez oraya geri dönüp ormanın kenarında onun çıkmasını bekleyeceğim," dedim.

"Seninle gelebilirim. Kamp yapabiliriz. Eğlenceli olabilir." Yakışıklı bir gülümseme sundu.

Yakışıklıydı, samimiydi, tatlıydı, sadıktı ve yine de... Kohen gibi içimde onun için yanan bir ateş yoktu. Kohen'in kalbime sızmasına bu kadar derinlemesine izin verdiğim için utanıyordum. Sanki gelen her "romantizm"

onun yanında sönük kalırdı. Ve Alek sürekli benimle daha derinlere inmek istediğini ima ediyordu, ki teknik olarak nişanlı olduğumuz için bunu anlıyordum. Ama bunun bir iş anlaşması olduğunu biliyordu.

Bakışlarımı sol elimdeki zevkli altın bileziğe kaydırdım, hâlâ savaşılabileceğim küçük bir şeydi.

"Belki," dedim ona. "Kendi çadırın olmalı," diye ekledim. Henüz evli değildik ve korumalar orada olacaktı. İnsanlar konuşacaktı.

"Elbette," dedi, yine elbiseme bakarak. "Aisling, seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum... hassas."

Bakışlarım yüzüne kaydı ve yüzünün güçlü hatlarında gezindi. Parlak sarı saçları ve mavi gözleri onu her yönden Kohen'in tam tersi yapıyordu.

Bu yeşil bayrak olmalı. "Ne oldu?"

Boğazını temizledi. "Nişanımızın sahte olduğuna dair bazı söylentiler dolaşmaya başladı."

Omuz silktim. "Yani, öyle sayılır."

Kelimeler dudaklarımdan çıktığı anda pişman oldum.

Yüzünü acı kapladı. Zorlukla yutkunarak başını salladı. "Bu bir aşk evliliği olmayabilir ama bizim birlikteliğimiz Amersea halkının kalbine senin saltanatının uzun ve varislerle dolu olacağına dair bir inanç yerleştirecek."

O haklıydı. Bunu daha ciddiye almalıyım.

"Tamam, ne yapmak istiyorsun? Düşün tarihini yukarı mı çekeyim?" Ben sordum. Alek'in çözümü olmayan bir sorunu gündeme getirmediğini öğrenmişim. Onunla ilgili gerçekten hoşuma giden bir şeydi bu.

Bana bir adım daha yaklaşarak başını salladı. "Hayır, sadece aşıkımız gibi davranmamız gerekiyor."

O zaman ne önerdiğini anladım. Bir öpücük mü? Herkesin içinde bir öpücük mü?

"Halkım benim soğuk ve özel biri bilir, bir savaş lideri de böyle olmalıdır. Seni dilimle öpmeyeceğim."

tüm ülkenin önünde, Alek." El ele tutuşmak beni kıvrandırmaya yetmişti. Çok gösterişliydi.

Yine yüzünde beliren acıyı fark ettim ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Benden hoşlanıyordu. Hem de çok. Ve ben aynı şeyi hissetmiyordum. Bu da daha berbattı.

"Asla kaba bir dil öpücüğü önermem, Aisling. Ben daha yumuşak bir şeyden bahsediyorum." Tekrar yaklaştı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"İzninizle, tabii ki, bence bizi anons ettiklerinde el ele tutuşarak yürüyelim ve sonra... öpüşelim. İnsanlara aşık olduğumuzu gösteren küçük, zarif bir öpücük. Aşık olmasak bile."

Son kısmı kederli bir ses tonuyla söyledi ve bu beni kırdı.

Elini tutup kendime doğru çektim. "Alek, geri çekilebilirsin, biliyorsun. Seni seven birini bulabilirsin. Bunun sadece ülkemizin iyiliği için yapılan bir anlaşma olduğunu bilerek bana bağlı kalmak zorunda olmamalısn."

O anda gözleri tutkuyla parladı. "Sana sahip olabilmemin tek yolu bu olsa bile, bir düzenleme olarak, aşkın olmadan, bunu kabul edeceğim, Aisling. Ülkem için ve belki on yıl sonra bana karşı yumuşayıp aşkıma karşılık verebileceğine dair küçük bir umut için."

Sevgi. Aşk dedi. Kelimeleri boğazımı tıkayan bir duyguya sahipti. Bana söylediği en tatlı şeydi ve hâlâ el ele tutuştüğümüzün acı bir şekilde farkındaydım.

"Alek, ya asla eskisi gibi hissetmezsem? Ya tüm hayatını sadece arkadaşım olarak geçirirsen?" Çünkü gerçekten bir daha sevebileceğimden emin değildim.

Başını salladı. "Bu riski almaya değersin. Doğuracağımız çocukların hayranlığını kazanacağımdan da eminim."

Bu beni gülümsetti. "Gelecekteki çocuklarımızın seni benden daha çok seveceğini mi düşünüyorsun?"

Başını sallayarak elimi bıraktı. "Tabii ki. Ben eğlenceli olanım, sen de katı olan. İkinci bir kurabiyeye hayır dersen, odadan çıktığın anda kurabiyeyi onlara veririm."

"Alek!" Gülerek koluna bir tokat attım.

Stars, onunla geçinmek çok kolaydı. Eğer biri sevgisiz bir evliliğe hapsolacaksa, bu en azından en yakın arkadaşıyla olmalıydı.

"Seni seviyorum, biliyor musun?" Cesur hissederek söyledim. Dondu kaldı.

"Bir arkadaş olarak. Ama... . Sana güveniyorum Alek ve bunu kaç kişi için söyleyebileceğimi bir elin parmakları kadar sayabilirim."

Başını salladı. "Bunun için minnettarım ve hiçbir zaman bu güvene ihanet etmek."

Keşke ona inanabilseydim. Ama Kohen bunu benim için mahvetmişti. Yine de haklıydı. İnsanları aşkımızın gerçek olduğuna inandırmamız gerekiyordu.

"Evet, bizi anons ettiklerindeki öpücüğe," dedim ve sertçe yutkundum.

"Tamam. Garip olmaması için önceden pratik yapalım mı?"

"Beceriksiz bir öpüşmeci misin?" Alaycı bir tonda sordum.

"Hayır!" diye alay etti. "Sadece ilk kez olacağını söylüyorum öpüşürüz. Ya burunlarımızı çarpıştırırsak ve gülmeye başlarsak?"

Sırıttım. "Sadece beni öpmek istiyorsun, değil mi?" Şaka yaptım ve sonra bunun için kötü hissettim.

Gözleri parlayarak canlandı. "Evet, ama bir tiyatro oyununun provası olarak değil."

Ah, anladım.

"Tamam, o zaman öp beni." Omuz silktim, çenemi çıkardım ve dudaklarımı büzdüm.

Bana hiç beklemediğim bir şiddetle baktı. "Sadece psikopatlar gözleri açık öpüşür," diye azarladı beni.

Bu şakalaşmanın tadını çıkararak sıırıttım ve dudaklarımı tekrar büzerek gözlerimi kapattım. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeyi bekliyordum, ama onun yerine yüzümün yanlarını nazıkçe ellerinin arasına aldı, yanaklarımı kavradı ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Daha önce

Kohen'den beri öpülmemiştim ve o öpücükler kavurucu, yerle bir edici, ruhumu onarıcıydı. Alek için böyle hissetmiyordum, bu yüzden kendimi ölü gibi hissettiren bir öpücüğe hazırladım ama dudakları şefkatle dudaklarıma değdiğinde göğsümde küçük bir kıvılcım çaktı. İçimden hafif bir heyecan geçti. Ama hemen ardından geri çekildi ve o heyecan yok oldu.

Gözlerimi açtığımda onu sırtırken görünce biraz şaşırdım.

"Hoşuna gittiğini söyleyebilir miyim, Aisling?"

"Buna güvenme," dedim ona dürüstçe.

Soyunma odamın kapısı açıldı ve Alek biraz geri çekildi. Karşımdaki Amiral Elaine'di ve filo tarafından verilen takım elbisesini giymişti. "Bir mektup daha geldi," dedi ve Alek'e baktı.

Haftalar önce Alek'in üst düzey güvenlik izni almasını onaylamıştım.

Devam etmesi için başımı salladım.

"Maxim'den mi?" Kalbim hızlandı. İki aydır bana yazmamıştı.

Elaine başını salladı.

Oh. Kohen. "Diğerleriyle birlikte yak," dedim. İki aydır haftada bir mektup gönderiyordu. Hepsi aynı şeyi söylüyordu: Baban sana zarar verecekti, ben senin hayatını kurtarıyordum, bu kavgayı bırak, biz de bırakacağız, falan filan.

Elaine boğazını temizledi. "Bu seferki farklı... ve onu yalnız okumak isteyeceksin."

Kohen'den mektup mu okuyacaksın? Bunu haftalardır yapmamıştım. Bırakmıştım çünkü el yazısını görmek, ona inanmam için yalvarışlarını duymak zor geliyordu. Hepsi aynıydı, o yüzden bir anlamı yoktu. Kendini adalete teslim etmiyordu, bu yüzden onu kelepçelezene kadar devam .

"Partide görüşürüz," dedim Alek'e.

Başını salladı, gitme işaretini aldı ve odadan dışarı çıktı.

Elaine yaklaşıp mektubu bana uzattı ve Alek'in odadan çıkışını izledi.

"Kohen'in geleceği görebildiğini bana söylememiştin," dedi ve ben öfkelendim.

Mektubu elinden kaptım ve bakışlarına karşılık verdim. "Artık bir önemi yokmuş gibi görünüyordu."

Mektuba bir göz attı. "Dışarıda bekliyor olacağım."

Bununla birlikte odadan çıktı. Elaine'e Kohen'in mektuplarını okuması ve teslim olmak gibi önemli bir şey olup olmadığını kontrol etmesi için izin vermiştim. Aksi takdirde, onları yakması talimatı verilmişti. Kohen mektupta geleceği görebildiğini söylemiş miydi?

Açtım ve okudum.

Aisling,

Son zamanlarda geleceği görme yeteneğimle ilgili korkunç bir şey öğrendim, o da geleceğin değişebileceği. Eskiden tek olan yol şimdi ikiye ayrılmış durumda. Ne yaptığınıza bağlı olarak iki olasılık.

Titrek bir nefes alarak donakaldım. İki gelecek mi? Neden bahsediyordu? Bu yalanları okumamalıydım bile.

Seni Alek ile evli görüyorum, beni de Anika ile. Kendi ayrı ülkelerimizde huzur içindeyiz. Görevini aşka tercih ettiğin için gayet mutlusun. Bu gelecekte, Luska hala bir tehdit ve ölene kadar onlarla savaşıyorsunuz.

Diğer olası yolda, seni hala karım olarak görüyorum. Topraklarımız yeniden bir olur ve onları birlikte yönetiriz, Luska'nın artık sorun olmadığı mutlu hayat yaşarsınız. Ama bu, uğruna savaşmamız gereken bir gerçeklik Aisling. Bunun için savaşman gerekecek.

Babanızın sizi öldürmeye çalışan bir canavar olduğu gerçeğine açık olmanız gerekecek.

Okumayı bıraktım çünkü aynı eski hikayeye giriyordu ve gerçekliğimi, akıl sağlığımı sorgulamaya başlamıştım. Kohen babam hakkında haklı olabilir miydi? Yıldızlar, umarım değildir. Onun Anika'yla evleneceği düşüncesi kalbimi sızlatıyordu.

Sonra hâlâ umursadığım için kendimden nefret ettim. Babamı öldürdü ve sonra da beni öldürdü! Yeniden doğacağımı bilse kimin umurundaydı? Bu delilikti. Aklını kaçırmıştı ve... Bana tarafsız tavsiyeler verebilecek biriyle konuşmam gerekiyordu. Zihnimin kenarlarından parçalandığını hissettim.

"Genç , sana söz veriyorum onun tarafını tutmuyorum, ama Kohen'in iddialarının daha fazla araştırılmayı hak ettiğini düşünüyorum," dedi Liana ve ben inledim.

'Kulak misafiri olman hoşuma gitmiyor. Yalnız kalmak istiyorum! Onu tersledim ve hemen ardından bunun için kendimi kötü hissettim.

Kim olmuştum ben?

Babama. Babama dönüşüyordum: soğuk ve umursamaz, kolay öfkelenen. Mektubu göğsüme bastırırken yanağımdan tek bir damla gözyaşı süzüldü.

Gerçek gibi gelmeye başlamadan önce kaç yalan duyabilirdiniz? Özellikle de bir zamanlar sevdiğiniz kişinin ağzından çıktığında. Kohen'in defalarca içine işlediği yalanlar yüzünden kalbim hırpalanmış gibiydi.

'Bugün sınırdaki birliklerimize yangın bombası gönderdi. Bunu araştırmama ne dersin?' Liana'ya sordum.

'Önce sen bir tane gönderdikten sonra,' diye karşı çıktı. 'O sadece halkını koruyor. Dikkat ederseniz hiçbir sivil binayı vurmadı ve kayıplar çok az oldu.

Hırladım. "Ben de öyle. İki genç ve masum çocuğu öldüremeyecek kadar yumuşak olduğum için kardeşlerinin olduğunu bildiğim Sorak'tan bilerek uzak duruyordum. Ama Kohen orada saklanıyorsa, eninde sonunda şehre saldırıp onu ele geçirmem gerekecekti.

Liana kafamın içinde iç geçirdi. 'Aisling, ikiniz de en az kayıpla savaşıyorsunuz. Bunun gerçek bir savaş olmadığını göremiyor musun?

Onu hâlâ seviyor olabileceğim için kendimi tuttuğum ya da Kohen'in de aynı şeyi yaptığı yönündeki suçlaması beni öfkeliendirdi.

Beni öldürdü, Liana. Zehrin vücuduma doluşunu ve kalbimin izledim. Tüm bunlar olurken fısıldayarak

bir deli gibi kulağıma tatlı şeyler söylüyor.'

Sessizdi çünkü bu soğuk ve sert gerçekten sonra hiçbir şey söyleyemeyeceğini biliyordum.

Mektubu ateşe attım ve sonra odadan çıktım. Gitmem gereken bir nişan partisi ve Alek'e aşık olduğuma ikna etmem gereken insanlar vardı. Tüm bu imparatorluğun geleceği buna bağlıydı.

CHAPTER 5

CESARET

GECE UZADIKÇA, çocuklar esneye esneye yavaşladılar.

"Hadi biraz bacaklarımızı dinlendirelim," dedi Tej.

Çantasını yere bırakıp omuzlarını açarken, "Uyumuyorum," dedim.

Bana ters ters baktı. "Ben de öyle. Ben aptal değilim."

"Ben uyurum," diye omuz silkti Arjun. "Böylece ikiniz de sürüklenirken en uyanık olan ben olurum. Yola çıktığımızda beni uyandırın." Esnedi ve uyku tulumunu çıkardı.

Tej ve ben bakıştık ve ikimiz de gülümsemelerimizi saklamaya çalıştık. Arjun'u sevmeye başlamıştım ama Tej'den hâlâ kesinlikle nefret ediyordum.

O sırada top patlaması gibi bir ses duyuldu ve irkilerek başımı eğdim. Tej ve uyku tulumuna girmekte olan Arjun neredeyse hiç kıpırdamadılar.

"Yangın bombası." Tej yukarıyı işaret etti. Bakışlarını takip ettim ve dev bir ateş topunun gökyüzünde bizim tarafımızdan onlarınkine doğru ilerlediğini gördüm.

"Sen hiç savaş alanı görmedin, değil mi?" Tej biraz tiksiniş bir ses tonuyla sordu.

"On dört yaşımdayım," diye cevap verdim.

Tej bakışlarını artık tamamen çantasına sokulmuş olan Arjun'a çevirdi. "Baban ülkemizi ele geçirdiğinde o daha bir bebektir. Yaşın bir önemi yok."

Gözlerimi devirdim. "Nefesimi kavga ederek harcamak istemiyorum, eğer tek yapmak istediğin buysa lütfen sessiz ol."

Arjun uyku tulumunun derinliklerinden, "Oh be," dedi.

Tej onu hafifçe tekmeledi. "Git uyu," diye hırladı kardeşine.

Ama biraz gülümsedim ve sonra kendimi tuttum. Biz arkadaş değildik. Karşılıklı fayda sağlayan bir anlayışımız vardı ve hepsi bu.

"Ateş yakıp kahve yapacağım," diye duyurdum.

Etrafımızdaki kuru odunlardan biraz topladıktan sonra, çantamdaki çıra ve kibritlerden bir ateş yaktım. Sonra yanımdaki çelik matarada su kaynatmaya başladım.

Tej beni gerçekten kızdırmaya başlayan sinirli bir ifadeyle izliyordu. Bir patlama daha oldu ve ben irkildim ama o irkilmedi. Yukarı baktım ve bunun onların tarafından gelen bir misilleme bombası olması için dua ettim. Ama değildi. Bizden gelmişti. Yine bizdik.

Tej bana ters ters baktı ve ben o bakışın altında büzüldüm. Onlar zar zor karşı koyarken Aisling neden ülkelerinin yarısını yakıyordu?

Çünkü Kohen önce babamı sonra da onu öldürdü, diye kendime hatırlattım.

Güçlü kal.

Ancak kahvem demlendiğinde, bizim tarafımızdan onların tarafına doğru bir yangın bombası daha başımızın üzerinden geçti ve midemde bir çukur oluştu.

"Neden karşılık vermiyorsunuz? Bir ordunuz yok mu?" diye sordum.

Tej bana ters ters baktı. "Çünkü kardeşim Aisling'i incitmek istemiyor. Onu seviyor."

Aşkı! Vay be. Kız kardeşim onunla ne haltlar karıştırmıştı? Bilmiyordum, bu yüzden sessiz kaldım ve iğrenç siyah kahveyi yudumladım. Acı bir tatla boğazımın arkasını yaktı.

Tej ılık sıvıya baktı, ben de ona baktım.

"Bunu atmak istemiyorum ama işim bitti. Eğer bir fincanın varsa, kalanını alabilirsin," dedim.

Sanki benden bir şey almak istemiyormuş gibi bir an kıpırdamadı ama sonunda yaslandığı ağaçtan indi ve çantasından çelik bir fincan çıkardı. Bardağı doldurdum ve o da "Teşekkürler" diye mırıldandı.

Hançeri dudaklarına götürürken arkasında kırmızımsı bir kürk gördüm. Hiç düşünmeden hançerimi çektim ve fırlattım, tam o sırada büyük bir tilki yaratığı ormandan fırlayıp Tej'e doğru geldi. Hançerimi çektiğimi gördü ve tam hançerim yaratığın sol gözüne saplanırken eğildi. Tilki acı içinde inledi, Tej'in sırtının yarısına indi ve ormana doğru kaçmadan önce yere yuvarlandı.

Tej kocaman gözlerle bana baktı ve kahveyi yere döktü. Elleri titriyordu ve kalbim göğsüme çarpıyordu. Arjun'un uyku tulumundan yumuşak bir horlama sesi geldi.

"Kan alındı," dedim. "Sence?" Kan alındıktan sonra bağlanma başlardı. Ölümüne dövüşmek ya da bağlanmak zorundaydınız ve benim küçük bir tilki yaratığıyla bağ kurmanın imkânı yoktu.

"git," diye teşvik etti Tej.

Hiç düşünmeden tilkinin geldiği yöne ormana daldım ve onu yerde yatarken, son nefesini vermek için çırpınırken buldum.

İnanılmaz derecede üzücüydü ve birden kendimi bu iş için uygun hissetmedim. Aisling burada olsaydı, bıçağı gözünden çeker ve acısına son vermek için boğazını keserdi, ama ben Aisling değildim. Hançerim kafatasına saplanmıştı. Onu çıkarmak iğrenç ve travmatik olurdu. Ben... buna hazır değildim. Tüm bu kan, öldürme ve işkence.

Yarın geceye kadar bir Talanagi bağlayabilmemin imkânı yoktu. Tam son nefesini verip geceye karışırken elimi tilkinin küçük göğsüne koydum. Kürkündeki kırmızı köz izleri bir saniyelğine parladı.

sönüyor. Tej onun için geldiğini bilmiyordu. Onu öldürebilirdi. Ben sadece onu korumaya çalışıyordum.

Bıçağa baktım, onu çekip çıkarmaya kendimi ikna edemedim.

Aisling bunu tereddüt etmeden yapacaktır, dedim kendi kendime.

Tej arkamdan, "Merhamet kötü bir şey değildir," deyince ayağa kalktım ve dönmeye başladım.

Sesimi bulabildiğimde, yere düşmüş tilkiye baktım. "Bu benim tek silahım," dedim.

Tej hâlâ şoktaymış gibi başını salladı ve omzuna astığı çantasından küçük bir hançer çıkardı. Kaybettiğim hançerle neredeyse aynı boyuttaydı. Altın kabzası ve Imbrian oymalarıyla muhteşemdi. Önce kabzasını bana uzattı.

"Kohen bunun olacağını ve bunu sana getirmemi söyledi. Ben... beni kurtardığınız için teşekkür ederim," dedi, görünüşe göre şoktaydı.

Kohen bir tilkinin kardeşine saldıracağını ve ona yardım etmeye çalışırken hançerimi kaybedeceğimi biliyor muydu? Hançeri ölü yaratıktan çıkaramayacak kadar güçsüz olacağımı mı?

Ne be?

Ölü yaratığa baktım. Bıçağım gözüne o kadar saplanmıştı ki sadece kabzası görünüyordu. Çekip çıkaracak cesaretim yoktu, bu da beni utandırdı.

Tej'e dönerek bıçağı minnetle ondan aldım ve kınına soktum. "Başka ne biliyor?" diye sordum.

"Bana söylemeyeceği çok şey var," dedi Tej, sık çalılıklardan çıkıp kardeşinin hâlâ mışıl mışıl uyuduğu yere doğru yürürken. "Ayrıca hediyesinden kimseye bahsetmeyeceğini söyledi... bu yüzden lütfen bunu bir sır olarak saklayabilir misin?"

Bir Imbrian için sır saklamak mı? "Kız kardeşime söylemem gerekecek ama başka kimseye değil," diye söz verdim, az önce olanlardan dolayı hâlâ sarsılmıştım.

Başını salladı. "O zaten biliyor."

Biliyor muydu?

Topuklarımın üzerine oturdum ve nefesimi dışarı verdim. Aisling ne kadarını biliyordu da bana söylemedi? Bana hâlâ

Bir çocuk gibi.

Tej omzunun üzerinden temkinli bir bakış attı. "Kan diğerlerinin dikkatini çekebilir. Yola devam etmeliyiz."

İçimi çektim, başımı salladım. Ben ateşi söndürürken o da Arjun'u uyandırdı ve kuzeye, Duvar'a doğru ilerlemeye devam ettik. Az önce bir Imbrian'ı mı korudum? Herhangi bir İbrânî'yi değil, bir Badşah'ı mı? Ve neden kız kardeşimin bana verdiği kılıcımı geri almamıştım da şimdi onun yerine bir Imbrian kılıcı taşıyordum? Bir hain gibi görünecektim.

Ama Tej'in Arjun'un siyah saçlarını okşamasını ve ona aptalca isimler takmasını izlerken umurumda olmadığını fark ettim. Imbria'dan nefret etmek babamın işiydi, şimdi de kız kardeşimin. Ama Kohen'in mektubu doğruysa ve babam Aisling'e zarar vermek üzereyse, o zaman bize bir iyilik yapmıştı.

Geçmişte yaşamayacaktım.

CHAPTER 6

AISLING

Yeni nişanlı gelin rolünü çok iyi oynadım. Alek ve ben el ele tutuştuk ve hatta kalabalığı alkıştan çılgına çeviren bir öpücüğü paylaştık. Sanki ülkemiz şu anda iki sınırda savaş halinde değilmiş gibi yedik, içtik ve dans ettik.

Her şey bittiğinde, Alek sadık bir köpek yavrusu gibi oradaydı ve Valor'u beklemek için Vahşi Orman'ın girişinde kamp kurmasını isteyip istemediğimi tekrar sordu.

Kohen'in mektubunu düşünmeden edemedim.

Seni Alek ile evli görüyorum, beni de Anika ile. Kendi ayrı ülkelerimizde huzur içindeyiz. Görevini aşka tercih ettiğin için gayet mutlusun. Bu gelecekte, Luska hala bir tehdit ve ölene kadar onlarla savaşıyorsunuz.

Sevgi yerine görevi seçtiğiniz için memnun olduğunuzu söylediğini fark ettim. Memnunuz değil. Bu, Anika'yla görev ve varisler için evlendiğine pişman olacağı anlamına mı geliyor?

"Sanırım yalnız kalmak istiyorum, eğer sorun olmazsa"

dedim ona. Sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı.

"Bu gece çok eğlendim," dedi ve öne doğru eğilerek yanağıma bir öpücük kondurdu. Bana baktı, gözleri parlıyordu.

yanak öpücüğünden fazlasını istiyormuş gibi bir tavır takındı ve ben de biraz geri çekildim. "Ben de."

Başını salladı, biraz kederli görünüyordu. "Yakında görüşürüz."

Valor dışarı çıktığında haber gönderin, ben de endişelenmeyeyim."

Çünkü o harika bir adamdı ve benim için önemli olduğunu bildiği kız kardeşim için endişeleniyordu. Ugh.

"Tamam," dedim ve Elaine'le dışarıda buluşup çantamı alıp bizi bekleyen arabaya binerken o da gitti.

"Kızları kontrol ettin mi?" Ben sordum. Luska cephesinde ortalık sakinleşince onları kasabaya geri taşımıştık. Yeni söğüt ağacından evdeydiler ve Sky Reach askeri üssü neredeyse öldüğüne göre artık mümkün olduğunca sık Riverine dışında çalışmayı talep ettim. Luska savaşmıyordu, bu da beni tedirgin ediyordu. Stok mu yapıyorlardı? Büyük bir saldırıya mı hazırlanıyorlardı? Sessizlik hoşuma gitmiyordu. Ordumuzun yarısı izindeydi ve emir bekliyorlardı.

Diğer yarısı Imbria ile sulandırılmış bir savaştaydı.

"Valor için endişeleniyorlar. Gwen, haber gönderirsin diye geç saatlere kadar kalmalarına izin verecek."

Hatırlayabildiğim kadarıyla Victory ve Virtue hayatları boyunca Valor'dan ayrı bir gece geçirmemişlerdi. Bu durum hepsini etkileyecekti ve umarım kız kardeşim Vahşi Doğa'da iyi durumdadır.

"Valor hiç işaret fişeği gönderdi mi? Birkaç saat oldu."

Elaine başını salladı. "Her saat başı yeşil işaret fişekleri. Kuzeye doğru ilerliyor."

Tamam. Bu iyiydi. Vücudumun rahatladığını hissettim. "O zaman kuzey girişinde kamp kuralım ve dışarı çıktığında herhangi bir yaralanmayı değerlendirmek için hazır olalım."

Elaine bunu şoföre ilettili ve o tarafa yola çıktık. Vespa önümüzdeki koltuğa kıvrılırken Liana üstümüzden uçtu. Saat çoktan gece yarısına yaklaşmıştı. Wilds'ın kuzey girişine birkaç saatten önce ulaşamayacaktık. Arabada da uyuyabilirdim.

Elaine sesini alçalttı: "Kohen'in geleceği görebildiğine inanıyor musun?"

Dudağımı çiğnedim. "Evet."

Koltuğuna geri oturdu ve rahatladı.

"Neden rahatlamış görünüyorsun?" sordum.

Başını bana doğru çevirdi. "Mektubunu okudun mu?"

"Hepsini değil."

Gözleri irileşti. "Aisling, en sonunda Valor için endişelenmememi, onun güçlü bir yaratıkla bağ kuracağını ve sağ çıkacağını söyledi. Onun güvenliğinden emin olduğunu söyledi."

İçimden bir şok geçti ve daha dik oturdum. "Ne?"

"Yalan söyler miydi?" Elaine sordu.

"Tabii ki yapar! O benim babamı öldürdü," diye tersledim. Ama Kohen'in kız kardeşim hakkında rastgele yalan söylemesi pek hoşuma gitmemiştir. Tabii... Kohen'i zaten hiç tanıımıyordum.

"Muhtemelen bu konuda değil," diye düzelttim, kendimi biraz daha iyi hissederek. "Sence onun güvenliğinden emin olmakla neyi kastetti?"

Elaine başını salladı. "Bilmiyorum ama Valor Vahşi Doğa'ya adım attığından beri sınırın ötesine yedi yangın bombası gönderdik ve Kohen hiçbirini geri göndermedi."

Kaşlarımı çattım. "O kurtulana kadar onları göndermeyi bırak. Belki de Kohen'in onu güvende tutmakla kastettiği budur. O dışarı çıkana kadar bizimle savaşmayacak."

Elaine gerçekten kafası karışmış görünüyordu. "Bunu neden yapsın ki, Aisling?"

Ama o benim hissettiğim kadar şaşkın görünmüyordu. Eğer içime baksaydınız, düğüm düğüm olurdum. Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Bilmiyorum."

"Çünkü seni seviyor."

"Sevgisini göstermenin komik bir yolu," diye karşılık verdim Liana'ya. Artık tartışıyor olmamızdan nefret ediyordum.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Elaine?" Beni büyüten kadına baktım.

Sadece başını salladı. Verik'le aramızdaki bölmenin kaldırıldığından emin olmak için bölmeye baktım.

"Sence babam bana zarar verir miydi? Eğitim kampına gittiğimde bana bir şey söylemek ister gibiydin. Bir uyarı gibi."

Elaine'in yanakları pembeleşti ve ellerini birbirine kenetledi. Vespa bile başını kaldırıp bana baktı. "Evet, bence ondan daha güçlü olmanı engellemek için sana zarar verirdi ama Kohen'in iddia ettiği gibi seni öldüreceğini sanmıyorum."

Verdiği cevap beni tamamen şaşırtmıştı.

"Ben onun varisiyim," diye itiraz ettim.

Gözlerime bakarak başını salladı. "Ve babanın kendinden daha çok sevdiği hiçbir şey yoktu."

Ahh. Ama yanılıyor muydu? Ben bile ondan daha güçlü bir yaratığın Vahşi Doğa'ya gitmesinden korktuğumu itiraf edebilirdim, çünkü bunun onun tarafından hoş karşılanmayacağını biliyordum. Konu babam olduğunda pek çok şeyden korkuyordum ve şimdi bunun ne kadar normal olduğunu sorguluyordum.

"Beni nasıl incittin?" Ona sordum.

Elaine bakışlarını tekrar bana çevirdi, onu hiç görmediğim kadar gergin görünüyordu.

"Elaine, eğer bir şey biliyorsan-"

"Onu ofisinde duydum... sen Vahşi Ormanlar'dayken. Öldüğün ama bunu yapmadan önce bir Talanagi'ye bağlandığın haberi geldiğinde."

Her kelimeyi duyabildiğimden emin olmak için öne doğru eğildim.

"Ve...?"

Dudağını çiğnedi. "Kulak misafiri değildim. Koridorda kızların çamaşırlarını taşıyordum ve

Bir grup çorap elimden kaydı ve eğilip onları toplamak zorunda kaldım."

"Elaine, umurumda değil!" Ona söyledim.

"Birine 'Ateş kuşunu al ve bağ kurmadığından emin ol' dediğini duydum."

Nefesim kesildi, sözleri içime işlerken koltuğumda geriye doğru oturdum. "Sence yeniden doğacağımı biliyor muydu?" Uzun bir sessizlikten sonra ona sordum.

Artık otoyoldaydık, kuzeye doğru ilerlerken ağaçlar yanımızdan geçip gidiyordu.

"Ben biliyorum. Talanagi hakkında bilgiler içeren eski kitapları vardı ve senin bir ateş kuşuna bağlandığını duyduğunda, sanırım yeniden doğuşun mümkün olduğunu anladı."

Hayır.

"Sence Liana'nın kaçırılmasının arkasında, bağ kurmamızı ve çok güçlü olmamızı engellemek için o mu vardı?" Kalbim göğsümde hızla çarparken ona sordum. Neden bunların hiçbirini bana daha önce anlatmamıştı?

Dudaklarını büzdü. "Anlıyorum. Ama seni öldüreceğini hiç sanmıyorum, Aisling."

Vay anasını.

Elaine yanımdaki koltukta kıvranırken nefesim kısa aralıklarla çıkıyordu.

"Bana daha önce söylemeliydin," dedim.

"Bunun önemli olduğunu düşünmemiştim. Bir kez bağlandıktan ve eğitim kampına gittikten sonra, bunun bir önemi kalmayacaktı."

Ama önemliydi.

"Elaine, o gece Liana'yı tutan adamların Marble Shore aksanları vardı. Ama sonra, eğitim kampı finalimiz sırasında trende saldırıya uğradığımızda, Luskins ortaya çıktı ve Liana onların kokusunu hatırladı."

Elaine kaşlarını çattı. "Bu ne anlama geliyor?" Hayır... hayır. Bu doğru olamaz.

"Bunun anlamı, eğer babam Liana'nın kaçırılmasının arkasında bizi birbirimize bağlamaktan alıkoymak için varsa... o zaman bir şekilde Luskins'i kiralamış demektir."

Kaşlarını çattı. "Hayır. Bu mümkün değil. Luska'dan nefret ederdi."

Başımı salladım ve sonra her şey gerçekten sessizleşti. Kohen'in babam hakkındaki çılgın yalanlarını duyduğumdan beri ilk kez gerçekten korkmaya başlamıştım. Gerçekten doğruyu söylüyor olabileceğinden korktum.

Artık yorgun değildim; tamamen uyanıktım ve babamla yaptığım her konuşmayı, bana attığı her bakışı, davranışlarımla ilgili her düzeltmeyi gözden geçiriyordum.

"Elaine?" Pencereye yaslanmıştı ve uyuyup uyumadığından emin değildim ama yüzünü bana döndüğünde gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu gördüm.

Bunu bana daha önce söylemediği için kendini suçlu mu hissediyordu? Ayrıca babamın beni öldürebilecek kapasitede olup olmadığını görmek için bana yaptığı ya da söylediği her şeyi tekrarlıyor muydu?

"Nakliyecilere babamın ofisini temizlettiğinizde, eşyalarını sakladınız mı?"

Başıyla onayladı. "Güvenli bir depoda, koruma altında. Yüksek profilli evrak işleri vardı."

"Her şeyi evdeki ofisime getirin. Hepsinin üzerinden geçmek istiyorum."

Bunu yapmaktan nefret ediyordum, yapmak zorundaydım. Hiç kimse kendi babasının kendisine zarar verdiğinden şüphelenmek istemez. Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu. Katı, hatta sert biriydi ama asla beni öldürmeyi planlamazdı.

Değil mi?

O anda Liana'nın aklıma girip Kohen'in babam hakkındaki iddialarını nihayet araştırdığım için ne kadar memnun olduğunu söylemesini bekledim ama sustu.

"Acı çekmenden zevk almıyorum, genç adam," dedi ve kalbim çatladı. Son iki aydır ona karşı çok sert davranmış, sürekli anlaşmazlığa düşmüş ve tavsiyelerine karşı savaşıyordum.

"Özür dilerim. Kohen artık tamamen güvenme yeteneğimi kırdı," dedim ona dürüstçe.

'Ve bunun için cevap vermek zorunda kalacak. Ama haklı da olabilir.

Buna hazırlıklı değildim. Kohen'in babamı öldürdüğünü itiraf etmesinden ve beni öldürmek için plan yapmakla suçlamasından bu yana geçen altmış günün hiçbirinde haklı olabileceğini düşünmedim.

Anlayamıyordum bile, bu yüzden karanlık arabada arkama yaslandım ve hissizliğin içime işlemesine izin verdim.

CHAPTER 7

CESARET

Saatim öttü ve bir yeşil işaret fişegi daha çıkardım. Tej uzandı ve elimi tuttu. "Kız kardeşinin senin için endişelenmesini istemediğini biliyorum ama ona nereye gittiğimizi söyleyeceksin."

Kaşlarımı çattım. "Ne olmuş yani?"

Tej haritayı işaret etti. "Talanagi'yi avladığınızı anlarsa, gelip tüm bunları durdurabilir."

"Bunu sana kardeşin mi söyledi?" Ben sordum.

"Hayır, ama bu sağduyu. Kız kardeşin ve erkek kardeşim bizim gittiğimiz yere gittiler. İşaret fişeklerini bu kadar kuzeye göndermeye devam edersen, bunu anlayabilir - Luska'nın fark edebileceğinden bahsetmiyorum bile."

İnleyerek yeşil işaret fişegini çantama geri koydum. Burada güven konusunda ciddi bir adım atıyordum. "Buraya sadece imparatoriçenin varisini ortadan kaldırmak için gelmediğini nereden bileceğim?" Tej'e sordum.

Arjun omzunun üzerinden bana baktı. "Bunu şimdiye kadar yapabiliydik. Ayrıca, biz de mirasçımız."

Teknik olarak evet. Kohen'in halkı tarafından resmen yeniden kral ilan edildiğini duymuştum. Bu onları prens yapar.

"Ben mirasçuyım. O ise yedek." Tej, kendisine kaşlarını çatan Arjun'a dirsek attı.

"Kapa çeneni!" dedi ağabeyine.

Stars, kedi köpek gibi dövüşüyorlardı ve çok normal görünüyorlardı! Eğer beni öldürmek için buradaysalar, kötü bir iş çıkarıyorlardı. Belli ki profesyonel suikastçılar değillerdi. Ve Kohen neden varislerini tehlikeye atsın ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Sağımdan gelen bir sesle donakaldım, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Muhteşem ve ölümcül bir dişi aslan ormandan çıkıp gözlerini bana diktiğinde hepimiz döndük. Kürkü krem rengiydi ve köz izleri ateş gibi parlak sarımsı turuncu parlıyordu.

Tej kılıcını çekerek hızla önüme geçti. "Senin bağlandığın kişi bu değil," diye ilan etti.

Onu iterek yolumdan çektim ve muhteşem yaratıkla göz göze geldim. Bakışlarında çok fazla zekâ vardı. "Güçlü bir bağ kurmak için bir daha asla şansım olmayabilir. O yeterince iyi," dedim.

Dişi aslan kükredi ve Arjun elini koltuk altımdan geçirerek beni sürükledi. "Gel bakalım. Kohen küçük kırmızı ejderhadan başka hiçbir şeye meydan okumana izin vermememi söyledi."

Topuklarımı sıktım ama piç kurusu güçlüydü, beni kolumdan tutup geriye doğru sürükledi.

Tej dişi aslanla göz göze gelmiş, sanki onu anlayabilecekmiş gibi alçak sesle konuşuyordu. Belki de anlayabilirdi.

"Çok güzeldi," diye mırıldandım. Bir Talanagi değildi ama ondan sonraki en iyi şeydi.

Köşeyi dönüp aslanın görüş alanından çıkan yolu takip ederken Arjun, "O sana göre değil," dedi. Beni takip etmedi. Bir yaratık bağ kurmak istediğinde, ne pahasına olursa olsun sizi takip eder.

Belki de Arjun haklıydı. Eğer aramızdaki bağ iyi bir eşleşme değilse -eğer benim için fazla güçlü ve baskınsa- ölmüş olurum. Tutuşuyla gevşedim ve o da bıraktı. Ama bir dişi aslanla bağ kuramazsam, hatta ölü bir tilkiden kılıcımı çekemezsem, bir Talanagi'yle nasıl savaşıacaktım?

Arjun düşüncelerimi anlamış olmalı. "Amersea'da bağlanma bilimsel bir şekilde öğretilir ama Imbria'da bu daha ruhani bir şeydir. Onların ruhu sizinkini seçer ve bu gerçekten fiziksel güçle ilgili değildir. Ruhani güçle ilgili. Yaratığınız ruhunuzu göreceksiniz ve bağlandığınız kişi sizi ruhani gücünüze göre seçecek."

"Bu çok güzel," dedim ona dürüstçe.

Omuz silkti. "Bu işler böyledir." Omzunun üzerinden endişeli bakışlarla patıkaya baktı ve ben de yürümeyi bıraktım.

"Tamam, onu bağlamayacağım. Geri dönelim ve Tej'in iyi olduğundan emin olalım," dedim. Kardeşi için endişelendiğini görebiliyordum.

Ama tam bunu söylediğim sırada Tej köşeyi döndü. Ellerinden vücuduna ve ayaklarına kadar yüzünü taradım ama tek bir saç teli bile yerinde değildi. Kan ya da yara da yoktu.

"Ne oldu?" Ben sordum.

"Onu hayatına devam etmeye ikna ettim." Omuz silkti. "Onu öldürmek istemedim ama bizi yalnız bırakmazsa öldürebilirdim."

Kaşlarını kalktı. "Sen ne?"

"Tej bir hayvan fısıldayıcısıdır." Arjun başını salladı. "Her zaman evdeki maymunlarla konuşur." Arjun maymun sesleri çıkardı ve ağabeyinin etrafında maymun taklidi yaparak dans etmeye başladı. Ben güldüm, Tej gözlerini devirdi ve kardeşini kenara iterek Arjun'un gülmesine neden oldu.

olduğunu anlamadan kuzeye doğru üç saat daha yürümüştük, yorgunlukla savaşıırken hareketlerim yavaşlamıştı.

Güneş yeni doğuyordu. İlk gecemizi resmen atlatmıştık.

Saatim bipledi ve yukarıda bir şahin çığlığı duydum. Koyu kahverengi bir kuş aşağıya doğru pike yaparken başımı eğdim.

"Kapat şu şeyi!" Tej saatimi tersledi, Arjun da aynısını yaparken bıçağını çekti ve üzerimize doğru gelen şahine doğru tuttu.

Bize bir metre yaklaştığında rahatladım. "Iniki!" Kolumu uzatarak çığlık attım. Uzattığım kolumun üzerine kondu ve güvende olup olmadığımı anlamak istercesine Tej'den Arjun'a baktı.

" yok, benimle birlikteler," dedim ona, son birkaç saattir işaret fişeklerini göndermediğimde kız kardeşimin endişelenmiş ve Iniki'yi beni aramaya göndermiş olması gerektiğini biliyordum. Aisling onları bilerek göndermediğimi öğrendiğinde çok kızacaktı. Iniki'nin beni kontrol etmesi yasadışı bir şeydi. Amiraller öğrenirse, kız kardeşimin bana yardım etmeye çalıştığını söyleyebilirlerdi ve bu kötü olurdu.

Iniki yine Tej ve Arjun'a baktı, boncuk gözleri onların içine işliyordu.

"Kimin yaratığı bu?" Tej sordu.

"Kız kardeşimin nişanlısı," dedim onlara. Alek'i severdim. Nazik ve imparatorluğa sadık biriydi.

Tej ve Arjun'un gözleri yuvalarından fırladı. "Kız kardeşin nişanlandı mı?"

Başımı salladım.

Iniki eğildi ve parmağımı ısırđı, sonra tekrar çocuklara baktı.

"Buraya geldiğimde beni bekliyorlardı. Bana zarar vermeyecekler," dedim ona. "Birbirimize bağlı kalacağız ve yaratıklarla bağ kuracağız."

Sanki bu fikirden nefret ediyormuş gibi ciyaktadı. Alek'in tüm bunları kız kardeşime aktardığına şüphe yoktu, o da muhtemelen çok sinirlenmişti.

Iniki gözlerini kısarak bana kızgın bir şekilde baktı, ben de ona karşılık verdim. "Burada olman şart mı? Ya amiraller ? Amersea halkının yardım aldığımı düşünmesini istemiyorum. Kız kardeşime iyi olduğumu ve artık işaret fişeği kullanmayacağımı söyle. Yaratıkları çekiyorlar," diye yalan söyledim. "Neredeyse saldırıya uğruyordum."

İniki başını eğdi ve çocuklara baktı. Tej ellerini kaldırdı. "Yardım etmek için buradayız."

İniki ciyaklayarak elimi bıraktı ve kanatlarını öyle bir açtı ki Tej ve Arjun korkuyla geriye doğru düştüler. Sonra yüksek sesle çığlık atarak gökyüzüne yükseldi.

Tamam, bu... utanç vericiydi.

Gergin bir kahkaha attım. "Kız kardeşim korumacıdır."

Tej sıkıntıyla gökyüzüne baktı. "Evet, bunu tekrar söyleyebilirsin."

Saatimi çıkardım, saat başı alarmımı iptal etmek için düğmelerine bastım ve çantama yerleştirdim. Her şeyi göze almıştım.

"Bir Talanagi'ye bağlanma konusunda bana yalan söylemeseniz iyi edersiniz," dedim.

Tej başını salladı. "Sakin ol. Kardeşimiz ne biliyor." İki Badshah'ı takip ettiğime inanamıyordum.

Luksa. Kız kardeşim beni öldürecekti.

CHAPTER 8

AISLING

"NE!" Güneş ufukta belirirken çığlık attım. Alek karşımda duruyordu, yatağından kalkmış ve Valor üçüncü işaret fişğini kaçırdıktan sonra isteğim üzerine buraya gelmişti. Liana'nın çok büyük olduğu ve muhafızlar tarafından fark edileceği konusunda hemfikiridik - Valor'a yardım ettiğim haberi amirallere ulaşacaktı. Ama Iniki küçüktü ve belki Valor'u fark edip neler olup bittiğini görebilirdi.

Alek karşımda duruyordu, saçları uykudan dağılmıştı, gözleri kapalıydı ve Iniki'nin gözlerinin içini görmeye odaklanmıştı. "İki Imbrialı ile birlikte," dedi tekrar.

Panikledim. "Kim? Kaç ? Kohen mi? Anika mı? Onu bağladılar mı?"

Alek başını salladı. "Onlar çocuk. İkisi de erkek. Biri on beş-on altı yaşlarında, diğeri birkaç yaş büyük. Arkadaş canlısı görünüyorlar. Birlikte olduklarını söylüyor. Birlikte yaratıkları bulmaya gidiyorlarmış. Bir grup olarak."

Ayaklarımın üzerinde o kadar çok sallandım ki Elaine uzanıp beni sabitlemek zorunda kaldı.

İki oğlan. O yaşta.

Kohen'in kardeşleri mi? Ne oluyor be? Gerçekte neler oluyordu?

"Çok kuzeydeler, Luskin sınırına yakınlar," dedi Alek ve Elaine ile bakıştık.

"Hayır," diye inledim. Yapmazlar. Kohen yapmaz.

Eğer kız kardeşime Talanagi'yi nerede bulacağını söylerse, kafasını gövdesinden ayırırdım. Çakıllı yolda adımlamaya başladım. "O piç kurusu!" Tam Kohen'in haklı olabileceğini ve benim onu değerlendirirken bir hata yapmış olabileceğimi düşündüğüm anda bunu yaptı.

"Onu tehlikeye atıyor. Onu öldürtmek için. Kaza gibi görünecek," dedim Elaine'e.

Vespa etrafımızda daireler çizerek yürürken düşünceleri içinde donup kalmıştı.

"Buraya gel," diye seslendi Liana, beni tiradımdan kopardı.

Yüzünü kavrayıp boyun tüylerine sokulurken endişeden perişan bir halde ona doğru yürüdüm. Ona böyle sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Geçtiğimiz iki ay boyunca ondan daha da uzaklaşmıştım. Şu anda derinden pişmanlık duyduğum bir şey.

"Onyx'e olan bağımlı açmamı ister misin?" diye sordu. İki ay önce Vahşi Orman'daki o gece ikisi de bize ihanet ettiğinde bağımlı kapatmıştı. Kapalı kalacağı konusunda anlaşmıştık.

'Kohen'in yalanlarını ikinci ağızdan duymak istemiyorum,' dedim ona.

Başını salladı, başını bana yasladı. 'Ama bir planı varsa... kardeşlerini Valor'la birlikte Luska'ya gönderiyorsa, bunu bilmemiz gerek.

Luska'daki Valor'u düşününce içim burkuldu.

"Yapmaz," diye , bunun doğru olmaması için dua ediyordum.

'Eğer bir vizyonu varsa ve onların başarılı olduğunu görürse olabilir.

Olabilir.'

Kohen kız kardeşimle ilgili bir imgelem gördüyse, bunun ne olduğunu bilmek istiyordum. Ama kendi yasımı tuttuğumu gördükten sonra onun ağzından çıkan herhangi bir şeye nasıl inanabilirdim?

ve haftalarca katili aradı, onun yaptığını bile bile?

"Bilmiyorum. Kendimi donmuş, karar veremez halde hissediyorum' dedim.

Liana başını salladı. 'O zaman bırak da senin yerine ben karar vereyim. Bağımı Onyx'e açacağım, birkaç hızlı soru soracağım ve sonra kapatacağım. Bilgiyi aldıktan sonra yanlış olup olmadığına ve onunla ne yapmak istediğimize karar verebiliriz.

"Peki," diye mırıldandım, ondan uzaklaştım ve Alek ile Elaine'in çadırımızı kurduğumuz kenarda kısık sesle konuştuklarını görmek için baktım.

Bir dakikadan fazla geçmeden Liana'nın kıldandığını hissettim. "Onyx onların Kohen'in kardeşleri olduğunu doğruladı. Onları Valor'u korumak için gönderdiğini iddia ediyor. Bir Talanagi ile bağ kuracakmış. Şu anda Luska'ya doğru gidiyorlar.

"Hayır, bu bir tuzak," dedim ona, küçük kız kardeşimin Maxim tarafından alıkonulup işkenceye uğradığını düşündükçe paniğe kapıldım.

"Kohen, iki kardeşinin ve Valor'un birlikte çalışırlarsa Talanagi'yi bağlayacaklarını iddia ediyor.

"Onun bir Talanagi'ye bağlanmasını istemiyorum!" diye çıkıştım. "Bizim bölgemizde kalmasını istiyorum!"

Başını salladı. "Bağı tekrar kapatmadan önce Onyx, eğer müdahale edip Valor'u bundan uzak tutarsan, daha düşük bir yaratıkla bağ kuracağını ve Amersea'nın bunu kabul etmeyeceğini söyledi. Bu imparatorluğun sonu olacak.

Bu sözlerin içime yerleşmesine izin verdim ve büyük büyük büyükbabamın mirası benimle birlikte sona ererse nasıl hissedeceğimi merak ettim. Sırf doğuştan sahip olduğum haklar nedeniyle bana koca bir ülkenin verilmiş olması beni her zaman biraz rahatsız etmişti. Ama açgözlülüğün neler yapabileceğini, yüksek mevkilerdeki sahtekâr politikacıların neler yapabileceğini görmüştüm. Asla öyle biri olmayacaktım. Valor da olmazdı. Amersea'yı güvende tutacağız. Refah içinde.

Şu anda güvenmek isteyeceğim son kişiye güvenmem istenmesinden nefret ediyordum. Şansım varken onu öldürmeliydim çünkü şimdi Kohen'in büyüüne kapılıyordum

Yine. Adım adım kalbime girmişti ve şimdi sadece kafam karışmıştı.

"Onyx'e söyle, eğer küçük kız kardeşim Kohen'in tavsiyesi üzerine bir Talanagi'nin peşinden giderken ölür ya da ağır yaralanırsa, bu gece Imbria'ya uçup onu öldüreceğim. Artık oyun . Sorak şehrini vurmayarak Arjun ve Tej'i savaştan koruyordum ama Valor'un ölmesine izin verirlerse her şey biterdi.

Liana bir an sessiz kaldı. "Valor ölümcül bir yara alırsa, derhal adaletinize teslim olarak kendini size teslim edeceğini söyledi.

Alay ettim. Söylenecek ne mükemmel bir şeydi. Sanırım artık tek yapabileceğimiz beklemektir.

Ve dua etmeye. Tam o anda duayı daha ciddiye almaya karar verdim.

Yıldızlar küçük kız kardeşime göz kulak olsun.

CHAPTER 9

CESARET

Kız kardeşimin beni araması için Iniki'yi gönderdiğine inanamıyorum! İnanabilirdim ama çok utanmıştım. Ve tepkisinin ne olacağından korkuyordum. Artık Kohen'in kardeşleriyle birlikte olduğumu biliyordu. Muhtemelen öfkeden deliye dönmüştü, buraya gelip her şeyi iptal etmeye hazırdı.

"Acaba kardeşim kız kardeşinin nişanlı olduğunu biliyor mu?" Arjun sordu.

"Kimin umurunda," dedim.

Tej ve Arjun bakiştılar.

"Ne?" Cevap vermediklerinde söyledim.

"Kohen geri döndüğünde ve Aisling bizi bombalamaya başladığında, halk Amersea'ya yürümeye ve onun kellesini almaya hazırdı. Bizim sizden daha fazla vatandaşıımız var, bire on."

Bu tüyler ürpertici bir hesaplamaıydı.

"Sizden daha iyi silahlarımız ve daha eğitimli askerlerimiz var," diye karşılık verdim.

Tej aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. "Ama bir milyon insan sınırınız boyunca yürürse, eninde sonunda istila edirsiniz."

Kalbim göğsümde çırpındı. Bu bir tehdit miydi?

"Sakin ol küçük varis," diye takıldı Tej bana. "Sana sadece gerçekleri söylüyorum çünkü kız kardeşini öldürmeye hazırdılar.

Tam da barışı bulmuşken topraklarımıza savaş getirmek."

"Peki, neden yapmadılar?" Kuzeye doğru yürürken sordum. Artık Duvar'ı görebiliyordum.

"Kardeşim. Herkese imparatoru nasıl öldürdüğünü ve Aisling'in misilleme yapmak için her türlü hakka sahip olduğunu anlattı. Onun iyi karakterli bir kadın olduğunu ve haklı bir sebep olmadan asla bir cana zarar vermeyeceğini söyledi. Onun hakkında o kadar tutkuyla konuştu ki, insanlar çift olup olmadıklarını merak etmeye başladı."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve sessiz kaldım. Zihnim şu anda bunların hiçbirisiyle uğraşamazdı.

Yemek yemek ve kahve yapmak için durduktan sonra, ki bunu hepimiz paylaştık, gün boyunca Duvar'a ulaşana kadar yolumuza devam ettik.

Çocuklar durup haritalarına baktılar ve ben de gerginliğin midemi kemirdiğini hissettim. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Kesinlikle ikinci gündü. Ama ne kadar içindeydik, bilmiyordum. Çantamdan saatimi çıkardım ve saate bakarak tereddüt ettim. İkinci gün akşam yemeği vaktiydi. Çok az dinlenerek uzun süredir yürüyorduk. Kendimi çok yorgun hissediyordum. Bu halimle bir Talanagi'yle savaşabilmemin imkânı yoktu. Ayakta duracak halim yoktu, göz kapaklarım da uzuvlarım gibi ağırlaşmıştı. Kahve beni sadece gerginleştiriyor ve bana gerçek bir enerji vermiyor gibiydi.

Tej kaşlarını çatarak bana baktı. "Dinlenmen gerek," diye emretti.

"Hayır, bilmiyorum," diye tersledim, daha uyanık görünmek için gözlerimi büyüttüm.

Gözlerinin altında koyu halkalar olan Arjun'a baktı.

"İkiniz de öyle," dedi Tej. "Burada biraz kamp yapacağız. Siz dört saat uyursunuz, hafif bir yemek yeriz, sonra da gece yarısına doğru yola çıkarız. Tıpkı Kohen'in söylediği gibi."

"Wilds'da uyumayacağım," diye ilan ettim.

Tej bana ters ters baktı. "Ben ikinize de göz kulak olurum. Ben daha yaşlıyım. Sizin gençliğiniz kadar uykuya ihtiyacım yok.

Akıllar," diye alay etti. Hem Arjun hem de ben ona saldırdık. Ben koluna yumruk atarken Arjun göğsüne saldırdı.

Tej gülerek bizden uzaklaştı. "Cidden, biraz uyuyun," diye emretti.

Esneyen Arjun'a baktım. "Şu anda hiç ejderha öldürebilecekmişim gibi hissetmiyorum," diye itiraf etti.

"Ben de öyle," dedim. "Ama kız kardeşim uyumamamı söyledi."

"Çünkü yalnızdınız. İkinize de göz kulak olacağım. Söz veriyorum." Tej dua ile kenetlenmiş ellerini göğsüne götürdü ve dramatik bir şekilde derin bir şekilde eğildi.

Gözlerimi devirdim. "İyi, ama unutma, kız kardeşim artık seninle olduğumu biliyor, bu yüzden beni herhangi bir şekilde incitirsen-"

"Evet, evet." Tej bana salladı. "Yatağına git, evlat."

Hırladım. O adam olmazdı!

Arjun Tej'le didişmeme biraz gülümsedi ve uyku yuvarlayarak bıçağını çıkarıp göğsünün üzerinde tuttu. Gerekirse uyanmaya ve savaşmaya hazırды.

Ben de aynısını yaptım, bana verdikleri hançeri kavradım ve çantama koyarken onu tuttum. Tej'e baktığımda onu büyük, yassı bir kayanın üzerinde oturmuş, önce ağaçları sonra da gökyüzünü tarayarak herhangi bir tehdit olup olmadığına bakarken gördüm.

Daha iki gün önce bu adamlarla can düşmanı olmam ve şimdi uyurken onlardan birine hayatım pahasına güveniyor olmam çılgıncaydı. Kız kardeşim bilse beni öldürürdü ama uykusuzluk için gerçekten iyi hazırlanmamıştım ve bu beni çok etkiliyordu. O kadar sertti ki, gözlerimi kapattığım anda toprağın içinde eriyormuşum gibi hissediyordum. Sonra bayılmıştım.

Omzuma KÜÇÜK bir sarsıntıyla gözlerim fal taşı gibi açıldı. İçgüdüsel olarak bıçağımı kendimle o kişi arasına çektim.

üzerimde geziniyordu. Tej bana ters ters baktı. "Sabah insanı değil misin?" diye sordu benden uzaklaşırken.

Nerede olduğumu ve neler olduğunu anlamam bir saniye sürdü ama sonra her şey bir anda aklıma geldi.

Ateşten gökyüzüne baktım, arkasındaki aya bakarak zamanı anlamaya çalıştım.

"Saat gece yarısına yaklaştı," dedi Tej.

Kendimi çok daha iyi, daha az halsiz ve daha uyanık hissediyordum. Arjun'un çantasını toplarken esnediğini görmek için ona doğru baktım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım tüm bu süre boyunca nöbet tuttuğu belli olan Tej'e. Yorgun görünüyordu.

"Dinlenmek ister misin?" Ona sordum.

Başını iki yana salladı. "İyi olacağım," dedi sadece. "Ama biraz daha kahveniz varsa, onu alacağım."

Öğütülmüş kahve dolu çantamı ona uzattım ve uyku tulumumu toplayıp çantama yerleştirdim. Az miktarda yemek yedikten ve Tej kahve içerken Arjun ve ben su içmeyi tercih ettikten sonra yola çıktık.

Yirmi dakika sonra, bunu yaptığımı inanamıyordum. Tej kendini akan nehre bırakıp duvarı aşarak Luska'ya doğru ilerlerken bir an paniğe kapıldım.

Şimdi geri dönüp o dişi aslanla bağ kurmaya çalışmanın tam zamanıydı. Bu çılgınlıktı. Böyle ölebilirdim. Kalbim göğsümde çırpındı ama o anda Arjun'un sözleri aklıma geldi.

"Çünkü ikinci günün gecesinde kırmızı bir ejderhaya bağlanır ve kendinizi eve uçurursunuz. Güvende. Hayatta. Güçlü."

Sonra Kohen'in mektubu aklıma geldi.

Eğer bir Talanagi'ye bağlanmazsanız, halkınız sizin liderlik için çok genç ve zayıf olduğunuzu söyleyecektir. İsyan edecekler ve imparatorluk düşecek.

"Yıldızlar bana yardım edin," diye nefes aldım ve sonra buz gibi suya atladım. Boyum o kadar kısaydı ki su göğsüme kadar geldi ve beni akıntıya doğru çekmeye başlayınca paniğe kapıldım. I

Yüzmeyi biliyordum ama Luska'nın yanında uzun süre yüzmeye hazır değildim. Fark edilirdim.

Güçlü bir el kolumu kavradı ve beni kenara çekti. Tej'i bekleyerek baktım ama o Arjun'du. Tej'in bizi derin sudan çıkarabileceği kadar kıyıya yaklaşına kadar beni akıntıya karşı çekmeye çabalarken yüzü sert ve kararlıydı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım Arjun'a. Beni o kadar çabuk yakalamasaydı neler olabileceğini düşündükçe ürperiyordum. Sadece birkaç kilometre ileride bir kontrol noktası vardı. Bu nehirden su içtikleri ve ekinlerini suladıkları için Luskinlerin su yollarını yakından izlediklerini biliyordum. Bir keresinde kız kardeşimin bundan bahsettiğini duymuştum.

Kıyıya vıcık vıcık suyla ıslanmış botlarla çıktım ve kaşlarımı çattım. Bu pek de rahat bir dövüş kıyafeti değildi.

Benden çok daha uzun olan ve bu nedenle sadece beline kadar inen Tej, bana bakarken omuz silkti. "İdare etmek zorundasın."

"Tamam baba," diye karşılık verdim.

Tej "İğrenç," diye karşılık verince Arjun ve ben gülümsedik. Gömleğimin ucundan mümkün olduğunca çok su sıktıktan sonra. Kılıcımı çekip Luskin Vahşi Doğası'nı taradım. Açıkçası Luska'ya hiç gitmemiştim ama biri bizi yakalar ve kim olduğumu öğrenirse kız kardeşime karşı bir piyon olarak kullanılacağımın farkındaydım.

Uzanıp ıslak parmaklarımı toprağa buladım, sonra da kahverengi çizgiler oluşana kadar yanaklarımı ovaladım. "Eğer yakalanırsak, benim adım Natasia. Eğlence için yaratıklarla bağ kurmayı umarak evden kaçtık."

İkisi de bana deliymişim gibi baktı. "Merhaba, ben Amersea'nın varisiyim. Eğer yakalanırsam-" "Tamam.

Ben Zack'im. Ben de bir varisim," diye alay etti Tej.

"Ben 'ım," dedi Arjun ve hem Tej hem de ben kahkahalara boğulduk.

Ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladığımızda Tej ona, "Kardeşim, sana öyle demiyorum," dedi.

"Yapmak zorundasın. Ben Beast, adımı inanılmaz dövüş becerilerimden aldım." Arjun bize sahte geçmişi hakkında bilgi verdi.

İçinde bulunduğumuz vahim koşullara rağmen gülümsememi engelleyemiyordum. Tej ve Arjun, ya da Zack ve Beast, beni büyülemişti. Kız kardeşimin Kohen Badshah ile bir aşk ilişkisi olduğunu duyduğumdan beri bunun tam olarak nasıl olduğunu merak ediyordum ama artık biliyordum. Yavaş yavaş oldu.

"Peki... ilk kim bağlanıyor?" Fısıldadım. "Ve siz ne tür bir Talanagi'ye bağlanıyorsunuz?" Kohen'in imgelemine tamamen teslim olmuştum, gerçek olmasını umuyordum.

"Kohen söylemedi," dedi Tej bana. "Önemli olmadığını söyledi. Sadece senin küçük bir kırmızı ejderha bağlayacağını söyledi. Ve ikimiz de Talanagi'yi bağlayacağız."

Tej'i öldürmeye çalışan tilkiden hâlâ çıkaramadığım hançerimi düşündüm. Onu çıkaramadığım için çok güçsüzdüm. Bunun için kendimi aptal gibi hissediyordum. Şimdi geri dönmek ve yapabileceğimi kanıtlamak için hançeri çekip çıkarmak istiyordum. Belki o zaman bir Talanagi'ye bağlanmaya hazır olduğumu kendime gösterebilirdim.

Tej aniden durdu ve hepimiz donup kaldık. Çömeldi ve parlak mavi bir şey alıp parmaklarının arasında ovuşturdu.

Gözleri biraz açıldı, aslında telaştan değil, daha çok hayretten.

"Nedir bu?" Fısıldadım, mavi kayayı incelemek için yaklaştım... kaya mı?

Avucunu açtığında biraz nefesim kesildi.

Taş değildi. Bir puldu. Pırıltılı bir ejderha pulu mu?

"Harika," dedi Arjun alçak sesle, yanıma yaklaşarak.

Heyecandan içim içime sığmıyordu. Belki de bunların hepsi gerçektir, Kohen geleceği, haritayı, her şeyi görüyordu.

Konuşmak için ağzımı açmışım ki mavi bir karaltı havaya fırladı ve Arjun'u yere düşürdü. Döndüm ve mavi bir ejderhayla yüz yüze geldim.

anasını.

Çok büyüktü.

Yani, en azından benim 1.80'lik boyuma göre.

"Kan akıttı. Savaşmalısın," dedi Tej kardeşine. Arjun ayağa kalkmak için çabaladı, yüzünde küçük bir kesik vardı.

çekildim, bıçağımı çektim ama Arjun'un arkasına gizlendim.

Kan alındıktan sonra müdahale edemezsiniz.

Arkamda bir dal kırıldı ve o döndüm, küçük kırmızı bir ejderha sık ağaçların arasından çıkarken kalbim boğazıma sıçradı.

Mümkün değil.

"Uh... çocuklar?" Tej aradı.

Yeşil bir ejderhanın ona yaklaştığını görmek için arkama bakma riskini göze aldım.

Hepimiz aynı anda saldırıya uğruyorduk. Bu hiç de ideal değildi!

Arjun aniden yanımda bir savaş çığlığı attı ve mavi ejderhaya doğru koştu, bıçağını omzuna sapladı ve ona binmek için bir tutamak olarak kullandı. Ejderha çığlık atarak Arjun'dan uzaklaştı ve onu iterek uçmaya gönderdi.

O sırada Tej arkamdaydı, ikimiz de sırt sırta yavaş bir daire çizerken bana doğru bastırıyordu. Yeşil ve kırmızı ejderhalar etrafımızda dolaşan yırtıcı hayvanlar gibi hareket ediyorlardı.

"Bu normal değil. Hepsi birden böyle," dedim ona. Birden fazla yaratığın bu şekilde sürü halinde takıldığını ve aynı anda bağ kurmaya ya da saldırmaya çalıştığını hiç duymamıştım.

"Onlar kardeş," diye fısıldadı Tej.

Ne?

"Nereden biliyorsun?" Nefesimi geri

verdim. "Sadece biliyorum." Kafası

karışmış gibiydi.

"İmparatoriçenin kız kardeşi, üç kardeşin en büyüğü, seni görüyorum," diye zihnime konuştu karşımdaki yaratık ve beni dehşete düşürdü. Daha birbirimize bağlanmamıştık bile. Bunu yapabilir miydi?

Tej homurdanarak arkamda bükülürken silahımı havaya kaldırıp kavradım, açıkça mücadele ediyordu.

"Tej!" Bağırđım ama gözlerimi önümdeki güzel yaratıktan ayırmadım.

Kırmızı ejderha soluma doğru ilerlerken, "Senden daha irilerini öldürdüm," diye alay etti. Bir ejderhaya göre daha küçüktü ama yine de benden daha büyüktü. Belki bir metre boyundaydı.

Arjun'un bağ kurmanın sadece fiziksel güçle ilgili olmadığı konusunda söylediklerini düşündüm.

'Belki de bedenimdeki eksikliği diğer alanlarda telafi ediyorum,'

Beni duymasını umarak şakayla karşılık verdim.

Gözleri sanki eğleniyormuş gibi kırıştı ve sonra birdenbire öne fırladı, kafamı koparmak için ağzını açtı!

Yana doğru yuvarlanıp yoldan çekildim, hançerim elimde ayağa fırladım ve tam başka bir vuruş için geri döndüğünde etrafımda döndüm. Bu mesafeden omzunda birkaç yara izi olduğunu fark ettim, belki de önceki Piyango talihlilerinin onu bağlamaya çalıştığı yerlerdi. Luska'nın piyango yapıp yapmadığından bile emin değildim.

"Valor!" Kırmızı ejderhanın kuyruğu kafamın yan tarafına çarparken Tej beni uyarmak için bağırdı. Yere savruldu, başımın içinde zonklayan acıyla dirseğimin üzerine sertçe düştüm. Kulaklarımda tiz bir çınlama vızıldarken görüş alanımın kenarında siyahlık dans ediyordu. Bakır tadı ağzımı doldurdu ve yosunlu toprağa tükürdüm.

Kan.

Bağlanma başlamıştı. İşte bu kadar.

Bakışlarım hızla yeşil ejderhayla savaşıyor Tej'e kaydı. Arjun mavi ejderhanın sırtındaydı ve onu boğarak boyun eğdirmeye çalışıyordu.

Kırmızı ejderha orada öylece durmuş, merakla bana bakıyordu.

'Sende güçlü bir kuvvet hissettiğimi sanmıştım. Sanırım değilmiş,' dedi ben yan yatıp kıvrılırken.

"Lütfen bana zarar verme," diye inledim, sesime olabildiğince acınası bir ton katarak. Aisling her zaman

çok dramatik olduğumu ve iyi bir sahne oyuncusu olacağımı söyledi. Şimdi yeteneklerimi test etme zamanıydı.

Kırmızı ejderha bana doğru hırladı, görünüşe göre zayıflığımdan iğrenmişti. Hayatım boyunca ikinci planda kalmıştım - Aisling'e göre çok küçük, çok genç, çok olgunlaşmamış, asla yeterince iyi olamamıştım. Bunun içimde bir öfke kuyusu oluşturduğunu şimdi fark ediyordum. Kendimi herkese kanıtlamak için derin bir arzu duyuyordum: Elaine'e, küçük kız kardeşlerime, Aisling'e, ülkeme, bu ejderhaya. Bana bir dışkı yığınıymışım gibi bakıyordu.

Hıçkırarak elimi ona uzattım. "Lütfen, bırak gideyim."

Burun delikleri tütüyordu ve ben onu bir avın yırtıcıyı izlediği gibi izledim. Kaslarının seğirdiğini gördüğüm an, ağzı açık bir şekilde bana doğru hamle yaptığı anda yerimden fırladım ve havada çarpıştık.

Hançerimi açık ağzına sapladım ve dilini delinmiş gibi çenesinin altına sabitledim.

Öfkeyle kükrerken içinden öyle yoğun bir duman çıkıyordu ki önümdeki elimi göremiyordum. Nerede olduğunu hatırlamaya çalışarak öne doğru sıçradım, körü körüne elimi uzattım ve soğuk pullarını hissettim. Parmaklarımı pullara geçirerek sırtına tırmandım ve kulağına doğru eğildim.

"Beni asla hafife alma," diye homurdandım ve içinden renkler fışkırdı, dumanın içinden süzülüp ormanın her tarafına gökkuşakları saçtı. Lazerler dönen dumanı erimiş renk iplikleri gibi kesiyor, her ışın pusu tutuşturuyordu ve Arjun olduğunu sandığım bir heyecan çığlığı duydum.

O zaman hissettim. Bize kitaplarda anlatılan ama Aisling'in asla tam olarak tarif edilemeyeceğini söylediği şeyi... Kalbim o kadar sıkıştı ki patlayacağını sandım. Bağ. Sonra, bir anda, onunla ilgili bilgilerle dolup taşım. Üç kız kardeşten biriydi ama üçüz değillerdi. En küçükleriydi. O ve kız kardeşleri Vahşi Doğa'dan ayrılmayı çok istemişler ama buna degecek birini bulamamışlar.

ayrılmak ve birbirimizi terk etmek. Benim hakkımdaki her şeyi de anında biliyordu. Aisling'in imparatorluktaki varisi olduğumu, kendimi asla yeterince iyi ya da güçlü hissetmediğimi ama kendimi kanıtlamak için güçlü bir arzu duyduğumu.

Aşağı uzanıp hançeri ağzından çektim.

'Teşekkür ederim,' dedi. Umarım kendi kendini iyileştirme gücü vardır çünkü bu acıtmış olmalı.

Duman dağıldı ve başımı çevirip baktığımda dudaklarımda bir sırıtiş belirdi.

Arjun ve Tej diğer ejderhaların üzerine binmişlerdi. Biraz kanları vardı ama hayati tehlikeleri yoktu.

"En büyük kız kardeşim, yeşil ejderha Elvria, aramızda en bilge ve sessiz olanıdır. Elvria'ya başıyla işaret etti. "Siara ise canlı, komik ve rahatlatıcıdır. Sonra başını Arjun'un bindiği ejderhaya doğru çevirdi.

Benim üçüz olduğumu ve Aisling'in küçük kız kardeşi olduğumu zaten biliyordu. "Bu seni ne yapar? Ona sordum.

', asi olan,' diye kıs kıs güldü.

Elvria sertleşerek başını yana eğdi. 'Artık gitmeliyiz. İnsan kokusu alıyorum. Kafamın içinde onun zengin, boğuk ses tonunu duydum ve gözlerim açıldı.

'Bağlanmış olsun ya da olmasın herkesle zihinsel olarak iletişim kurabiliriz. Bu hepimizin paylaştığı bir güç,' dedi Zara bana.

Vay canına, bu inanılmazdı.

"Dayan," diye ekledi ve ben de öne doğru eğilerek kollarımı boynuna doladım.

Ejderhasına sarılmış, hafif gergin görünen Tej'e, sonra da yüzü tamamen yeşil ve kasmaya hazır görünen Arjun'a baktım. Sonra Zara yere tekme attı ve ben de ataletin etkisiyle onun sırtına yapıştım.

"Weeee!" Tej çığlık attı.

"Kusacağım!" Arjun seslendi.

Sadece güldüm. Her zaman uçmak istemiştim ve bir milyon yıl geçse de bu şansa sahip olacağımı hiç düşünmemiştim. Uçmayı ummuştum.

Bir gün Liana'ya beni gezdirmesi için yalvaracaktım ama artık buna gerek kalmayacaktı.

Ağaçların tepesine ulaştık ve yaklaşık yüz metre ötedeki Duvar'ı görebiliyordum.

Uçmanın bir özgürlüğü vardı, soğuk rüzgâr saçlarımın arasından geçiyordu. Kıyafetlerim hala nemliydi, bu yüzden aslında bu hızda donuyordum, ama umurumda değildi! Bu harika bir şeydi-

Birden nefes alamaz oldum, sanki ciğerlerimdeki hava çekilmiş gibiydi. Panik içinde arkama baktığımda büyük kırmızı bir ejderhanın üzerinde sarışın bir kadın binici gördüm. Kırmızı binici. Kız kardeşim bana ondan bahsetmişti.

Ben nefes almakta zorlanırken o sırtıyordu ve Tej ile Arjun'un yüzlerindeki ifadeye bakılırsa onlar da aynı şeyi hissediyorlardı.

"Nefes alamıyorum! Zara'ya söyledim.

Dalış bombardımanı yaptı ve ben iki adım öne kayarak neredeyse onun üzerinden düşüyordum. O sırada üç ejderha kardeş de ayrılarak farklı yönler doğru uçmaya başladı. Zara kırmızı biniciyle aramıza biraz mesafe koyduğunda ciğerlerime oksijen geri geldi ve nefes nefese kaldım.

'Bu Oryana ve ona bağlı. O bizim annemiz.' Oh harika.

Annesi bizi kovalıyordu ve beni öldürmeye çalışıyordu!

"Ne yapacağız?" diye sordum duvara yaklaşırken, kırmızı atlı tam arkamızdaydı.

"Herhangi bir gücün ortaya çıktığını hissediyor musun?

Zara bana sordu. Ben hissetmedim. Çok paniklemişim.

Titreyen bir elle çantama uzandım ve elimde kalan bir avuç işaret fişegini çektim. Kırmızı olanı gördüğümde kapağını koparıp düğmesine bastım ve gökyüzüne kırmızı bir havai fişek fırlattım. Sonra tekrar nefes alamadım, çünkü kırmızı atlı bir kez daha tam tepemdeydi.

CHAPTER 10

AISLING

Kendimi yarı ölü gibi hissediyordum, o kadar yorgundum ki bir hafta uyuyabilirdim ama aynı zamanda kız kardeşim için duyduğum endişeden dolayı tetikteydim.

Muhtemelen şu anda Luskin Wilds'daydı. Neredeyse gece yarısıydı ve ne bir işaret fişeği ne de bir temas vardı. Arabayla daha da kuzeye, Sky Reach'in hemen dışına, neredeyse Duvar'a gitmiştik. Eğer Luska'ya gidiyorsa, bana ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yakın olmak istedim.

"Alek, İniki'yi onu araması için tekrar gönderebilir misin?" Ona yalvardım. Hemen yanımdaydı, bana kahve getiriyor ve Valor'un güçlü olduğunu ve iyi olacağını söylüyordu. Valor işaret fişeklerini göndermeyi bıraktıktan sonra onu yatağından kaldırmıştım ve o hiç şikâyet etmemişti.

İniki önce Alek'e, sonra da çitin kenarında duran iki muhafıza

"İstersen yaparım ama bu ayrıcalıklı bir muamele gibi görünebilir." Alek teklif etti.

Valor'un yardım almadığını söyleyebilmeleri için her şeyi amirallere rapor eden muhafızlara ters ters baktım. Onları hemen boğazlamak ve gidip kız kardeşimi kontrol etmek istiyordum.

"Hayır, haklısın. Biraz bekleyelim," diye kabul ettim.

O sırada Liana arkamdan geldi ve başıyla yan tarafıma sokuldu. 'Sky Reach üzerinde uçmak ister misin? Kafanı dağıtmak için? Onu sabaha kadar göremeyebilirsin. Kuzeyin derinlikleri çok uzak.

Liana'nın söylediklerini duydum ama sözlerinin arkasında başka bir şey de sezdim. Gökyüzünde yükseklerde olsaydık, Vahşi Doğa'ya bakıp Valor'u görebilir miydim?

"Gece yolculuğundan zarar gelmez," dedim ona.

Muhafızlara doğru yürüdüm. "Sky Reach üzerinde bir uçuşa çıkıyorum. Kız kardeşimden haber alırsanız hemen bana bildirin."

Başlarıyla onayladılar.

Elaine, dışarı çıkarsa Valor'a göz kulak olacağına ve onun yanında olacağına dair bana güvence verdi.

"Iniki de size katılabilir mi?" Alek sordu.

Alek'in burada olması ve ihtiyaç duyduğum anda ona güvenebilmem, onun nasıl bir insan olduğu hakkında çok şey anlatıyordu.

"Bu hoşuma gider," dedim ve Iniki gökyüzüne sıçradı. Ona istediğim her şeyi rapor edebileceğini biliyordum.

Liana'nın sırtına kaydım, eyerde dinlendim ve sonra yola çıktık.

Ağaçların üzerine çıktığımız anda, kız kardeşimden bir iz var mı diye boynumu bükтім. Vahşi Orman'daki ağaçlar o kadar sıktı ki, gökyüzündeki ateşin parıltısıyla birleşince -kırsalda yanan bir damar gibi- bir şey görmek zorlaşıyordu.

Liana üssün etrafında yavaş daireler çizerken Iniki de yanımızda süzülüyordu. Duvara baktım ve sadece iki adamın devriye gezdiğini görmek garip . Normalde askerlerimizle doluydu. Ama Luska cephesi durulduğundan beri kaynaklarımızı başka şeylere harcıyorduk.

Tam Wilds'a dönüp bakacaktım ki kırmızı bir ışık dikkatimi çekti. Gökyüzüne bir işaret fişegi fırladı.

Kırmızı işaret fişegi. Cesaret.

Liana sormaya bile gerek duymadan gökyüzünde o yöne doğru ateş etti.

Tüm farklı senaryoları düşündükçe kalbim hızla çarpıyordu. Valor'un işaret fişeği duvarın diğer tarafından, Luska'dan gelmişti. Yakalanmıştı. Bunu biliyordum.

Normalden daha hızlı uçtuk, Duvar'ın üzerinden geçtik ve sonra aşağı doğru fırladık. Anında, beynimin zar zor kavrayabildiği bir sahne gördüm.

Havaya dağılmış dört figür vardı, hepsi de ejderhalara binmişlerdi. Daha yakından baktığımda, ikisinin Kohan'ın küçük kardeşleri Arjun ve Tej olduğunu gördüm. Ve küçük kız kardeşimin küçük kırmızı bir ejderhaya bindiğini fark ettiğimde nefesim kesildi.

"Bir Talanagi'ye bağlandı," dedim mutlak bir gururla, ama boğazını tırmaladığını, dudaklarının morardığını fark ettiğimde bu gurur hemen söndü.

Dördüncü atlıyı buldum ve kanım kaynadı.

"Dur!" Kırmızı biniciye gücümü ortaya koyarak bağırdım. Gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bana doğru baktı ve son karşılaşmamızda onu ejderhasından atlatarak muhtemelen iki bacağını da kırdığım zamanı hatırladığını biliyordum. Gurur duyduğum bir şey değildi.

Gümüşü kordon benden fırlayıp onu sardı ve sonra kız kardeşimin yanımda nefes nefese kaldığını duydum. Kırmızı binici ejderhasının boynunu çekti ve olay yerinden kaçtı, şüphesiz onu tekrar atlamaya zorlamamdan kaçınmak istiyordu. Peşinden gidip onu öldürmek istedim, böylece artık bir sorun olmaktan çıkacaktı, özellikle de Maxim'in ikiz kardeşi olduğunu öğrendikten sonra.

Ama Valor ve Kohan'ın küçük kardeşlerini o destek almadan önce buradan götürmem gerekiyordu. Onun halkıyla hâlâ savaş halindeydik, sadece sorgulamadığım şüpheli bir şekilde uzun bir ara vermiştik.

Valor'a baktım, acaba az önce onu durdurduğumu anlamış mıydı, yoksa ben yeni gelmişim de o korkuyla kaçmış gibi mi görünüyordu?

"Buradan çıkabilir miyiz?" Valor omzunun üzerinden endişeyle bakarak bana sordu.

Başımı salladım, sonra Arjun ve Tej'e baktım.

"Beni takip edin!" Hepsine söyledim, hepsinin ejderha sürdüğü gerçeğiyle aklım dönüyordu!

Bizi Sky Reach'e indiremezdim, iki Badshah'la olmazdı! Kohen'in küçük kardeşleri gözaltına alınacaktı ve onları neden henüz tutuklamadığımı açıklamak istemiyordum. Onlar Kohen'i bana çekmek için mükemmel piyonlardı. Eğer onları hücreye atar, sonra da Kohen'e teslim olursa onları serbest bırakacağımı söylersem, gelirdi. Geleceğini biliyordum. Ama yine de bunu yapamazdım. Babamın cinayeti için adalet istiyordum ama çocuk kaçıracak değil.

Üssün üzerinden uçtum ve İniki aniden gökyüzünde belirdi. Ona "Adamlarımıza bu insanların benimle olduğunu ve korna çalmamalarını söyle" dedim.

Aşağıya, üsse ve gökyüzünü izleyen nöbetçi kulesine doğru zıpladı. Amersea üzerinde uçan üç ejderha ve bir ateş kuşu görülmeye değer bir manzaraydı, halkımın alışık olmadığı bir şeydi. Bana ve Colt'un griffinine bağlanmasına daha yeni alışmışlardı. Valor'un ejderhaya bağlanması halkımız için iyi, çok iyiydi ama onu vurmamaları gerektiğini öğrenmeleri zaman alacaktı.

Kız kardeşime baktım. Yüzü çamur içindeydi, soğuktan titriyordu ve cehennem gibi görünüyordu ama sırtıyordu. Ejderhasını okşarken rüzgâr kısa saçlarını yüzüne savuruyordu. Başımı salladım.

"Yaralandın mı?" Rüzgâra karşı çığlık attım. "Tıbbi yardıma ihtiyacın var mı?"

Bana baktı ve başını salladı.

"Seninle gurur duyuyorum!" Ona söyledim ve o da daha geniş gülümsedi. "Teşekkürler!"

"Git ve kendini Elaine'e ve Vahşi Orman'ın kuzey kapısındaki iki muhafıza tanıt. Onlar da

Amirallere bir Talanagi'yi yasal olarak başladışınızı söyleyin." Başını salladı ve Arjun ile Tej'e baktı.

"Teşekkür ederim," dedi onlara.

İki çocuk da başıyla onayladı. Teşekkür mü ettiler? Ona yardım ettiler mi? Tabii ki ettiler. İki gündür oradaydılar. "Beni takip edin!" Çocuklara söyledim ve ateş göğünün hemen altındaki Wilds'ın üzerinden sola döndüm. Koruma kubbesine girdiğimiz anda, küçük kor parçaları etrafımıza düştü. ve ne kadar güzel olduğuna kapılmamaya çalıştım.

Liana'yı açık bir alanda yere indirdim ve çocuklar da onu takip etti.

"Ne yapıyorsun, Aisling? Liana sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim ona dürüstçe.

Artık Talanagi'leri vardı ve bir bakışlarından çok güçlü olduklarını anlayabiliyordum. Belki Liana kadar güçlü değillerdi ama birlikte bir gün Kohen'in ordusunda güçlü adamlar olacaklarından hiç şüphem yoktu.

Liana'nın üzerinden indim ve yeşil ve mavi ejderhalarından aşağı kayan çocuklara baktım.

"Kız kardeşime neden yardım ettiniz?" Onlara sordum. "Kohen yapmamızı söyledi," dedi Tej.

"Neden? Ona bir şeyler sorabilmek için mi? Sırlarımızı ortaya çıkarmak için mi? Güvenini kazanmak için mi?"

Tej bana ters ters baktı ve Arjun incinmiş görünüyordu.

"Sen aptalsın, bunu biliyor musun?" Arjun açık açık söyledi. "Pardon?"

"Evet. Beni duydunuz. Sürekli hakkımızda en kötüsünü düşünüyorsun ve bizim tek yapmaya çalıştığımız Valor'u korumaktı."

"Bu beni aptal mı yapar?" diye sordum. "Savaştayız, Arjun! Düşman, kız kardeşime bakması için kardeşlerini ve veliaht prenslerini göndermez. Bu normal bir düşman davranışı değıl. Bunda ne var?"

"Haklısın." Tej bana yaklaştı ve kalbim sıkışmaya başladı - Kohen'e o kadar benziyordu ki. "Düşman normalde varislerini düşman topraklarına göndermez. Bu

Çünkü Kohen senin düşmanın değil, Aisling. Bunca zamandır yanlış ağaca havlıyordun."

"O babamı öldürdü!"

"Seni kim öldürmeye çalışıyordu!" Tej bana kükredi. "Kardeşim bana her şeyi anlattı. Artık imparatoriçe sensin. Acemi birliğinde seni kimin öldürmeye çalıştığına, trene kimin saldırdığına dair kapsamlı bir soruşturma açabilirdin. Neden açmadın?"

Bu değerlendirme beni şok etti. Artık imparatorieydim. Her şeyi emredebilirdim. Hayatıma kastedilmesinden kimin sorumlu olduğunu bilmek istemiyor muydum? Treni raydan çıkararak ve o Luskinleri saldırmaya göndererek hepimizi öldürmeye çalışan kimdi?

İimin derinliklerinde, en karanlık yanımda cevabı duydum.

Hayır. Bilmek istemedim. Gerçeklerden korkuyordum. Öz babam olmasından korkuyordum.

Alt dudağım titredi ve Tej geri adım atarak benden uzaklaştı.

"Ağabeyim herkese senin bizim gelecekteki kraliemiz, yengemiz olacağını söylüyor." Tej benden iğrenmiş görünüyordu. "Bizi bombalamayı bırak ve gerçeği kendin öğren."

Kohen insanlara bunu söylememeli.

"Kardeşinin sana yalan söylüyor olabileceğini hiç düşündün mü?" Tersledim.

Tej bakışlarını bana dikti. "Babanın sana yalan söylediğini hiç düşündün mü?"

Bu tek cümle içimi parçaladı ve başka bir şey söylemeden ejderhalarına binip Imbria'ya doğru yola ıktılar.

Duygularımın, akıl sağlığımın etrafına inşa ettiğim baraj o zaman çatladı. On yedi yaşındaki bir çocuğun sert sözleri beni kırmıştı. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve göğsümde uyuşmuş bir acı yayıldı. Dizlerimin üzerine çöktüm. Liana, başı boynuma sokulana kadar bana yaklaştı. Boğazımda bir hıçkırık birikti.

Duygusal ışrap

Bu kadar acı çekebileceğimi düşünmemiştim.

Kollarımı tuttum ve ileri geri sallandım. Kohen, babam, Kohen, babam. Kime inanmalı, kime güvenmeliydim? İçlerinden biri bana gaz lambası tutuyordu. Kendimi karanlığa kaybetmekten korktuğum için zihnimin kenarlarından yıprandığını hissettim.

'Şşşt, benimle kal, genç olan. Bunu birlikte çözeceğiz,' dedi Liana bana.

'Ya Kohen haklıysa ve ben öfkeyle ülkesinin yarısını ateşe verdiysem?

'Babanı öldürdü ve bu konuda yalan söyledi. Seni koruyor olsa bile, bunu farklı bir şekilde ele almalıydı. Bir haftalığına ateşkes edin. Bir soruşturma yapalım ve gerçeği bulalım.

İyi bir tavsiyeydi. 'Ya yanılıyorsa? Ya Kohen bunca zamandır benimle bir oyun oynuyorsa?

Liana tam boyuna göre ayağa kalktı. 'O zaman daha fazla oyalanmak yok. Kohen'e ona inandığımızı ve onunla görüşmek istediğimizi belirten bir mektup göndereceğiz, sonra da onu bir balık gibi deşeceğiz.

Benim gücümünden etkilenmediğini düşünürsek, tek seçeneğimiz buydu. Başımı salladım ve sonra gözlerimi sildim, gökyüzüne çıkarken onun sırtına kaydım. Omzumun üzerinden baktığımda Imbria'nın büyük bir kısmının yandığını gördüm ve suçluluk duygusu mideme bir taş gibi oturdu.

CHAPTER II

AISLING

Elaine'den Komutan Ledger'a Imbria ile bir haftalık ateşkese girdiğimizi söylemesini ve bir anlaşma taslağı hazırlayıp imzalaması için Kohen'e göndermesini istedim. Sonra ona biraz uyumasını söyledim, ben de uyumak üzereydim. Yaklaşık beş saatlik bir dinlenme süresinin ardından hızlıca duş aldım ve toplantı için Sky Reach'teki savaş odasında amirallerle buluştum. İçeri girer girmez bağırış çağırış başladı.

"Imbria ile ateşkes de neyin nesi!" Komutan Ledger talep etti.

"Onları neredeyse avucumuzun aldık!" Amiral Caruso da aynı fikirdeydi.

Sonra hepsi birden bağırmaya başladı. Zaten başım ağrıyordu.

"Sessiz olun!" Elaine bağırdı ve herkes konuşmayı kesti.

Babamın bana zarar vermeye çalıştığına dair haberleri araştırmak istediğimi ona söyleyemeyeceğimi bildiğim için iç çektim. "Amersea halkının bu ertelemenin tadını çıkarmasını, nişanlandığım haberinin tadını çıkarmak için biraz zaman ayırmasını ve-"

"Saçmalık!" Komutan Ledger ateş etti. "Bu savaşın ilk gününden beri Badshah'ın ölmesini istiyorsun. Şimdi iki

Aylar geçti ve ben sana onun kellesini gümüş tepside sunmak üzereyim. Eğer sen-"

Uzandım ve çenesinin yanlarını kavradım. "Az önce bana ne dedin sen?" diye sordum.

Gözleri o kadar büyüdü ki kafasından düşecek sandım. Haftalardır söz dinlemiyor ve alay ediyordu ve ben bundan bıkmıştım.

"Senin işin benim emirlerimi yerine getirmek. Geçici olarak görevden alındınız, Komutan. Bir haftalığına evinize gidin ve ailenizin tadını çıkarın."

Yüzünü serbest bıraktım ve sersemlemiş bir halde geriye doğru sendeledi.

Ona ve odadaki diğer herkese "Komutan Ledger bir hafta içinde dönene kadar Amiral Caruso komutana vekâlet edecek," dedim.

Şaşkın görünüyordu ama başını salladı.

Ledger odadan fırlayıp kapıyı çarparak çıkarken şoktan öfkeye geçti, yaratığı da arkasından geliyordu.

"Emirlere uymakta sorun yaşayan başka biri var mı?" Ben sordum.

"Hayır, İmparatoriçe," diye kararlı bir cevap geldi.

Odadan çıktım, olayları ele alış şeklimden memnun değildim. Körü körüne sadakat isteyen bir lider olmak istemiyordum ama son iki aydır Ledger beni ve kararlarımı kontrol ettiğini düşünüyordu. Bir tokat yemeye ihtiyacı vardı.

Elaine savaş odasından çıktı ve ben de kendimi bir derse hazırladım.

"Haberci birkaç saat önce siz uyurken geri döndü. Kohen barış anlaşmasını imzaladı. Bir haftan var."

"Neden bana daha önce söylemedin?"

"Komutan Ledger'ı zorunlu izne çıkarmakla çok meşguldünüz," dedi sırtarak.

İçimi çektim. "Ben Riverine'e gidiyorum. Kızları kontrol edeceğim." Sesimi alçalttım. "O eşyaları

Depodan eve mi?"

Başıyla onayladı. "Siz oraya vardığınızda orada olmalı."

"Gelmek ister misin?" Liana'yı işaret ederek ona sordum.

Başını iki yana salladı. "Burada halletmem gereken birkaç şey daha var. Yarın seni ve kızları kontrol etmeye gelirim?"

"Pekâlâ." Bacağımı Liana'nın üzerine attım ve gökyüzüne çıktım. Riverine'deki eve vardığımızda aklıktan ölüyordum. Uyuduktan sonra kahvaltı etmeyi unutmuştum.

"Aisling!" Victory, Liana'nın indiğini görünce çimenlere doğru koştu. Zafer kollarıma atlarken sırtarak kapıdaki nöbetçiye el salladım. Liana evin arkasındaki ormana doğru yürüdü, orada Valor'un yeni yarattığının güneşin altında yattığını gördüm.

"Val'in bir Talanagi'ye bağlandığına inanabiliyor musun? Virtue ve ben ne zaman gidebiliriz? Biz de bir ejderha istiyoruz!" Victory suratını astı.

Ona gülümsedim. "Sen de herkes gibi on dokuz yaşına geldiğinde."

"Hiç adil değil!" Virtue kapı aralığından tükürdü. "Valor neden özel muamele görsün ki?"

Eve kavga ederek dönmek istemedim.

Victory bunu hissetmiş gibiydi ve benim yerime konuştu: "Çünkü o daha büyük ve babam öldü. Hadi, Ash'e Tetra ile yaptığımız kekleri gösterelim."

"Tetra geldi!" Victory'nin az önce babamızın öldüğünü ne kadar kolay söylediğini unutmaya çalışırken Vic'in beni içeri götürmesine izin verdim.

İçeri adımımı attığımda tarçın, hindistan cevizi ve... "Havuçlu kek!" kokusuyla karşılaştım. Mutfağa koştum ve krema ile dolu bir kek aldım.

"Hey." Tetra topallayarak yanıma geldi ve ben çöreği ağzıma atarken beni kucakladı.

"Hefy," diye kekin etrafında dönmeyi başardım. Tatlı iyilik dilimde patladı ve Valor'a baktım, o da

Tetra'nın çarpık ayağına dikkatle bakıyordu. Tetra çorap giymiyordu; bastonu mutfağın uzak duvarına yaslanmıştı. Ayağı kızgın bir kırmızıydı ve kötü bir ağrı günü geçiriyor gibiydi. Boğazımı temizledim ve Valor suçlulukla bana baktı.

Tetra'nın ayağına bakmak onun yapacağı bir şey değildi. Bunu görerek büyümüşlerdi, bu yüzden bunda "anormal" bir şey yoktu. Sadece yorgun olmalı, bakışlarına takılmıştı.

"Gwen burada mı?" Ben sordum.

Tetra, "Şehirdeki ailesini görmesi için ona birkaç saat izin verdim," dedi ve ben de başımı salladım.

"Hiç uyudun mu?" Valor'a sordum.

Başını salladı. "Zar zor." Duş alıp temizlenmişti ve kendisinden daha emin görüldüğünü fark ettim. Kendine güveniyordu ve bu beni mutlu ediyordu.

"Dün gece yaratığının adını soracaktım," dedim ona.

"Zara," dedi Valor, pencereden dışarı, arka bahçedeki Zara ve Liana'ya bakarak.

"Başta garip gelebilir ama birbirinizi anlayacaksınız. Hoşlandıklarınızı ve hoşlanmadıklarınızı," dedim ona. "İlk gecemizde Liana'yı bir at gibi ahıra koymaya çalıştım."

Tetra ve üçüzlerin hepsi kahkahalara boğuldu. "Sana ateş mi üfledi?" Zafer sırtarak sordu.

"Hayır, çok nazikti." Ama bunu söylediğim anda, Liana'nın bana babamı sevip sevmediğini sorduğu ve onun hakkında ne düşündüğünü bana söylemeyeceğini söylediği o geceyi hatırladım. Şimdi aklımı kurcalıyordu. Unutmuştum.

Düşüncelerimi temizlemek için başımı salladım. "Güçlerin ortaya çıktı mı?" Valor'a gelişigüzel sordum. Bakışları bir an için Tetra'nın ayağına kaydı ama başını salladı. "Belki de senin gibi eğitim kampına gitmeliyim, o zaman ortaya çıkar."

Ben güldüm ve Tetra bana katıldı.

"İyi deneme." Tetra saçını karıştırdı ve Valor elini onunkinden uzaklaştırdı.

"Neden olmasın?" Valor suratını astı.

"Her şeyden önce antrenman yapacak bir kohort yok," dedim ona. "Ve sen-"

Bakışlarıyla "çok genç" demem için bana meydan okudu. "Çok değerli. Özel eğitmenler getirteceğim."

"Peki," diye homurdandı. "Ofisinde bir sürü ıvır zıvır var. Elaine sabahtan beri birkaç adama kutuları taşıyor, bu yüzden uyuyamadım."

"Özür dilerim," dedim ve sonra bakışlarımı Tetra'ya çevirdim. "Benimle ofisimde buluşmak ister misin?" İkinci bir kek alarak ona sordum.

Başını salladı. "Sonra görüşürüz kızlar. Benimle pişirdiğiniz için teşekkürler."

Ona sarıldılar ve o da bastonunu kaptığı gibi ayağını sürükleyerek arkamdan yürümeye başladı. Valor'a dönüp baktığımda gözlerini Tetra'nın sakat ayağına dikmiş olduğunu gördüm. Merakımı uyandıran bir şey vardı ama şu anda endişelenmem gereken yeterince şey vardı. Bunu ona daha sonra sormam gerekecekti.

Tetra ve ben ofisime girdiğimizde, Tetra köşede yüksekte duran kutulara doğru alçak sesle ıslık çaldı. Bunlardan yaklaşık yirmi beş tane olmalıydı. Düşündüğümünden çok daha fazla.

"Hey, ayağın iyi mi?" Şimdi yalnız olduğumuz için ona sordum.

Bana el salladı. "Sadece kötü bir gün. Bütün bunlar da neyin nesi?" Ofisimin yarısını kaplayan kutu yığınına işaret etti.

İçimi çektim. "isteyeceksin," dedim ona. Oturdu, bana temkinli bir şekilde baktı.

"Dün gece sen gittikten sonra Valor yeşil işaret fişekleri göndermeyi kesti. Alek'i çağırdım ve Iniki onu aramaya gitti."

Tetra hikayemden çok da endişelenmiş görünmüyordu, özellikle de Valor'u mutfakta canlı ve iyi bir şekilde gördüğü için.

"Kohen'in küçük kardeşleriyle birlikteydi," dedim ona. Valor'a şimdilik Badşah kardeşlerle birlikte olduğunu kimseye söylememesini emretmişim.

"Ne!" diye bağırdı, daha dik oturarak.

Sonra her şeyi anlatmaya başladım, Kohen'in nişanımdan önce Alek'le mutlu olabileceğimi açıklayan notunu, sonra Onyx'in Liana onunla iletişime geçtiğinde söylediklerini ve sonra da kardeşlerinin onları Vahşi Orman'da uğurlarken söylediklerini anlattım.

İşim bittiğinde Tetra koltuğunda kıpırdanarak kutulara baktı. "Yani tüm bunlar babanın ofisinden mi?"

Başımı salladım.

"Ve ya sevdiğin babanı ya da sevdiğin Kohen'i suçlayacak bir şey bulmamız gerekiyor."

Değerlendirmesi karşısında sertçe yutkundum, şimdiye kadar her iki durumda da sevdiğim birinin bana ihanet ettiğini fark etmemiştim.

"Evet." Sesim titriyordu.

Tetra ayağa kalktı, bastonuna yaslanarak önüme geçti. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Titrek bir nefes aldım. "Gerçeği istiyorum," dedim ona.

Sanki bu onu üzmüş gibi kaşlarını çattı.

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum? Kohen ve Anika'nın babam hakkındaki iddialarını araştırmam için..."

"İstiyorum, Aisling. Ama korkarım haklı çıkacaklar ve en iyi arkadaşımın babasının onu öldürmeye çalıştığını öğrendiği anı görmek istediğimden emin değilim." Sözleri odaya yoğun bir sis gibi çökmüştü.

Bir yandan, tüm hayatım boyunca beni halefi olmam için eğittiğini, ancak ondan daha güçlü olduğum için beni öldürmeye çalıştığını öğrenmek beni öldürürdü. Ama alternatifi daha kötüydü: Bilmemek, Imbria'yı cezalandırmaya devam etmek ve Kohen'i gerçekten beni korumaya çalışıyor olabilecekken sürgün etmek. Gerçek şu ki, o öpücüklerin gerçek olmasını istiyordum, o seni seviyorumların ve... hepsinin. Kohen'le yaşadıklarımızın gerçek olmasını istiyordum. Ve eğer öyle değilse, Kohen bunca zamandır benimle dalga geçiyorsa ve tüm bunları kafama uzun bir oyun olarak yerleştirdiyse, böylece

yıldızlar ona yardım etsin, her şeyi yakarım.

"Buna ihtiyacım var," dedim ona.

Tetra başıyla onayladı. Başka bir şey söylemeden bir kutuya doğru yürüdü, kapağını yırttı ve bir tomar kâğıt aldı. "Ben bu kutuyla başlayacağım. Sen de bununla başla." Bir kutuyu bana doğru yaklaştırdı ve ben de oturup çalışmaya başladım.

Burada muhtemelen çok gizli güvenlik belgeleri vardı ve bunları incelemesi için kimseye güvenmiyordum. Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu ofiste sadece Elaine, Tetra ve ben bulunacaktık.

Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir süre boyunca evrakları gözden geçirdik ve gerçekten çılgınca bir şey bulamadık. Babam kendisi için bazı alkol ve yüksek değerli eşyalar biriktiriyordu ve bunları Filo için kullanılıyor diye yazıyordu, ama bunun dışında tertemizdi. Kohen'in başından beri benimle oyun oynadığına dair depresyona girmeye başlamıştım.

Kapı çalındı. "Akşam yemeği!" Victory bağırdı.

Ofisten çıkıp yemek odasına geçtik; Gwen geri dönmüş, tavuk butları ve ballı mısır ekmeğiyle dolu bir tabak hazırlıyordu.

"Nefis. Açlıktan ölüyorum," dedim ve Gwen kaskatı kesilerek beni selamladı.

"İmparatoriçe."

Gözlerimi devirdim. "Gwen, bunu konuşmuştuk. Evde rahatız. Sen bir çavuş değilsin, ben de bir imparatoriçe değilim."

Kafası karışmış görünüyordu.

"Tamam, biz hala o şeyleriz ama rahat ol," dedim ve o da duruşunu gevşetti.

"Evet, İmparatoriçe."

Yeterince iyi. Gwen'i sevdim. Kızlara karşı sertti ama yine de sevecendi. Elaine değildi, ama olabildiğince yakındı. Personelin çoğunu şimdilik ücretli izne çıkarmıştık, kız kardeşlerimin nerede yaşadığını bilmelerini engellemeye çalışıyorduk. Gwen yemek pişirir, temizlik yapar, çamaşır yıkardı, bir annenin yapacağı her şeyi yapardı ve ben ona minnettardım.

Tetra bastonunu duvara dayadı ve bakışlarım Valor'a kayarken topallayarak yanıma geldi. Yine Tetra'nın ayağından başlıyordu!

Masanın altına bir tekme attım ve kafasını bana doğru çevirdi. Suçluluk duygusu yüz hatlarını gölgeledi ve bir tavuk butuna uzandı.

Ona neler oluyordu?

Tetra pencerenin önünden geçerken, "Ariyel'e kızlarla birlikte bakın," dedi. Hepimiz dışarı baktığımızda Zara ve Liana'yla birlikte çimlerin üzerinde yatan kurdunu gördük. Gwen'in baykuş yarattığı bile onların üzerinde daireler çizerek uçuyordu.

"Ben de erkenden bir yaratık istiyorum!" Virtue karşı çıktı. "Sadece Valor'un bir tane alması adil değil."

İçimi çektim ve bir tavuk butunu parçaladım. Bu tartışmadan çoktan bıkmıştım. On dokuz yaşına gelene kadar her hafta tekrarlanacağına bahse girmeye hazırdım. Muhtemelen on altıncı yaş günlerine kadar beni yıpratacaklardı ve ben de sırf onları susturmak için erken gitmelerine izin verecektim.

Ebeveynlik çok yorucuydu.

Sirenler çaldığında Virtue'ya biraz ara vermesini söylemek için ağzımı açtım. Savaş sirenleri, babamın öldüğü gece yaşananların tekrarlanması ihtimaline karşı taktırdığım yeni sirenler.

Riverine'e bir saldırı.

Masadan öyle hızlı kalktım ki sandalyem devrildi. Tetra bastonuna doğru topallayarak yürüyor, ayağına her bastığında yüzünü buruşturuyordu.

"Neler oluyor?" Zafer inledi.

Mutfak dolabından gizli bir katana çıkarmakta olan Gwen'e "Onları güvende tut," dedim.

Valor yanıma koştuğunda Tetra'yla birlikte kapının yarısına kadar gelmişim. "Ben de gidiyorum."

"Hayır, değilsin!" Gwen, Tetra ve ben aynı anda söyledik. "Benim bir Talanagi'm var!" diye hırladı.

"Henüz savaş eğitimi ve yeteneği yok. İçeri gir ve hayatta kal!" Onu göğsüne bastıran Gwen'e doğru fiziksel olarak iterek havladım.

Valor'un çığlıklarını duymazdan gelerek kapının arkamdan çarpmasına izin verdim ve Liana'ya doğru koştum.

'Kohen ateşkesimizden sonra mı saldırıyor? Onu öldüreceğim,' dedim ona.

'Az önce Onyx'e sordum. Onlar olmadığını söyledi,' dedi bana, çoktan eğilmişti, böylece sırtına ve eyerime atlayabilecektim.

Zara ayağa kalktığında durdum ve kız kardeşimin yarattığının bakışlarıyla yüz yüze geldim. "Senin görevin Valor'u güvende tutmak. On sekiz yaşına gelene kadar ikiniz de benim kurallarım altında yaşayacaksınız. Bugün savaşa katılamazsın," dedim ona sertçe.

Zara'nın zihnindeki sesi beni şaşırttı. "Onu asla bu kadar erken savaşa götürmezdim.

"Sihrinin bir parçası," dedi Liana bana.

"Tamam, teşekkür ," dedim ona, bunun için daha fazla zaman kaybetmeden. Tetra'ya çatışmanın nereden geldiğini görmek için şehrin üzerinden uçacağımı söylemek için döndüğümde kalbim sıkıştı. Benden çok gerideydi, bastonuna dayanarak çimenlerin üzerinde topallayarak acı içinde inliyordu. Ariyel onu karşılamak için boşluğa atladı.

Kötü bir ağrı günüydü. Onu zorlamak istemedim ama onun gücü hayat kurtarmak için inanılmaz bir yeteneğe sahipti.

"Eğer yapamıyorsan-" diye bağırdım ona, Liana'nın sırtına tırmanarak.

"Git! Seni takip edeceğim," dedi ve bastonunu lanetli bir şeymiş gibi fırlatarak Ariyel'in sırtına atladı, Ariyel avluyu geçip ön tarafa doğru koşarken kendinden emin bir şekilde doğrulup oturdu.

Vay be.

Tetra'nın tıpkı Kohen'in tahmin ettiği gibi kurdunu savaşa sürdüğu gerçeğini düşünmemeye çalıştım.

Tamam, geleceği görebiliyordu, bu kadarını kabul ediyorum ama bu gelecekle ilgili gördüğünü söylediği her şeyin doğru olduğu anlamına gelmiyordu. Yalan söylemiş olabilir. Liana uçtu ve Kohen'in üzerinde duracak vaktim bile olmadı çünkü gökyüzüne yükseldiğimiz anda ciğerlerimden bir çığlık koptu.

Emberlane Parkı yanıyordu ve üzerinde Luskin binicileri olan bir düzineden fazla uçan Talanagi yaratığı havada süzülüyordu. Filo askerlerimizin onlarla yerden savaşmaya çalışmasını izlerken içimde öfke kaynıyordu. Ama onlar havaya mermiler fırlatıyor, Talanagi binicileri de onlardan kaçarak yollarından çekiliyordu. Hazırlıksız yakalanmıştık. Yine gafil avlanmıştık. Çünkü yeterince uçan yaratığımız yoktu.

Liana ateşe yaklaşırken bana 'Kohen Oniks'le birlikte yardıma geliyor,' dedi ve ben de okumu çektim.

Ne? Hayır! Bağlantıyı neden açık tuttun? Onun yardımını istemiyorum.'

'Saldırıp saldırmadıklarını sormak için kısa süreliğine açtım ve sonra unuttum. Özür dilerim.'

"Sorun değil, ama Onyx'e söyle Kohen gelirse onu öldürürüm. Bunu söylediğim anda tehdidin boş olduğunu anlamıştım. Kohen söz konusu olduğu anda kafam çok karışık.

Babamı öldürdü, diye kendime hatırlattım.

"Hepsini alabilir miyiz? Liana'ya uçan bir düzine kadar Talanagi'yi inceleyerek sordum.

'Gizli gücünü açığa çıkarmadan mı? Deneyebiliriz,' dedi. 'Son savaştan ateş patlatabildiğini bileceklerdir, bu yüzden bizden kaçmaya ve dağılmaya çalışacaklarını tahmin ediyorum.

Son oyunları neydi? Tüm Riverine'i yakmak mı? Bir mesaj mı göndereceklerdi? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Liana hızlı ve sert bir şekilde alevlere ve üzerinde gezinen düşmana doğru uçtu. Etrafımda mavi bir bulanıklık gördüm. Başımı o yöne çevirdiğimde Colt'un bana doğru hızla geldiğini gördüm.

"Kasabada izinliydim. Nasıl yardımcı olabilirim?" diye bağırdı rüzgârın ve aşağıda kükreyen ateşin üzerinden. Düşmandan sadece birkaç yüz metre uzaktaydık.

Colt'un yeni yaratığındaki gücü su üzerindeki kontrolüydü. Sanki yıldızlar onu mükemmel bir zamanda göndermiş gibiydi.

"Onlar tüm evimizi yakmadan önce yağmur yağdırabilir misin? sermaye mi?" Ona sordum.

Başını salladı. "Tamamdır." Geriye çekildi ve tehlikeden uzaklaştı. Hâlâ gücü üzerinde çalışıyordu ve odaklanmak için konsantre olması gerekiyordu.

O zamanlar sadece bendim.

Ben yaklaştıkça, bir düzine uçucudan on tanesi dallanıp geri çekilerek batımızdaki koya doğru yöneldi ve içimde bir şaşkınlığın yükselmesine neden oldu.

Geriye kalan iki kişi kırmızı binici ve mavi kor izleri olan yeşil bir griffin üzerindeki bir erkekti. Sanki konuşmak istiyorlarmış gibi beni beklediler.

"Neler oluyor?" diye sordum Liana'ya. Geri çekilen düşmanlar hala gidiyorlardı, sadece uzaklaşmıyorlardı çünkü zihinleri kontrol etme yeteneğimi biliyor olabirlerdi. Gidiyorlardı. Adamlarımızdan biri zıpkınla ateş edip kaçan bir yaratığın sürücüsünü yere indirmeyi başardı ama diğerleri kaçtı.

"Ne istiyorsun be!?" Kırmızı atlı kadına bağırdım. Ateşten çıkan duman ve ısı arkamda dalgalanıyordu.

Kendinden memnunmuş gibi sırıttı. "Kardeşim sana küçük bir mesaj göndermek istedi." Arkamızdaki yanan parkı işaret etti.

"Evet, o nedir?" diye sordum.

"Talanagi bizimdir!" diye tükürdü. "Eğer bir daha topraklarımıza gelip bir tane çalarsanız, biz de sizin kız kardeşlerinizden birini çalarız."

Kız kardeşlerimi yüzüme karşı tehdit etmek bir insanın yapması gereken en son şeydi. Bundan sonra yaşamasına izin veremezdim. sessizliğim ona bir mesajı göndermiş gibi görünüyordu.

Çünkü yüzünde korkunun belirdiği ve ejderhasını geri çekmeye çalıştığı anı izledim.

"Bitir onu," diye kabul etti Liana.

Gücümle pratik yapıyordum. Elaine üzerinde küçük şeyler, onun izniyle. Sanırım artık denemeye hazırdım.

"Atla. Liana'ya yaptığım gibi, yüksek sesle konuşmak zorunda kalmadan gücümü zihinsel olarak ona ittim. Gümüş kordon dudaklarımdan uçarak onun zihnine dolandı ve sonra ejderhasına bir düşünce gönderdim.

"Kımıldama. Ve ikinci bir ip benden ejderhaya doğru uçtu.

Gözleri büyüdü.

"Hayır!" diye bağırdı ejderhasının üzerinde dururken, bacakları titriyordu.

"Ne yapıyorsun!?" diye bağırdı yanındaki griffinin üzerindeki adam.

"Atla!" diye ittim. Karşı koyduğunu hissedebiliyordum. Sonra ejderhasının kenarından atladı ve ölümüne sıçradı. Düşüşünü izledim, vücudunun mide bulandırıcı gümbürtüsü ta buradan bana kadar ulaşıyordu. Ejderhası olduğu yere çakılmıştı, onu kurtarmak için peşinden gidemiyordu ve yanındaki adam şimdi şok içinde çılgık atıyordu. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu.

"Sen şeytansın!" diye tükürdü ve griffini benden uzaklaşırken geri çekildi.

"Maxim'e söyle, bir daha kız kardeşlerimden birini tehdit ederse onu öldürürüm!" Kükredim.

Bir bağlının Vahşi Doğa'nın dışında öldüğünde ne olduğunu unutmuştum. Kırmızı binicinin ejderhası soluk soluğa yere düştü ve bedeni yanan parkın hemen dışında garip bir açıyla yatıyordu. Sonra yağmur yağmaya başladı.

İçimde karanlık bir şey kıpırdandı, beslenmek isteyen bir canavar gibi ve bunun benim gücüm olduğunu biliyordum, başkalarını kontrol etme gücü.

"Çok mu ileri gittim? Mantık sesim Liana'ya sordum. Küçük kız kardeşimi tehdit etti! Bunu durdurmak zorundaydım. Ama bunu yapmak

atlaması, onu isteği dışında zorlaması beni hasta etti.

Sen kötüsün, demişti o adam. Haklı mıydı?

"Bunu sormak için yanlış kişiyim," dedi Liana. 'Büyükannem bir keresinde erkek bir ateş kuşunun kendini boğmasını sağlamıştı çünkü kızlarımdan birine zorla sahip olmaya çalışmıştı. Bana gayet makul görünmüştü.

Anısını anlatırken sesindeki gülümsemeyi hissedebiliyordum. Geçmişten bahsetmesine çok şaşırmıştım. Bunu nadiren yapardı ve bu benim dikkatimi kendi suçluluğumdan uzaklaştırdı.

"Büyük Düşüşten önce kızlarınız var mıydı?" diye sordum. Tüm çocuklarının burada eşiyle birlikte büyüdüğünü ve sonra da yok olduğunu sanıyordum.

"Var," dedi.

Yapmak mı? İçimi bir şok kapladı. Yapmak. Yapmak değil. Eğer kızları varsa, bu onların ölümsüz olduğu anlamına geliyordu. Bu şu demekti.

Kendi çocuklarından ayrılmanın nasıl bir şey olduğunu düşündükçe göğsümde hüznün çiçekleri açtı. Büyük düşüşün ne olduğunu ya da ailesi hakkında pek bir şey bilmiyordum ama şimdi burada benimle ve onlardan uzakta sıkışıp kaldığı için kendimi kötü hissediyordum.

"Çok ileri gittiğimi düşünmüyor musun? Ona tekrar sordum.

"Size bir şey sorayım: eğer boğazına bir bıçak dayayıp onu bu şekilde öldürebilseydiniz, bunu yapar mıydınız?

"Evet," diye cevap verdim hemen, yağmur daha sert yağarken ve ateş aşağıda tütüp cızırdarken.

"Onu öldürdüğüne pişman değilsin, sadece nasıl pişmansın. "Evet," diye kabul ettim.

Başını salladı. 'Büyükannem de bu duygulara sahipti. Ve Düşüş gerçekleştiğinde, bunun üzerine Çariçe'likten istifa etmek üzereydi.

Bu şaşırtıcıydı. "Gücü yüzünden mi? Ben sordum.

," dedi Liana belli belirsiz.

'Peki, onun yerine kim hüküm sürerdi? Nasıl bir güçleri vardı? Annesi olduğunu düşündüm.

"Ben. Bence artık bu yağmurdan kurtulmalıyız,' dedi ve ben bu konuşmanın bittiğini anladım.

Liana bana bu "Büyük Düşüş "ten bahsettiğinden beri ilk kez neler olduğunu daha fazla merak etmeye başlamıştım ama çenemi kapalı tuttum.

Tetra ve elliden fazla Filo askerinin toplandığı yere doğru uçtuk. Yanan parkı endişeyle izliyorlardı. Kırmızı atlıya ne yaptığımı kimsenin gördüğünü sanmıyordum çünkü o alevlerin diğer tarafındaydı ve görüş alanının dışındaydı.

"Sadece bir mesaj gönderiyorlardı!" Tanıdığım insanlar var mı diye kadın ve erkeklerin yüzlerini tarayarak bağırdım. Charlene'i gördüm ve onu Filo üniforması içinde gördüğüme sevindim. Askerler soru sormaya başladığında Komutan Ledger arabasıyla ana yolda durdu.

"Ne mesajı?"

"Geri bir mesaj gönderecek miyiz?"

O zamanlar kafamda pek çok şeyi tartıyordum. Bir lider olarak hızlı karar vermeniz gerekiyordu ve ben de bunu yapacaktım.

"Talanagi'lerin hepsi duvarın Luskin tarafında!" diye bağırdım ve şok olmuş soluklar askerler ve orada bulunan kalabalık arasında çınladı. Parkın kenarında yaşayan bazı insanlar, yangın yağmurla birlikte sönmeye başladığı için oraya doğru yürüyorlardı.

"Liana'yı orada bağladım ve kız kardeşim de dün ejderhasını orada bağladı," diye itiraf ettim.

Şok olmuş soluk sesleri artıyordu ve Komutan Ledger'ın yüzündeki ifadeden söylediklerimden hoşlanmadığını anlayabiliyordum ama özellikle de teknik olarak görevinden izinli olduğu için sessizliğini korudu.

"Talanagi'nin sahibi olduklarını sanıyorlar!" Kükredim. "Öyleyse yanıldıklarını kanıtlayalım."

Toplanan Filo askerleri arasında heyecan çığlıkları yükseldi.

"Vahşi Doğadaki Duvarın doğu tarafının yıkılması için çağrıda bulunuyorum! Ardından acil bir Piyango düzenleyeceğiz. On sekiz ila yirmi beş yaş arasındaki tüm erkek ve kadınlar katılabilir. Daha önce katılmış ve seçilmemiş olsanız bile." Charlene'in bakışlarıyla karşılaştım.

Tezahüratlar ve kükremeler kulakları sağır ediyordu. İnsanlar aşağı yukarı zıpladı ve birbirlerine sarıldı. Belli ki buradaki pek çok kişi geçmişte bağ kurmak için seçilmemişti ve şimdi bunu yapmaktan heyecan duyuyorlardı.

Komutan Ledger yanıma geldi ve bakışlarımla buluştu. "Bence görevi devraldığınızdan beri yaptığınız en iyi plan bu," diye itiraf etti.

Sırıttım. "Bunu sadece iznini erken bitireyim diye mi söylüyorsun?"

Bana orantısız bir gülümseme verdi. "Sadece birazcık. Ama ciddi, eğer Duvar en güçlü yaratıklar olan Talanagi'nin bizim bölgemiz olan Vahşi Topraklar'a girmesini engelliyorsa, onu yıkmalıyız."

Başımı salladım. "Bu aynı zamanda bizi o bölgeden gelebilecek saldırılara karşı daha savunmasız hale getirecek."

"Bunu halledebiliriz," dedi kendinden emin bir şekilde. "Özellikle de Talanagi'ye bağlı daha fazla askerle."

Bu fikrin gerçekten işe yaramasını ve bir grup Piyango talihlisini ölüme göndermemesini umuyordum. Hepsi en iyi ve en güçlü olanla bağ kurmak isteyecekti ama hepsi bunu yapmayacaktı. Bu bir riskti.

"Pekâlâ, Sky Reach'e geri dönün ve o duvarı yıkın. Erken Piyangoyu ben denetleyeceğim" dedim.

Beni selamladı ve ondan, benim yolumdan gitmek istediğine ve bana güvendiğine dair bir samimiyet hissettim.

Gitmeden önce onu kolundan tuttum ve kulağını kendime doğru çektim. "Maxim'in kız kardeşini öldürdüm. Parkın diğer tarafında. İki adam onu isimsiz bir mezara gömsün ve misilleme beklesin."

Şaşkınlıkla bana baktı.

Elaine burada olsaydı, kafasını tehditkâr bir notla Maxim'e geri göndermemi söylerdi ama ateşi daha fazla körüklemek istemiyordum. Gerçek şu ki, Maxim'in öngörülemezliği beni korkutuyordu. Üç ayım olduğunu söylemişti ama iki ay içinde saldırmıştı. Onu yenmek istiyorsam, benim de tahmin edilemez olmam gerekiyordu. Kız kardeşini öldürdüğümü duyduğunda, misilleme yapacağından hiç şüphem yoktu.

"Herkes üsse dönsün! İzin sona erdi," diye bağırdı Komutan Ledger. "Takip saldırısı için tetikte olun!"

Yağmur etrafımızda daha da şiddetlenirken insanlar dağıldı. Griffin'inin üzerindeki Colt'u görmek için yukarı baktım. Ateş neredeyse tamamen sönmüştü.

Tetra yanıma gelirken Ariyel'e bindi. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

İçimi çektim ve en iyi arkadaşıma baktım. "Acil bir piyango düzenliyorum. Tam bir kaos olacak. İnsanlar tam olarak hazır olmayacak. Babamın ofisine gitmek için gecelerimi ayırırken tüm bunları yönetmeme yardım eder misin?"

Umarım çok şey istememişimdir.

Başını salladı. "Tamamdır."

Ayağına baktım. "Nasıl oldu?"

İç çekti ve bakışlarındaki kırılğanlığı gördüm. "Bugün gibi günlerde, kesip atmak istiyorum."

Bunu daha önce de söylemişti ama sadece bir kez. Bir keresinde danıştığı bir doktor ona acı veren alevlenmelerin amputasyonla ortadan , temiz bir kesiğin uğraştığı şeyden daha iyi olduğunu, ancak bunun hareket kabiliyetini büyük ölçüde etkileyeceğini söylemişti. Tekerlekli sandalye bir seçenektir. Ya da bilim adamlarımız düzgün protezler üretmeye başlamışlardı. Ama bir daha yürüyebileceğinin garantisi yoktu.

Elimi omzuna koydum. "Kötü bir gün. Gececek."

Başını salladı ve yağmur yanaklarından o kadar sert düştü ki ağlayıp ağlamadığını anlayamadım.

"Kohen ve Onyx burada," dedi Liana ve ensemdeki tüyler sertçe diken diken oldu.

"Ne? Nerede?" Kalabalığı tarayarak bir daire çizdim.

'Buradan on dakikalık uçuş mesafesinde, küçük bir parkın içindeler.

Onu görmek ister misin?"

Tetra bana iki başım çıkmış gibi bakıyordu, muhtemelen konuşmayı bıraktığım ve şimdi gözlerim fal taşı gibi açıldığı için.

"Evet. Kafasını omuzlarından ayırmak istedim!"

"Gitmem gerek. Kızlarla evde mi uyuyacaksın?" Ona sordum.

Kaşlarını çatarak başını salladı. "İyi misin?"

Hala acil durum piyangosuna girmekten bahseden insanlara baktım ve başımı salladım. "Sonra görüşürüz."

Liana'ya doğru yürüdüğümde ve bacağımı onun üzerine kaydırduğumda, gökyüzüne çıktı.

'Güçlerin Kohen üzerinde işe yaramıyor,' diye hatırlattı bana.

Ateşten etkilenmiyordu ve şimdi görünüşe göre benim esir güçlerimi engelleyebiliyordu.

"Sence bana zarar vermeye çalışır mı?" "Hayır," diye cevap verdi hemen.

'Onu son gördüğümde beni öldürdü,' hatırlattım.

"Bunu bir daha yapacağını sanmıyorum ve bunu sadece bir hayatta kaldığınızı gördüğü için yaptı.

Onun tarafında olmasından nefret ediyordum.

"Ben senin tarafındayım, genç adam. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, Kohen ve sana birlikte baktığımda ve onun enerjisini gördüğümde... o seni seviyor. Gerçekten.'

Bu, sargılı kalbimde bir delik açtı. "Sevdiğini sanıyor. Babamı öldürmek aşk değildir.'

Hayatımı kurtarmak için olmadığı sürece, ama o zaman bile, berbattı.

"Öyle olduğunu sanıyor," diye kabul etti.

"Onyx'i yaptığı şey için affediyor musun? Vahşi Doğa'da saldırıya uğradığımda, Onyx Liana'ya saldırdı ve onu öldürdü.

"Bir anne, yanlış yönlendirilmiş ve hata yapmış olsalar bile çocuklarını her zaman affeder.

Kohen benim çocuğum değildi ve onu henüz affetmiş değildim. Çirkin iddialarını kanıtlamadan olmaz.

'O neden burada? Ona gelmemesini söylemiştim.' "Onyx yeni bir imgelem gördüğünü söyledi.

"Umurumda değil," diye Liana'yı, gerçi ona kızgın değildim. "Söylediği hiçbir şeye inanamıyorum.

"Belki de sadece onu dinlemelisin? Liana teklif etti.

"Onyx aracılığıyla bana söyleyebilir.

"Size şahsen söylemek istediğini söylüyor.

Tabii ki biliyordu. Böylece beni manipüle edebilirdi ve ben de tam bu tuzağa düşüyordum, desteğim olmadan onu görmeye uçuyordum. Beni tekrar öldürebilirdi ve bu sefer belki de geri dönmezdim.

"Gücün onun üzerinde işe yaramayacak ama yine de boğazını parçalayabilirim," diyerek beni temin etti ve gülümsememe neden oldu.

Kendimizi daha kırsal mahallelerden biri boyunca uzanan kalın orman damarının içine indirdik. Kılıcımı çektim, Kohen için taşıdığım öfkenin göğsümde yükseldiğini hissettim.

Liana ağaçların arasından geçip açık çayıra girdiğinde onları gördüm. Kohen'in bana baktığını görünce kalbim durdu, Onyx yan taraftaydı.

Liana'dan sıyrılıp aşağı atladım ve Kohen'in hemen arkasına indim. İleri atılarak onu saçlarından çektim ve sırtını göğsüme hizalayarak bıçağımı boğazına dayadım.

"Bana bir neden söyle," diye hırladım, içimde adrenalin ve öfke dolaşırken kulağına doğru nefes nefese kaldım. Ama kokusunu aldığım anda ona bu kadar yaklaşmanın bir hata olduğunu anlamıştım.

Zencefil, kakule... ev.

"Belki de yapmalısın," dedi, sesi ıstırap doluydu. "Bu benim ıstırabımı sona erdirir."

Gözlerimi devirdim. "Hiçbir şekilde acıma duygusuna kapılamazsın Kohen. Babamı ve beni öldürdün. Beni iğrendiriyorsun."

Başını salladı. "Kendimden iğrendiğim kadar değil."

Kılıcımı bıraktım ve onu kendimden uzaklaştırdım. Döndü ve onu ilk kez gerçekten görmeme izin verdi. Gördüğüm şey beni şok etti.

Biraz kilo vermişti, gözlerinin altında uyumamış gibi koyu halkalar vardı ve kolları sargılıydı.

"Kollarına ne oldu?" Ben sordum.

İç çekti. "İki gece önce yanan bir binadan bir anne ve çocuğu kurtardım. Hâlâ iyileşiyorlar."

Gözlerimi kısarak yalanlarını anlamaya çalıştım.

"Sen ateşten etkilenmezsin," diyerek onun saçmalıklarını yüzüne vurdum.

Bana boş boş baktı ve sonra kollarından birini açtı. Dört derin yarayı gördüğümde tısladım. "Ama cama değil," dedi.

Eğer anne ve çocuğun bizim çıkardığımız bir yangında öldüğünü ima ediyorsa, kendimi kötü hissedecek değildim. Bu bir savaştı. Babamı öldürmeden önce bunu düşünmeliydi.

Ama kendimi kötü hissettim. Derinden.

"Anne ve çocuk iyi mi?" diye sordum. Başını salladı.

Yine onun saçmalıklarına kanıyordum. Muhtemelen tüm bu hikayeyi uydurdu, hatta onun için üzülmemi sağlamak için kendi kollarını bile kesti.

"Beni neden buraya çağırdın?" Hemen sordum, gitmek istiyordum, bir zamanlar içinde kendimi kaybettiğim o masmavi gözlerden uzaklara bakmak istiyordum.

Kohen bakışlarımı karşılayamıyormuş gibi benden uzağa baktı ve midem bulandı.

"Yeteneğim... olgunlaştı. Artık birden fazla zaman çizelgesi görüyorum. Belirli karar noktalarına dayanan bir düzine varyasyon. Eskiden olduğu gibi sadece en olası olanı değil."

Parmaklarımı şıklattım. Buraya onunla uzun uzadıya konuşmaya gelmemiştim. "Tamam, öngörün neydi? Yönetmem gereken bir ülke var ve ateşkesimiz yakında sona eriyor."

Bu kadar soğuk davranmamdan dolayı görünüyordu ama umurumda değildi.

". Hala değiştirebiliriz-"

"Biz!" Güldüm. "Kohen, asla bir biz olmayacak tekrar."

Sanki onu göğsünden bıçaklamışım gibi görünüyordu. "Böyle söyleme. Lütfen."

"Babamı öldürebileceğini, beni öldürebileceğini ve seni bir daha öpebileceğimi düşünüyorsan hayal görüyorsun - kelimenin tam anlamıyla delirmişsin."

Alt dudağı titredi ve bir an için ağlayacağını sandım ama öfke maskesi o kadar sert ve hızlı bir şekilde üzerine çöktü ki buna hazırlıklı değildim.

"Belki de onu canlı bırakmalıydım," dedi Kohen bana yaklaşıp. "Belki de babanın seni öldürmesine izin vermeliydim. O zaman en azından beni severek ve gerçeği bilerek ölmüş olurdun."

"Senden nefret ediyorum!" Gözlerim yaşla dolarken yüzüne doğru bağırdım. "Söylediğin hiçbir şeye güvenemediğim için senden nefret ediyorum."

"Ve seni seviyorum!" diye bağırdı. "Benim babamın kötü, seninkinin iyi bir adam olduğunu düşünecek kadar beyninin yıkanmış olmasından nefret ediyorum."

Sözleri canımı yaktı ama bu noktada içim uyuşmuştu.

"Bana ne gördüğünü söyle ki eve gidebileyim Kohen." Buradan defolup gitmek istiyordum. Bu iş planladığım gibi gitmemişti. Duygusaldım ve artık üstünlük bende değildi.

Yaklaşmaya çalıştı, ben de geri adım attım. Sanki bunu beklemesi gerekiyormuş gibi başını salladı.

"Bir imgelemde Valor'u ve ona yeni bağlanan kişiyi ölü gördüm."

Nefesim kesildi, boğazımda safra yükseldi. Söyleyeceğini düşündüğüm onca şey arasında bunu hiç beklemiyordum.

"Bir diğerinde, Valor'un öldürülmesi yerine Victory'nin Luska'ya rehin alındığını gördüm," dedi sanki bu daha iyi bir seçenekmiş gibi.

Kalbim göğüs kafesimi bir davul gibi tıkırdattı. "Lütfen bana üçüncü bir seçenek olduğunu söyle," diye sızlandım.

Yüzü gevşedi ve gözleri parlaklığını yitirdi. "Kız kardeşlerinin hepsinin saçları ağarana ve kendi çocukları olana kadar yaşadığını gördüğüm bir senaryo var."

"Oh, yıldızlara şükürler olsun!" Nefes aldım. "Olayların bu versiyonunun gerçekleşmesini nasıl sağlayabilirim?" Ona yalvardım.

O anda yüzünde acı ifadesi belirdi. "Maxim Vlek'le evleniyorsun." Sesi duygudan yoksundu.

Sözleri şok ediciydi ve bir süre öylece kalmalarına izin verdim.

'Başka bir yolu olmalı. Ona sor,' diye homurdandı Liana zihnimde. Maxim hakkında ne hissettiğini, onun şeytan olduğunu biliyordum. Hiçbir şekilde onunla evlenmek istemiyordum, asla.

Kohen'e, "Liana başka bir yol olup olmadığını bilmek istiyor," diye sordum.

Gözlerinde bir ateşle bana baktı. "Bir yolunu bulacağım."

Alay ettim. Bu gerçekçi değildi.

Kohen'in bakışlarının parmağımdaki altın yüzükte takılı kaldığını gördüm.

Sertçe yutkundum.

"Mektuplarımı okudun mu?" diye

sordu. Omuz silktim. "Bazılarını."

Neden hâlâ buradaydım? Gitmeliydim. Bana bilmem gerekenleri söylemişti. Eve uçmalı ve üç kız kardeşimi de Sky Reach'teki yeraltı üssüne kilitlemeliydim.

"En azından baban hakkındaki gerçeği arıyor musun?" Kohen, "Yoksa benden, bizden vaz mı geçtin?" diye sordu.

Bu sorunun beni neden bu kadar derinden etkilediğini bilmiyordum. Boğazımda bir hıçkırık oluştu ve onu bastırmak zorunda kaldım.

"Kohen," dedim , "babamı soğukkanlılıkla öldürdüğünü ve ben ağlarken bana sarıldığını öğrendiğim gece bizden vazgeçtim. Eğer birini seviyorsan, ona böyle bir acı yaşatmazsın. Bu bencilliktir."

Kohen gözlerini kapadı, dizlerinin üzerine çöktü ve sanki sözlerimin ağırlığı onu fiziksel olarak vurmuş gibi, derin bir dua ediyormuş gibi başını öne eğdi.

"Artık gitmek istiyorum," dedim Liana'ya. Onyx ile konuşmakta olduğu arkama geçti. Bacağını onun üzerine kaydurdım ve Kohen bana baktı. Gözlerinde gördüğüm şey beni korkuttu. İçten içe ölmüş gibiydi.

"Umarım baban hakkındaki gerçeği öğrenirsin. Benim bile sana söyleyemeyeceğim bir gerçeği, yoksa bana asla inanmazsın. O kadar karanlık bir gerçek ki, onu kendin öldürmek isteyebilirsin."

Gözlerimi devirdim ve Liana yerden tekmeleyerek kız kardeşimin evine doğru ilerledi. Çok iyi bir yalancıydı, dramatism konusunda çok iyiydi.

"Hangi gerçekten ?" diye sordum Liana'ya.

'Bilmiyorum ama enerjisi ölümün eşiğindeymiş gibi görünüyor,' diye itiraf etti.

Onun için üzülmemeliydim ama üzüldüm.

Şu anda endişelenmem gereken çok fazla şey vardı ve Kohen Badshah bunlardan en önemsiziydi.

CHAPTER 12

AISLING

Evime döner dönmez Elaine oturma odasında beni bekliyordu.

"Riverine'de bir saldırı daha!" dedi ben içeri girer girmez.

Başımı salladım. "Not almaya hazır olun. Yapacak çok işimiz var."

Bunun üzerine canlandı, ben onu yemek masamıza götürürken bir not defteri ve kalem çıkardı. O oturdu ama ben volta attım.

"İlk olarak, üç kız kardeşimi de Sky Reach'e gönderin ve yeraltı sığınağında yirmi dört-yedi saat nöbet tutarak yaşamalarını sağlayın."

Elaine bunun üzerine kaşlarını kaldırdı.

"Sana sonra anlatırım," dedim. Aklımda çok fazla şey vardı, kontrol etmem gereken çok fazla kutu vardı.

"O halde on sekiz ila yirmi beş yaş arasında vatandaşı olan tüm hanelere toplu bir davetiye gönderin. Onları iki gün içinde yapılacak olan acil durum piyangosuna katılmaya davet ediyoruz. Üç günlük bir çantaya sahip olmaları ve ülkelerine hizmet etmeye hazır olmaları gerekiyor."

Mümkünse, Elaine'in kaşları daha da yukarı kalktı.

"Buna geçmiş Piyangolardan Charlene gibi katılamayan kişilerin de dahil emin olun," diye ekledim.

Elaine başını kaldırıp bana baktı. "Charlene'in adının okunduğundan emin olmamı ister misin?"

Babam bunu Kohen ve Jace ile ve kim bilir kaç kişiyle yapmıştı. Ama ben işleri kuralına göre yapmak istedim.

"Hayır, ama normalde setiğımız isimlerin üç katını seçelim."

"Size buna karşı tavsiyede bulunmak zorundayım. Yaratık nüfusunu reyebileceklerinden daha hızlı azaltmak istemeyiz."

Duymamıştı.

"Komutan Ledger, biz konuşurken Talanagi'nin bizim tarafımıza geçmesine izin vermek için Vahşi Orman'daki duvarı yıkıyor. Çok sayıda yaratık olacak."

Ağzı bir anda açıldı ve sırtıttı. "Tamam, İmparatoriçe. Başka ne var?" Hararetle notlar alıyordu.

Ona eğitim merkezini çalışır hale getirmemiz gerektiğini ve avuş Ashendell'in tüm kursiyerlerin eğitim kampından sorumlu olmasını söyledim. Burada güvendiğim insanlarla çalışıyordum.

"ocuklar eğitimden geçerken Tetra'yı eğitim merkezine gönderin. Eğeri bir saldırı olursa, ona kalkan olması için ihtiyacım var."

Sabahın erken saatlerine kadar uyanık kalıp lkem için bir şeyler planlayarak onu suyun üstünde tutmaya çalışırken notlar üzerine notlar vardı.

"Peki ya Imbria ile bir haftalık ateşkes?" Elaine söyledi. "Bir hafta sonra... yeniden başlıyor muyuz?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Bir hafta geçtikten sonra bana sor." Kohen'i birkaç saat önce durduğı yerde öldürmemiş olmaktan nefret ediyordum.

"Peki saldırı için Luska'ya misilleme yapacak mıyız?" diye sordu.

"Ben yaptım. Maxim'in kız kardeşini öldürdüm ve duvarı yıkıp Talanagi'yi kendi tarafımıza çekerek

Filomuz. Sanırım şimdilik bu kadarı yeterli ama bombaların yağmasına hazır olmalıyız. Tüm yedek Filo personelinin üslerine geri gönderin."

Elaine bunu not etti. "Talanagi'yi kendi tarafımıza nasıl çekeceğiz?" diye sordu.

Şakaklarımı ovuşturarak iç çektim. "Bilmiyorum ama Piyango'dan önce bunu çözmek için seninle kırk sekiz saatimiz var."

Elaine ayağa kalktı. "Bir fincan kahve koyayım."

Uzanıp elini tuttum ve donup kaldı, bana baktı.

Ona yumuşak bir gülümseme verdim. "Bir kriz anında ülkeyi yönetirken yanımda senden başka olmasını isteyeceğim kimse yok."

Parmağıyla beni işaret etti. "Duygusallaşma. Ben bir savaşçı yetiştirdim," diye göz kırparak şaka yaptı.

Onu sahte bir şekilde selamladım ve o da elimi sıktı. "Yıllar önce baban beni işe aldığı için şükrediyorum. Anne olmaya en fazla bu kadar yaklaşabilirdim." Sesinde biraz hüznü vardı, sanki çocuk istiyordu ama nedense hiç olmamıştı.

"Güzel, çünkü biz de senin için yıldızlara şükrediyoruz ve seni bir anne olarak görüyoruz. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözleri yaşlarla doldu ve elime vurdu. "Beni ağlatma, Aisling Everhart."

Ben sııttım, o da gözlerini silerek kahve yapmaya gitti.

Oturdum ve içimi bir parça şükran duygusunun kaplamasına izin verdim. Önümüzdeki günler stres ve endişeyle dolu olacaktı, ama bu an için, sahip olduğum her şey için şükretmeyi seçiyordum. Üç kız kardeşim bu evde güvenle uyuyorlardı. En iyi arkadaşım da öyle. Ve Elaine tüm bunlar boyunca yanımdaydı.

İşleri çevirebileceğime inanmak zorundaydım.

Ülkem bana bağlıydı.

Sonunda, Talanagi'yi kendi tarafımıza çekmenin bir yolunu bulmamıza yardım eden Liana oldu. Yiyecekler. Uçan yaratıkların favorisinin Riverine'in yamaçlarında bolca yetişen belli bir tür tavşan olduğunu söyledi. Yakalayabildiğimiz kadarını yakalayıp Vahşi Ormanlarımızın kuzey ucuna bıraktık ve geceleri hem Talanagi hem de normal yaratıkların sınırdan bizim tarafımıza gelmelerini izledik.

Luska ile savaş yeniden başlamıştı, çoğunlukla sadece Duvar'da. Bir kısmını yaktığımız için kızgındılar ve buldukları her fırsatta Sky Reach'i mermili silahlarla vuruyorlardı. Kız kardeşlerim orada yeraltında güvendedi, ayrılmamaları konusunda kesin talimatlar almışlardı ve ben de Riverine'de ilk Piyangoma başkanlık etmek üzereydim.

Böyle olmaması gerekiyordu. Sadece on dokuz yaşında ve hayatında sadece bir kez olması gerekiyordu. Ama askerlere ihtiyacımız vardı ve yeterince on dokuz yaşında hazır asker yoktu. Ayrıca, seçilmediğin takdirde ikinci kez katılamamanın adil olduğunu hiç düşünmemiştim. Sonuçta, Piyango'ya on bin kişi katılmıştı. İçerisi tıklım tıklım doluydu, kapılar açıktı ve hoparlörler dışarıda isimlerin okunmasını sağlıyordu.

Filo marşı çaldıktan sonra Elaine bana baktı ve ben de başımı sallayarak podyuma doğru yürüdüm. Hepsi benim yaşlarımda olan gençlerden oluşan kalabalığa baktım ve dimdik durdum. "Benzeri görülmemiş zamanlar, benzeri görülmemiş önlemler gerektirir," diye seslendim. "Bugün Vahşi Doğaya gidip bir yaratıkla bağ kurma şansına sahip olmak için gönüllü olan her birinize teşekkür etmek istiyorum. Aileleriniz ve ulusumuz için."

Kalabalık neşeyle alkışladı ve ben de devam etmek için sessizleşmelerini bekledim. "Luska'ya karşı gerçekten bir şans istiyorsak, Talanagi'yi bağlamak için daha fazla Filo askerine ihtiyacımız var!"

Kalabalığın üzerine bir sessizlik çöktü.

"Muhtemelen duymuş olduğunuz söylentiler doğru. Luskin Wilds'da Liana'ya bağlandım!"

Kalabalık gevezelik ve konuşmalarla kükrüyordu ama ben onların üzerine bağırdım. "İki gece önce, Talanagi'yi kendi tarafımıza çekmek için duvarı yıktık. Bu yüzden size yalvarmak için buradayım. Eğer içinizde bir Talanagi'ye bağlanacak ve hayatta kalacak güç olduğuna düşünüyorsanız, lütfen kuzeye gidin ve bunu yapın. Eğer yoksa, sorun değil. Size hâlâ ihtiyacımız var ve bağlanmak için bekleyen pek çok güçlü yaratık var."

Kalabalık alkışlar ve heyecan çılgınlıkları arasında patladı ve ben sıırıttım.

"İyi şanslar. Seni destekliyor olacağım. Tüm ülkemiz destekleyecek."

Kükreme sağır ediciydi. Elaine herkesi susturmak için iki kez bağırarak zorunda kaldı. Sonunda susturduğunda isimler söylenmeye başladı. Her bir isim okunurken saatlerce orada oturdum. Tüm stadyumda uğultular ve tezahüratlar çınladı ve insanlar sahnedeki yerlerini almak için dışarıdan koşarak geldiler. Sonunda etkinliğe son vermeden önce sahneyi dört kez doldurduk. Toplamda yaklaşık bin altı yüz yeni asker bu gece hayatları için savaşıyordu. En azından yüzünün hayatta kalması için dua ediyordum ve bunların on tanesi Talanagi'ye biniyordu. İhtimaller acımasızdı ve ölümler yüksek olacaktı, ama şimdi her zamankinden daha fazla savaşmamız gerekiyordu, yoksa korkarım gelecek yıl bu zamanlar Amersea olmayacaktı.

Seçilmişlerin arasında yürüdüm, fısıldayarak öğütler verdim. Uyanık kalın. Kafein iç. Güçlü ittifaklar kurun. Sakın pes etmeyin. Otobüslere ulaştığımda herkes yükleniyordu ve Kohen'le tanıştığım zamanı hatırladım. Bana Jace'le benim için ilgileneceğini söylemişti. Sırf ben katılayım ve arkadaşlarına göz kulak olayım diye ittifaktan çekilme şekli.

"Harikaydın." Alek'in derin sesi yanımdan seslendi ve düşüncelerimden sıyrılarak biraz sıçradım.

Gölümsedi. "Özür dilerim."

Ona el salladım. "Orada geçirdiğimiz zamanı anımsıyordum." Giderek daha fazla askerin otobüslere binmesini izledim.

"sahip olduğumuz için şanslıydık" dedi.

Charlene üç günlük sırt çantasıyla sırtarak yanımdan geçti ve ben dışarı çıkıp onu durdurdum.

"İmparatoriçe." Beni selamladı. Adının söylenmesine sevinmişim.

Kulağına eğildim. "Orada kendini hafife alma. En güçlülerinden bir grup oluşturup Talanagi'ye saldırmalısın."

Geri çekildiğimde sırtışı daha da büyüdü. "Bunu planlıyorum, İmparatoriçe. Ya uçup gideceğim ya da beni bir ceset torbasında getirecekler."

Bunu hak etmişti. Daha önce seçilmiş olmalıydı. "Senin adına mutluyum," dedim ona.

"Teşekkürler," dedi ve sonra otobüse bindi.

Alek'in yanında durmak için geri çekildiğimde bakışlarını üzerimde hissettim ve ona doğru döndüm. Gördüğüm şey beni biraz rahatsız etti. Bana hayranlıkla bakıyordu, bakışlarında derin bir özlem vardı.

"Orada harikaydın," dedi bana. "Birlikte akşam yemeği yemek ister misin?"

"Yapamam," dedim çok hızlı şekilde, yüzünde beliren acıyı görmezden gelmeye çalışarak. Benden istediği şeye hazır değildim. Hiç olamayacağımdan da emin değildim.

"Tetra ile randevum var," diye ekledim ve o da başını salladı.

Babamın eski dosyalarını karıştırmaya ve beni öldürmeye çalışıp çalışmadığını çalışıyorum, demek istedim.

"Tamam, ... Yakında görüşürüz." Garip bir şekilde ayaklarını salladı ve sonra yanağını öpmek için öne doğru eğildi. Biraz irkildim, onunla bu sahte anlaşmayı yapmaktan nefret ediyordum ama onun gerçek duyguları vardı ve benim de olabilirdi. Eğer Jace kalbimi söküp çıkarmasaydı ve Kohen onu bir trenle ezmeseydi. Onunla gerçek bir şeyler yaşamak için içim çok kırıktı,

ve geçen gece onu ben y nlendirmişim gibi hissettim. Ama bu konuda bir şey söyleyemeden gitmişti.

İçimi ektim.

Elaine de bana katıldı ve ikimiz de Verik arabayı sürmeden önce son otobüsün kalkmasını bekledik.

Elaine bana döndü ve her iki omzumu da sıktı. "Verik'e beni Sky Reach'e götürmesini ve kızlara göz kulak olmasını söyleyeceğim. Sen Tetra ile ne yapman gerekiyorsa yap. Öğrenciler Vahşi Orman'dan çıkmaya başladığında sana hayatta kalma numaralarını vereceğim."

Hayatta kalma sayıları - çünkü az önce bir grup genç çocuğu  l me göndermiştim. Liana beklediği gökyüzünden indi ve ben de Elaine'e başımı salladım. "Beni bilgilendirmeye devam et." Beni oradan arayabilmesi için bir ev telefonu kurdurmuştum. Gizli bir konu hakkında konuşamazdık, çünkü bir operatör her zaman dinliyor olabilirdi.

Bununla birlikte, kendi babam hakkındaki korkunç soruşturmaya devam etmek üzere evime doğru yola ıktım.

CHAPTER 13

AISLING

Piyango adaylarının Wilds'ta olduğu ilk gece, Tetra ve ben babamla ilgili suçlayıcı hiçbir şey bulamadık. İkinci geceye umut verici bir kanıt olmadan girerken, Kohen'e olan kızgınlığım her geçen dakika daha da artıyordu.

Yalan söyledi. Yalan söylediğini biliyordum.

Eski notlar ve telefon mesajlarından oluşan bir kutunun kapağını yırtarak açtım ve öfkeyle karıştırmaya başladım. Ama bir notun üzerinde onun el yazısını görünce sustum. Bu, eğitim merkezindeki birine vermesi için operatöre bıraktığı bir mesajın kopyasıydı. Üzerinde kahve lekeleri vardı ama açıkça okunuyordu.

Sadece işi hallet.

Kalbim göğsümde hızlandı. "Bu her anlama gelebilir," dedim yüksek sesle.

Tetra topallayarak bulunduğum yere geldi ve elimdeki notu aldı, okurken kaşları kalktı.

"Ne düşünüyorsun?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Bu, 'kızımı öldürme işini hallet' anlamına gelebilir. 'Şu yeni askerleri eğitime işini hallet' anlamına da gelebilir."

Rahatlayarak iç çektim, aslında bir an için paranoyaklaştığıma güldüm.

"Kesinlikle. Ben de öyle düşünmüştüm."

Tetra kaşlarını çatı. "Gerçekten babanın ofisinde kendi kızını öldürmeye çalıştığına dair bir kanıt olacağını mı düşünüyorsun? Bu bizzat planlayacağı bir şey değil mi?"

Haklıydı. Bir operatör telefon sistemimiz vardı ve her telefon görüşmesi izleniyordu. Beni acemi birliğine götürdüğü güne gittim. Beni uğurlamak istediği için çok gururlanmışım ama sonra neredeyse veda etmeden gidiyordu. Eğitim eğitmenlerinden bazılarıyla konuşuyordu.

"Kohen muhtemelen bunu biliyordur. Bu yüzden eğitim merkezinde ya da Wilds'da yeni acemilerimizi karşılamaya hazır olmam gerekirken beni bu boş işlerin peşine gönderdi."

Birkaçı çoktan bağlanmıştı - henüz hiçbirisi bir Talanagi'ye bağlanmamıştı ama ikinci geceydi. Bu, Vahşi Orman'da işlerin gerçekten yoluna girmeye başladığı zamandı.

Tetra ellerimi kavradı. "Biraz ara verelim. Yarın kaç öğrencinin kurtulduğuna dair iyi haberler almayı umduktan sonra devam edebiliriz."

Başımı salladım ve notu masama bıraktım.

Birkaç gece boyunca bir düzine kutuyu aradıktan sonra tek bir not.

Kohen yalan söyledi. Piç yalan söyledi!

Ofisten çıkarken telefon çaldı. Açtım.

"Merhaba, ben İmparatoriçe Aisling."

"İmparatoriçe, Amiral Steele sizi arıyor."

Elaine mi? Kalbim . Kız kardeşlerimle her şey yolunda mıydı?

"Bağla," dedim ona.

Bir tık sesi duyuldu ve ardından Elaine hatta belirdi. "Her şey yolunda," diye başladı ve ben rahatladım.

"Can sıkıntısından ölüyor olmamız dışında!" Zafer arka planda çığlık attı ve ben sııttım.

"Ve ayrı olduğumuz için Zara'nın üzerinde doğru düzgün uçmayı bile öğrenemedim! Bu bir işkence!" Valor homurdandı.

"Mor ojemi evde !" Virtue sızlandı.

Elaine bana "Sadece bir geceliğine eve gelmek istiyorlar," dedi ve sesindeki yorgunluktan şikayet etmelerinden yorulduğunu anlayabiliyordum.

"Maxim'den mektup yok mu? Misilleme yok mu?" Ben sordum. "Hiçbir şey yok."

Kız kardeşini öldürdüm. Cevap vermemesi.

"Verik onları dört arabalık bir karavanla götürsün. Sen ve Vespa onlarla kalın. Sabah gelip bir gece kalabilirler. Sonra hep birlikte Sky Reach'e geri döner ve oraya taşınırız. O zamana kadar buradaki Piyango işini bitirmiş olurum."

Üç heyecanlı genç çığlık sırayı doldurdu ve ben gülümsedim.

"Yarın görüşürüz. Gwen'i burada bekleteceğim. Eski bot arkadaşlarıyla eğleniyor," dedi Elaine ve ikimiz de telefonu kapattık.

Tetra'ya söylemek için ağzımı açtım ama o beni başından savdı. "Her şeyi duydum. Çok gürültü yapıyorlar. Hatırlat da sadece sessiz çocuklarım olsun."

Bunun üzerine kahkahalarla bağırdım. "Oh, T, o şekilde çalıştığını sanmıyorum."

Yatmak için yıkandık ve kendi odalarımıza gittik. Çok yorgundum ama aklım o nottaydı.

Sadece işi hallet.

Sadece işi hallet.

Sadece işi bitir.

O gece rüyamda Kohen'i, şişmiş öpücükleri ve fısıldanan sözleri gördüm. Her şey o kadar gerçektir ki uyandığımda nefesim kesilmişti ve içim bomboştu.

Eğer Kohen'i sevmek beni öldürmediyse, yalanları .

TETRA VE BEN UYANDIK, kahvaltı yaptık ve kızlar gelene kadar birkaç saat boyunca ofisteki bazı kutulara baktık. Elimizde sadece üç kutu kalmıştı ve elimde hiçbir somut kanıt olmadan bu yolculuğun sona ermesinden gerçekten korkmaya başlamıştım.

"Mor ojem! Yıldızlara şükürler olsun!" Virtue küçük şişeyi kor gibi tutarak odasından çıktı.

Kıs kıs güldüm. Bakışlarım odayı taradı ve yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle Tetra'nın ayağına bakan Valor'a takıldı.

Bu da ne...?

Arka kapıdaki hareketlilik bakışlarımın arka pencereden dışarı bakmasına neden oldu ve Zara'nın dikkatle pencereden bize baktığını gördüm.

"Neler oluyor, Valor?" Kız kardeşime sordum. İyi görünmüyordu ve yarattığı normalde Liana ile bahçenin derinliklerinde kalırdı.

Valor başını salladı. "Hiçbir şey." Bakışlarını Tetra'nın ayağından ayırdı ve dudağını çiğnedi.

Artık Tetra bile fark etmiş görünüyordu. "Ezilmiş ayağım şimdi seni rahatsız ediyor mu Val? O çirkin şeyin üzerine bir çorap geçirebilirim," diye şaka yaptı.

Valor acı çekmiş görünüyordu. "Hayır. değil."

"Zara, Valor'un yeteneğinin ortaya çıktığını ve bununla savaştığını söylüyor.

Liana söyledi.

Bu daha mantıklı geldi.

"Val, seninle biraz odanda konuşabilir miyiz?" diye sordum.

Başını salladı, gözyaşlarının eşiğinde görünüyordu, ki bu benim metanetli kız kardeşime hiç yakışmıyordu. Çelikten yapılmış olan oydu, bana en çok benzeyen.

Tetra yanından geçerken bakışlarımı yakaladı ve ben de ona küçük bir gülümseme verdim.

"Gücün ne olabileceğini söyledi mi? Valor'un odasına doğru yürürken sordum.

"Hayır," dedi Liana.

Valor biraz ateş gücü gösterecekse, onu dışarıda isterdim.

Valor'un odasına girer girmez kapıyı kapattım ve o da dönüp bana baktı. "Acıyor," diye inledi, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

Ondaki ani değişim karşısında nefesim kesildi. "Ne acıyor? Nerede?" Vücuduna baktım, yara var mı diye.

Sağ çoraplı ayağını kaldırdı ve masaj başladı. Kaşlarımı çattım. "Yaralandın mı?"

Valor duygularını kontrol altında tutmak için mücadele ederken göğsü inip kalktı. Başını iki yana salladı.

"O zaman nasıl-?" Gözlerim büyüdü. Bu

Tetra'ninkiyile aynı ayaktı.

"Valor, insanların acılarını anlayabileceğini mi sanıyorsun? Acılarını dindirebilir misin?" Bu şifacılar son derece nadirdi ama acıyı tamamen ortadan kaldırmak Filo için çok değerli bir varlıktı.

"Sanırım bundan daha fazlasını yapabilirim." Sesi çatallaştı. "Sanırım onu iyileştirebilirim."

Oh.

Uzandım ve omuzlarını kavradım. "Çok tatlısın Val, ama Tetra bir şifacıya göründü. Bu şekilde doğduğunu ve iyileştirilemeyeceğini söylediler. Bu doğuştan gelen bir deformite, yaralanma değil."

Valor'un dudağı titredi. "Ama sanırım onu iyileştirebilirim," dedi tekrar.

"Burada bir şeyler oluyor," dedi Liana ve gözlerim büyüdü.

Kapıyı yırtıp açtım ve oturma odasına koştum. Herkes huşu içinde arka cam avlu kapısına bakıyordu. Zara orada duruyordu ama üzerinden altın rengi ışık yayları sırıyordu. Ariyel, Liana'yla birlikte dışarıdaydı ve uzaktan izliyordu.

Tetra'ya bakarak döndüm.

Elaine çok sessizdi, Victory ve Virtue onun yanında suskun kaldılar.

"Valor ayağını iyileştirebileceğini düşünüyor," diye geveledim en iyi arkadaşşıma.

Tetra'nın ağzı açık kaldı. "Bu mümkün değil. Bunu bana çocukken söylemişlerdi."

Valor odaya girip ellerine baktı. Avuçlarından aynı altın ışıık yayları çıkıyordu.

Nefesim kesildi.

"Zara'yı hemen içeri alın!" Valor beni tersledi.

Bir şeyler oluyordu. Ben imparatoriçe, o da küçük kız kardeşim olmasına rağmen emrettiğı şeyi yaptım. Çünkü en iyi arkadaşşımanın yıllarca çektiğı acılardan kurtulması için küçük de olsa bir şans varsa, bunu kullanacaktım.

Arka kapıyı çekerek açtım ve küçük ejderhanın içeri girmesine yer açmak için sandalyeleri itmeye başladım.

Tetra sertçe yutkundu ve şok içinde Valor'a baktı.

"Hiçbir şey yapmayabilir. Sadece acını dindirebilir. Ya da gücü yanlış okuyor olabilir," dedim Tetra'ya, hem Zara hem de Valor ona yaklaşırken.

Valor benimle tartışmak istercesine başını salladı. Tek söylediğı "Hayır," oldu.

Hayır. Sadece bu.

"Ama-"

"Şşşt," diye azarladı Elaine beni ve ben de sustum.

Yıldızlar, bırakın Valor haklı çıksın. Tetra'nın iyileşmesine izin verin.

CHAPTER 14

CESARET

Günlerdir Tetra'nın etrafında ayak ağrısı hissediyordum. İkiyle ikiye bir araya getirmem biraz zaman aldı ama artık biliyordum. Onun ağrısı beni çağırıyordu. Sky Reach'te birkaç yaralı insanın daha yanındaydım. Koridorda yanlarından geçerken, onların acısı da beni çağırıyordu, bu yüzden kaçmak için hızla koştum. Ama Tetra... Vücudunun yalvarışlarını daha fazla görmezden gelemezdim. Kasları, tendonları, sinirleri ve kemikleri iyileşmek için haykırıyordu. Diğer ürkütücü şey de buydu. Tendonların nasıl hissettirdiğini, deri olmadan nasıl göründüklerini biliyordum. Hepsi kafamın içindeydi. Görebiliyordum. Tetra'nın bükülmüş ayağını günlerdir zihnimde görüyordum ve bir sanatçının kile yaptığı gibi onu yeniden şekillendirmem için bana yalvarıyordu. Beni korkutuyordu, bu yüzden görmezden geldim. Zara'nın bu konudaki sorularını da görmezden geldim. Ama artık onları görmezden gelemezdim. Artık ayağını iyileştirebileceğimden yüzde yüz emindim. Sadece bedelini bilmiyordum. Benden mi alacaktı? Enerjinin bir yerden gelmesi gerekiyordu. Bunu ben de içgüdüsel olarak biliyordum.

Aisling buna inanmadı. Tetra'ya yaklaşırken Zara ve beni kuşkuyla izliyordu. Ben ona doğru yürürken oturma odasının duvarlarını altın rengi ışıklar aydınlatıyordu.

"Bu iyileştirme büyü mü? Zara'ya altın hakkında sorular sordum.

"Öyle olduğundan şüpheleniyorum. Seni bağlamadan önce sahip olduğum bir büyü değil. bana söyledi.

Her ne yaparsam Zara'nın da yanımda olmasına ihtiyacım varmış gibi görünüyordu, çünkü onda benden daha fazla altın vardı.

"Uzan," dedim Tetra'ya, zihnimin gözünde parçalanmış ayağındaki tendonları ve kemikleri hareket ettirerek. Sanki biri onun deformitesinin röntgenini çekmiş ve sonra da kafamın içine yerleştirmişti. Ama siyah-beyaz bir röntgen yerine, kan damarları ve tendonlar vardı, her biri yoldan çekiliyor, ben bir matematik problemi gibi üzerinde çalışırken doğru sıraya göre bükülüyor ve dönüyordu.

Tetra yere düştü ve hafifçe şişmiş, kırmızı ayağını benden önce çekerken yüzünü buruşturdu. Sağ ayağıma keskin bir acı saplandı ve Tetra'yla aynı anda ben de yüzümü buruşturdum.

Sağ ayağımdaki ağrı her seferinde daha da şiddetlenip kalp atışı gibi zonklarken Tetra bana, "Canın yanacaksa bunu deneme," dedi.

"Zaten acıyor," dedim ona. "Nasıl bu kadar uzun süre böyle yaşayabildin?" diye sordum ve gözleri yaşlarla doldu.

Ayağının zihnimdeki resmi sonunda mükemmelliğe ulaştı ve Elaine'in bana verdiği en kötü matematik problemini çözmüşüm gibi rahatlayarak iç çektim.

"Ne demek istiyorsun?" Tetra sağ ayağımı tutuş şekline baktı ve ağrıyı hafifletmek için hafifçe kaldırdı.

Yanına çömeldiğimde odadakilerin nefeslerini tuttuklarını duyabiliyordum. Zara da bir adım daha yaklaştı. Tetra'nın yüzünde şimdi altın ışık şeritleri parlıyordu.

"T, eğer bu canımı yakacaksa, buna değer," dedim ona. Sonra altın gibi parlayan ellerimi onun sıcak sağ ayağının üzerine koydum; zihnimdeki görüntü, dünyayı sarsan bir acının ayağımı parçalayıp bin parçaya ayırmasıyla koptu.

Zara'dan da altın ışık patladı ve tüm odayı bir anlığına kör etti. Sonra Tetra ve ben çığlık attık, acı çok fazla gelmeye başladı ve karanlık beni ele geçirdi.

CHAPTER 15

AISLING

"VAL!" Panik beni ele geçirirken küçük kız kardeşimi sarstım.

"Tetra!" Uzanıp onu da sarstım.

"Onlar öldü!" Zafer hıçkıra hıçkıra ağladı.

Göğüslerinin yükselip alçalmasına baktım. Yanımda hâlâ hayatta olan Zara'ya.

"Kimse ölmedi," diye tersledim.

İşte o zaman bakışlarım Tetra'nın ayağına takıldı. "Yıldızlar!" Geriye doğru sıçradım.

Tetra'yı tanıdığım onca yıl boyunca, sağ ayağı blenderda bükülmüş gibi görünüyordu.

Ama şimdi... benimki gibiydi.

Valor'un gözleri birden açıldı ve ardından Tetra'nın kolları da.

Uzandım ve Valor'un sağ ayağındaki çorabı çektim, bir şekilde sihirli bir şekilde yarayı kendi üzerine almış olmasından korkuyordum ama mor, yontulmuş ayak tırnağı boyasıyla normal görünen ayağını gördüğümde güldüm.

Saf sevinç parçaladı. Elaine bile gülümsüyordu.

"Olamaz," dedi Elaine.

Tetra bana baktı, sanki bir rüyadan çıkmış gibi kafası karışmıştı. Önce Tetra'nın ayağına, sonra da Zara'ya bakan Valor'a baktım. O da sırtıttı.

"İyi misin? Nasıl hissediyorsun?" Valor'a sordum.

"Tamamen iyiyim," dedi.

", iyi değilsin!" Ona söyledim.

Tetra'nın boğazından kulak tırmalayıcı bir hıçkırık koptu ve sok içinde ayağına baktığını görmek için döndüm. Önce ayak bileğini, sonra da parmaklarını oynattı. Yıllarca ayağını bükülmüş ve kırmızı gördükten sonra, bu uzantıyı kusursuz ve hatasız bulmak çılgıncaydı.

"Valor..." Tetra hıçkırıklar arasında idare etti ve sonra kız kardeşimi kucaklamak için kendine çekti.

Geride durdum. Sonra hepimiz Valor'un Tetra'nın ayağa kalkmasına yavaşça yardım etmesini izledik. Gerçek an gelmişti. Yürüyecek miydi? Koşabilecek miydi? Acır mıydı? Hâlâ topallıyor muydu? Aklımdan binlerce düşünce geçti.

Tetra Zara'ya doğru eğildi ve yaratığın bakışlarını tuttu.

"Teşekkür ," dedi. Sonra Tetra gülümsedi ve ben Zara cevap vermiş olmalı.

Tetra tek ayağının üzerinde durmuş "yeni ayağını" denemek için bekliyordu ve ben de tam olarak iyileşmezse bunun ne kadar üzücü olacağını düşünerek kendimi hazırladım. Tetra ayağına az miktarda ağırlık verdiğinde Virtue Elaine'in yanına sokuldu. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra topallamadan ya da sürünmeden iki adım attı.

Yine ağladı, yıkıldı ve ben daha fazla dayanamadım. Bir bebek gibi ağlarken onu kollarıma çektim.

"İyileşti mi? Tamamen mi?"

diye sordum. Sadece başını sallayabildi.

Gülümseyerek ondan uzaklaştım ve ardından Victory Tetra'nın arkasından fırlayarak sırtına vurdu. "Tag, sen osun!" Valor'un yaratığını hızla geçip açık arka kapıdan çıktı.

Tetra bir an donup kaldı, sonra yüzünü vahşi bir sırıtma kapladı. Hayatında daha önce hiç koşmamış gibi, ilk başta beceriksizce Zafer'in peşinden fırladı.

Çünkü yapmamıştı. Pek sayılmaz. Bir baston ve arkasında sürüklenen bir uzuv olmadan olmaz.

Valor'a baktım, boğazım duygularımla düğümlendi.

"Ne kadar özel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Ona yaklaşıırken .

Omuz silkti. "Ben bir savaşçı değilim. Muhtemelen artık asla imparatoriçe olamayacağım. Bir şifacı sadece... sıkıcı."

"Bu doğru değil," diye azarladı Elaine Valor'u. Fazilet de Tetra'yı kovalamak için evden dışarı fırladı. Görünüşe göre kankam çok yavaştı ve konusunda pek bilgili değildi. Ariyel bile Vespa'yla birlikte koşturarak eğlenceye katılmıştı.

Zafer kazanıyordu ama Tetra sevinç içinde gülüyor ve bir çocuk gibi bahçede koşturuyordu. Bu durum gözlerimi yaşarttı ve kız kardeşimin yüzüne döndüm.

"Elbette, bu doğru değil! Bu ülkenin gördüğü en büyük imparatoriçe olacaksın," dedim ona. "Tüm hastalıkları, şekil bozukluklarını ve rahatsızlıkları ortadan kaldırabilirsen bu ulusa nasıl bir huzur ve neşe getirebileceğin hakkında bir fikrin var mı? Bükülmüş bacaklarla, kıvrılmış dudaklarla doğan küçük bebekler, tedavisi olmayan hastalıklardan muzdarip insanlar. Valor, senin gücün inanılmaz." Duygusallaşmamak için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Zara da benimle aynı fikirdeymiş gibi Valor'un bacağına sokuldu. Valor bunu söylediğim için biraz daha heyecanlı görünüyordu, ama sonra yüzü düştü.

"Ne oldu?" Elaine ona yakın olmak için yaklaşıarak sordu.

"Sürekli savaş halindeyken hangi dünyada ulusumuza barış, şifa ve neşe getirebilirim?"

Göğsüme saplanan bir bıçak gibiydi. Çünkü o haklıydı. Amersea'nın tüm varlığı savaşla besleniyordu. Şu anda, sadece bir yaratığa bağlanma ve Filo'da savaşma şansı için hayatları için savaşan binden fazla genç Amersealı vardı. Filo için ölmek için. Her zaman böyle olmuştu.

Victory ve Virtue gülerek onu kovalarken beceriksizce koşan Tetra'ya baktım ve halkıma savaşız bir gelecek sunma ihtimalim olup olmadığını merak ettim. Ulusumuza barış getirmenin bir yolu olup olmadığını.

CHAPTER 16

AISLING

KIZLAR ve Elaine uyuyordu, Tetra ve ben de ofiste evrakları gözden geçiriyorduk. Geriye sadece bir kutu kaldığında, gerçekten kasvetli hissetmeye başlamıştık. İkimiz de ona baktık. Ofis sanki bir kasırga tarafından parçalanmış gibiydi, her yerde kağıtlar ve sarı dosya klasörleri vardı. Luksa ve Imbria haritaları ve hiç gerçekleşmemiş varsayımsal durumlar için farklı savaş stratejileri her yere saçılmıştı. Ama babamın beni öldürmesi için birine para verdiğini kanıtlayan hiçbir şey yoktu.

"İçeri giriyorum. İşte bu kadar. Sonra da tatlı yiyip uyuyacağız," diye açıkladı Tetra, yeni iyileşmiş ayağının üzerinde kutuya doğru yürürken. Onu durdurdum ve yüzüme bakmaya zorladım.

"Tüm bunlarla nasıl başa çıkıyorsun?" Ayağını işaret ettim. O kadar rahat davranıyordu ki, neredeyse hiçbir şey olmamış gibi.

Sırıttı. "Ömür boyu sürecektir, acı veren bir sakatlığın aniden ortadan kalkmasıyla nasıl başa çıkıyorum? Harika gidiyorum."

Buna güldüm. Ne beklediğimi bilmiyordum. Daha fazla gözyaşı mı? Terapi mi?

O zaman yüzü daha derin bir duyguyu ele veriyordu. "Valor'a yaptığı şey için asla tam olarak teşekkür edemeyeceğim."

Başımı salladım. "Ne kadar özel olduğunu tam olarak anladığını sanmıyorum." Bu büyüklükte bir şeyi kavrayamayacak kadar gençti - tek kızgınlığı bir savaşçı olmamasıydı.

"Uyurken yüzümüzü çizen o küçük sümüğün hayatımı bu kadar değiştirdiğine inanmıyorum." İyileşmenin gerçek olduğundan emin olmak istercesine ayağını tekrar oynattı.

Gülümsedim ve kendimi Vahşi Orman'dan çıkan öğrencilerden herhangi birinin benzer bir yeteneğe sahip olup olmadığını merak ederken buldum. Kız kardeşim gibi yüz tane daha olsaydı nasıl bir dünyada yaşayabilirdik.

Tetra ertelemelerim için bana seslendi: "Son kutuyu açmayı geciktiriyorsun."

Kuru kuru kıkırdadım. "Bir yandan, o kutuda her ne varsa, öz babamın beni öldürmeye çalıştığı anlamına geliyor. Diğer yandan, çok sevdiğim bir adamın ilk öpücükten itibaren bana yalan söylediği anlamına geliyor."

Tetra başını salladı. "Hangisi olduğunu bulalım. Birlikte."

Sakin bir nefes alarak başımı salladım ve kapağı kaldırdık.

En başından beri bu kutunun farklı olduğunu biliyordum. İçinde kartonla aynı boyutta metal bir kutu vardı, sadece içine sığması için biraz daha küçüktü.

"İlginç. Bu bir kasa ya da öyle bir şey." Tetra uzanıp kasayı dışarı çıkardı, ben dış kabuğu çekip çıkarırken homurdandı.

Yerdeyken ön tarafında bir anahtar kilidi olduğunu fark ettim.

"Lanet olsun, anahtar yok," diye .

Tetra gözlerini devirdi. "Bunun bizi durdurmasına izin vermeyeceğiz.

Hemen döneceğim."

Geri döndüğünde elinde depodan aldığı bir levye vardı. Levveyi kilitle kutunun arasına sıkıştırırken ona etkilenmiş bir bakış attım.

"Kızları uyandırma. Şu anda ihtiyacım olan son şey bu."

Homurdanarak sağı sola hareket etti ve sonunda ikimizin de donup kalmasına neden olan bir çatırtıyla kilit kırılarak açıldı.

Tetra bükülmüş kilidi çıkarıp metal kapağı açarken nabzım hızlandı. Kasalar sır saklamak içindir. Babam burada hangi sırları saklamak istiyordu? Merak ettim.

Tetra dosyaları, haritaları ve kağıtları çıkarmaya başladı ve ikimiz de eskisinden biraz daha ciddi bir şekilde oturduk.

Bir haritaya baktım, ne gördüğümü şaşırmıştım, ta ki Emberlane Parkı'nın altından geçen eski tren istasyonunun haritası olduğunu fark edene kadar. Yanında bir zaman tablosu vardı. Binlerce kişinin şehirdeki işlerinden çıkıp banliyölerdeki evlerine gittiği en yoğun zamanlar daire içine alınmıştı. Sırada, kentimizin aydınlatma sistemini çalıştıran transformatörleri ve ona yakıt sağlayan dev koru gösteren bir kağıt vardı.

"Aisling..." Tetra'nın sesi kesildi ve başımı kaldırdığımda yüz ifadesinde dehşetin yazılı olduğunu gördüm. Titrek bir yumrukla bana bir yığın kâğıt uzattı ve ben de kâğıtları ondan aldım.

Bu ne böyle?

Ev yapımı bir bombanın nasıl yapılacağına dair talimatlardı.

Babamda neden metronun haritası var? Işıklandırma sisteminin ve nasıl bomba yapılacağını? Kalbim o kadar çılgınca atıyordu ki başım dönüyordu. Sonra babamın el yazısıyla yazılmış bir kağıt parçası buldum.

Buna Büyük Karartma diyebiliriz. Imbria'yı suçla. Badshah'ı öldürün. Yönetimi geçir. Topraklarımızı ikiye katlarız.

Çıglık attım, geriye doğru düşerken kağıdı fırlattım.

"Ne?" Tetra öne doğru eğildi, gazeteyi aldı ve okudu. Bunu yaparken yüzünde bir öfke maskesinin kayışını izledim.

"Aisling, baban kendi halkından binlerce kişiyi öldürdüyse... bu affedilemez."

"Biliyorum." Kendi sesimi zar zor tanıyabildim. Kohen haklıydı, başından beri haklıydı.

Öfke maskesi yumuşadı. "Özür dilerim." Bana uzandı ama ben geri çektim. Kendimi kirli hissediyordum. Ben onun bir yan ürünüydüm. Onun çocuğuydum. Ya ben de şeytana dönüşürsem? Belki de zaten öyleydim. Kızıl Süvari'yi hâlâ aklımdan silemediğim hastalıklı bir şekilde öldürmüştüm.

Tetra yüzümün yanlarından tuttu ve beni ona bakmaya zorladı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Sen onun gibi değilsin."

Alt dudağım titredi. "Ya öyleysem?" diye sordum.

Tetra başını salladı. "Değilsiniz. Sen ve kız kardeşlerin değilsiniz."

Ses tonunda bir kesinlik vardı. Konuşmuştu ve hepsi bu kadardı.

Beni serbest bıraktı. "Ash, bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

Ellerim titriyordu. Hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordum.

"Kohen haklıydı." Sesim kulaklarıma yabancı geliyordu. "Babasına terörist dedim." Gözlerimden yaşlar süzüldü. Son birkaç aydır ne kadar çok ağladığıma inanamıyordum. Tüm hayatım boyunca ağladığımdan daha fazla.

Kendimi çözülüyormuş gibi hissettim.

"Hepimiz yaptık," dedi Tetra. "Bunun yüzünden. Propaganda. Gazetelere, soruşturmaya ve imparatorumuza inandık."

Sertçe yutkundum. "Bunu nasıl düzeltebilirim? Kohen'in babasının adını temize çıkarmak için insanlara bunu gösterirsem, soyadımın lekелendiğini düşünürler. Beni asarlar."

Tetra başını salladı. "Bence şimdilik geçmişin geçmişte kalmasına izin vermelisin. Ama düzeltebileceğin bir şey var, bence özür borçlu olduğun biri var. Bence Kohen senin hayatını kurtardı, Aisling. Her ne kadar acı verici olsa da, bunu yapma şekli..."

Başımı salladım. Gözyaşlarım dinmemişti. Bir insanın vücudunda nasıl bu kadar çok su olabileceğini sorguluyordum.

"Ona çok kötü şeyler söyledim. Ülkesinin yarısını bombaladım ve çoğunu da yaktım." Başımı salladım. "Beni affetmeyecek."

"Neden bunu söylemesine izin vermiyorsun ya da ?"

"Onunla yüzleşemem. Babamın yaptıklarından utanıyorum." Kollarıma sarıldım. "Nasıl davrandığımdan utanıyorum."

"Bilmiyordun. Babanı öldürmeden bunu sana kanıtlamanın bir yolunu bulmalıydı."

Başımı salladım. "Ben olsam dinlemezdim. Babam benim idolümdü. Bunu yeni yeni fark ediyorum."

"Kohen'e git. Ona bildiklerini anlat ve oradan devam et," dedi.

Ayağa kalktık ve onu kucaklamak için kendime çektim ve yanaklarımı sildim, sonunda gözyaşlarımın azaldığını hissettim.

"Seni seviyorum," dedim ona.

"Ben de seni seviyorum." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Geri çektiğimde gülümsüyordu.

"Ne?" Ben sordum.

Omuz silkti. "Baban olmadan olduğun kişiyi seviyorum. Güçlü, kendine güvenen bir kadınsın."

"Ayy," diye şaka yaptım ve bir büyükannenin yapacağı gibi yanaklarını çimdikledim. Gözlerini devirdi.

"Eve gider gitmez seni uyandıracağım," dedim ona.

Liana'nın hâlâ arka bahçede olup olmadığına bakmak için arka kapıya koşarken, "İyi edersin!" diye seslendi.

"Liana, Kohen'le bağlantı kurmanı istiyorum.

söyledim. Ona buluşmak istediğini söyledim. Ona gelmemi söyledi. Nerede olduklarını biliyorum. Imbria'da bir köyde.

Imbria mı? Bu benim için tehlikeliydi. Halkı beni görürse muhtemelen öldürürdü.

'Bir kişi yalnız olduğunu söyledi. Güvende olacaksın. Söz verdi.'

Beni bekliyor muydu? Özür dilemeye geldiğimi biliyor muydu?

Dışarıda yürürken sinirlerim midemi kemiriyordu, zihnim hala babamın binlerce Amerikalının öldürülmesinden sorumlu olduğu gerçeğiyle dönüyordu. Ve daha da kötüsü, ülkelerini ele geçirmek için bu suçu başkasının üzerine atmıştı.

Kohen'in babası bir yalan yüzünden öldürüldü. Kohen, babam yüzünden taç giyme hakkını ve kendisi ile kardeşlerinin sahip olması gereken güzel hayatı kaybetti.

Yalanlar. Yalanlar. Yalanlar. Hayatım boyunca bana satılan tek şey buydu.

'Sigara içiyorsun,' dedi Liana.

Kollarımın derisine baktım ve kesinlikle haklıydı. Öfkeden patlayacak gibi hissediyordum. Babam şu anda hayatta olsaydı, onu kendim öldürürdüm.

Tüm o aileler. Anma Günü. Imbria'daki savaş. Babam ne için bu kadar ileri gitti? İki kat köz ve biraz daha toprak. Bir cana bile değmezdi.

Öfke ve keder arasında gidip geliyordum. Liana'ya ulaştığımda bana sokuldu ve ben de boynunu okşadım.

'Buna inanamıyorum. Sırtına atlayıp eyere yerleşirken tek söylediğim 'Şoktayım' oldu.

'Yapabilirim,' dedi acımasızca ve yere tekme attı.

Bu acıttı. Babamın böyle bir şey yapabileceğini biliyor olması ve benim bunu düşünemeyecek kadar beynimin yıkanmış olması kendimi çığ hissetmeme neden oldu.

"Özür dilerim," diye düzeltti. "Enerjiyi benim gibi görebilseydiniz, anlardınız.

"Peki Kohen'in enerjisi iyi mi?"

"Evet," dedi basitçe.

"Peki babamınki kötü müydü?"

"Evet ama Maxim'inki kadar kötü bir şey değil.

Bu tüylerimi diken diken etti. Hayatım boyunca bir canavarla yaşadığımı ve bunu benden başka herkesin gördüğünü hissettim.

Uzun bir süre sessizce uçtuk; ben düşüncelerime dalmıştım. Babamın Anma Günü'nde kurbanların ailelerine yaptığı her konuşmayı tekrar tekrar dinledim. Yarattığı saldırıyı halkımızı kontrol etmek ve kendisine ait olmayan daha fazla toprağı almak için nasıl kullandığını. Ağladım. Neredeyse kusuyordum. Çıglık attım. Tüm bunlar olurken Liana sessizce bana eşlik etti.

Kohen'in beni gerçeğe ikna etmeye çalıştığı onca zamanı düşündüm, Vahşi Orman'da babası hakkında o korkunç şeyleri söylediğim ilk günden beri. Anika bile biliyordu. Kohen'in ne olursa olsun beni koruyacağını söylediği onca zaman. Beni korumak için yalan bile söyleyebileceğini.

Tam olarak bunu yapmıştı. Imbria üzerinde uçarken içimi derin bir utanç kapladı. Geçici bir barış ilan ettiğimizden beri yangınlar büyük ölçüde söndürülmüştü ama hasar . Ağaçlar ve köyler yanmıştı. Ne için?

Bir yalan.

Bütün bir ülkeyi yakıp kavuran bir yalan. Bunu asla düzeltemezdim. Bu affedilemezdi.

Liana bana 'Yaklaştık' dedi.

"Onunla yüzleşebilir miyim bilmiyorum," dedim ona, geri dönsek mi diye düşünürken. Bu özür dilenemeyecek kadar büyük bir şeydi. Kohen ve ben derin bir mağaranın karşı tarafındaymışız gibi hissediyorduk. Ona ne söyleyebilirdim ki?

Babam binlerce insanın öldürülmesini babanızın üzerine yıktığı ve onu öldürdüğü, ardından ülkenizi ele geçirdiği ve kardeşlerinizi yoksulluğa sürüklediği için üzgünüm. Bu arada ben de hep onu savundum ve sonra beni öldürmeye çalıştı, sen de sorunu hallettin ve ben de bunun için ülkeni yaktım.

Hayır. Hayır. Yapamam.

"Liana, geri dön. Rüzgâr onları savurup götürürken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü.

"Buradayız . Sanırım bu iyileşmene yardımcı olacak. Onu görmek.'

Hayır, bu beni sindirir. Ama belki de buna ihtiyacım vardı. Belki de Kohen'in beni her şey için azarlamasına izin vermeli ve içini dökmeliydim. Bu onu daha iyi hissettirirdi. Bunu ona verebilirdim. Ona verebileceğim tek şey buydu. Mütevazı bir özür. "Sen haklıydın".

Liana yarı yanmış küçük bir köyün üzerine indi, yakın zamanda söndürülmüş yangınlardan hâlâ dumanlar tütüyordu.

Kohen oradaydı, bir tuğla duvara yaslanmış, tören kıyafeti giymiş yaşlı bir adamla konuşuyordu. Bir rahip mi? Muhtemelen yaktığım ölüleri gömmek için oradaydı.

Liana yere indiğinde rahip Kohen'e başıyla selam verdi ve sonra karanlık bir sokaktan ayrıldı.

Sertçe yutkundum, artık bunun bir tuzak olup olmadığını umursamıyordum. Eğer Kohen beni buraya tuzağa düşürüp öldürmek için getirdiyse.

Taşıdığım bu suçluluk duygusunun utancı altında zorlukla nefes alabildiğimi hissediyordum. Bakışlarıyla karşılaşmadan Liana'nın üzerinden sıyrıldım, yanaklarımı silerken başımı eğdim ve ona doğru yürüdüm. Ayakkabıları görüldüğünde önünde diz çöktüm, başımı öne eğdim, gözyaşlarım yanaklarımdan tozlu siyah botlarının üzerine döküldü.

"Haklıydın," diye mırıldanmayı başardım. "Büyük Karartmaya baban sebep olmadı. Benim babam sebep oldu. Yaptığının affedilemez olduğunu biliyorum ama hayatımın geri kalanında babama körü körüne sadakat gösterme hatasıyla yaşayacağımı bilmeni istiyorum. Özür dilerim."

Sessizlik. Hiçbir şey söylemedi.

Şu anda kafamı koparabilirdi ve ben bunu hak ederdim. Yüzüme diz çöküp çekip gidebilir ve on gece boyunca ülkemizi bombalayabilirdi ve ben hiçbir şey yapmazdım.

Ama yapmadı.

Çömeldi, ellerinin yanlarıyla yüzümü kavradı ve beni ona bakmaya zorladı.

Neden gülüyordu ki?

Yüzümdeki alarmı fark etti ve güldü.

"Gülüyor musun?" Delirmiş miydi? Onu deliliğe mi sürüklemiştim?

Dudaklarıma ve tekrar gözlerime baktı.

"Bu sabah bu anla ilgili iki imgelem gördüm. Birinde, özür diler gibi yaparak önümde diz çöküyorsun ve sonra babanın suç işlediğine dair hiçbir kanıt bulamadığını söyleyerek boğazımı kesiyorsun."

Nefesim kesildi.

"Diğerinde diz çöküp gerçekten özür diliyorsun. Hangisini alacağımdan emin değildim. Seni seviyorum Aisling ama babanın köz ve toprak kazanmak için babama terörist saldırı düzenlediğini söyleseydik bana, Anika'ya ya da herhangi birine asla inanmazdın. Bunu kendin öğrenmeliydin."

Beni de yanına çekerek ayağa kalktı ve ben onun bu kadar normal davranmasına o kadar şaşırmıştım ki konuşamadım.

"Seni seviyorum," dedi tekrar, parmağını dudaklarımda gezdirerek. "Seni affediyorum."

Gözlerimden yaşlar döküldü, yüzümden aşağı aktı. Kim olmuştum da bu kadar ağlıyordum? Neyim vardı benim?

Başımı salladım. "Bunu hak etmiyorum."

"Evet, biliyorsun," diye fısıldadı ağzıma karşı, dudaklarımı tutkulu bir öpücükle ezmek için öne doğru eğildi. Kohen'in tanıdık tadı dilimin üzerine sıçradığında inledim. Sırtı duvara değene kadar ilerleyerek onu sıkıştırdım ve tüm bedenimi onunkine bastırdım. Dillerimiz birbirini okşarken, onsuz geçen son birkaç ayda açlığını hissettiğim şefkati yedim. Onu içime çekiyor, içimdeki sıcaklık arttıkça ağzına karşı inliyordum.

Şu anda hissedebildiğim tek şey özrümü kabul ettiği için duyduğum minnettarlıktı.

İkimiz de birbirimizden ayrıldığımızda nefes nefese kalmıştık ve sırtıyorduk. Her nasılsa, savaş, yalanlar, ihanet, hepsi uçup gitmişti ve ben Kohen'le bir aşk balonunun içindeydim, gerçek gibi görünen tek şey buydu.

"Evlen benimle," dedi aniden ve sanki halı altımdan çekilmiş gibi hissettim.

Hafifçe güldüm. "Kohen... Ben Alek'le nişanlıyım." Yüzüğü göstermek için sol elimi kaldırdım.

Uzanarak yüzüğü parmağımdan çıkardı ve cebime soktu. Sonra kendi cebinden parlak bir şey çıkardı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Nefesim kesildi.

Elimi tutarak önümde muhteşem bir yüzük tuttu. Sarı altın bir bant içinde küçük yeşil zümrütlerle çevrili pembe bir safirdi.

"Bu annemindi. Mezuniyette beni ilk öptüğünden beri bunu sana vermeyi hayal ediyordum. Bizi evli gördüm, Aisling. Aşkımız Amersea ve Imbria'yı Luska'nın ellerinde yok olmaktan kurtardı."

Başımı salladım, gözlerimden yeniden yaşlar akmaya başladı. "Halkım buna asla izin vermez, Kohen. Beni evlatlıktan reddederler, kız kardeşlerim. Buna hazır değiller."

"Öyle ?" diye sordu.

Bu soru kalbimi sızlattı.

"Eğer senin halkın denklemde olmasaydı. Olur ?

Bu gece mi? Benimle evlenir misin?"

Bu gece mi? Ağzım açık kaldı. "Rahip mi?" Daha önce konuştuğu adamı göstererek sordum.

Kohen sırttı. "Eğer evet dersen, bizimle evlenmek için bekliyor. Bu yüzden sana bir kez daha soracağım. Aisling Everhart, karım olur musun?"

O zaman danışmanlarıma danışmadan, kız kardeşlerimi ya da ülkemi düşünmeden bencilce bir şey yaptım. Kendim için bir şey yaptım.

"Evet," diye nefes aldım.

Yüzüğü parmağıma geçirirken sırtışı daha da büyüdü. Sonra ayağa kalktı ve dudaklarıma bir öpücük daha kondurdu. Kohen'in dudakları dudaklarımin üzerindeyken kendimi hiç bu kadar tamamlanmış hissetmemiştim. "Yıldızlar, sizi özledim, Aisling," diye ağzıma doğru nefes aldı ve ben inledim.

Ben de onu özlemiştim, bizi özlemiştim. Aşkımızın sahte olmaması için dua etmişim. O anda kalbimdeki bir şey iyileşti. Bazen ebeveynlerimiz bizi hayal kırıklığına uğratar. Annem ölmüştü, onun suçu değildi ama bu beni geriye kalan tek ebeveynimden ilgi ve onay bekler hale getirmişti. Bu da babamın tüm hatalarını görmezden geldiğim anlamına geliyordu, ta ki sonunda o da beni hayal kırıklığına uğratana kadar. Şimdi Kohen bu boşlukları doldurdu. İyileştirdi yaraları bu bir yokluğu

narsistin verdiği acı. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ona gerçekten gösterebilir miydim bilmiyordum, ama şimdi kendimi ona evlilikle bağlamak, hayatımın geri kalanını bu şekilde, iyileşmiş, sevilmiş ve yeterince iyi hissederek geçirebileceğim anlamına geliyorsa, o zaman evet diyor ve asla arkama bakmıyordum.

Kohen elimi tutarak beni rahibin kaybolduğu küçük karanlık sokağa götürdü ve diğer taraftan çıktığımızda sııttım.

Küçük açık veranda hâlâ ayaktaıdı, yıkılmış bir yerin külleri arasında güzeldi. Kemerli bir kafes, yangınlardan etkilenmemiş mor çiçeklerle . Altında bir rahip duruyordu ve ikimize de gülümsüyordu.

Ona temkinli yaklaştım. Ülkesindeki pek çok yanlışın sebebi bendim. Benden nefret ediyor olmalııdı. Ama yaklaştığımızda beni derinden selamladı. "İmparatoriçe."

"Bunu yaptığın için teşekkür ederim, Sai." Kohen adamı kucakladı.

"Bu benim için onurdur, kralım."

Benim kralım. Her nasılsa, tüm bunlar olurken Kohen'in artık bir kral olduğunu unutmuştum.

Bir kral ve bir imparatoriçe nasıl bir araya geldi?

Bunu öğrenmek üzereıdim çünkü artık bu düğünün yankıları umurumda değildi. Bunu kendim için istiyordum, halkım bunu benden almaya çalışsa bile.

Rahip derin bir tını ile İbrânice en güzel şarkıyı söyleyerek başladı. Gökyüzünü çınlattı ve Kohen'e baktığımda onun mutlak bir hayranlıkla bana baktığını gördüm.

Böyle bir sevgiyi hak etmek için ne yaptım?

Babamın sert yumruğu altında büyürken, aşkın herhangi bir türünü hayal bile edemezdim. Jace bunun yanında yavru köpek aşkııdı. Kohen ruhumun diğer yarısııdı.

Rahip önce birbirimize bir şey söylemek isteyip istemediğimizi sordu ve Kohen uzanıp yanağımı okşadı.

"Aisling, şu andan itibaren seni tüm seveceğime, her zaman yanında olacağıma söz veriyorum. Sana değer vereceğime, saygı duyacağıma ve en zor anlarda seni yanımda tutacağıma söz veriyorum. Ülkelerimizi bir bütün olarak birlikte yöneteceğime ve çocuklarımıza da aynısını öğreteceğime söz veriyorum. Ama hepsinden önemlisi, ne olursa olsun seni sonsuza kadar ve daima koruyacağıma yemin ederim."

Ülkelerimiz bir. Amersea ile birleşmek istedi. Yine mi? Gözlerim yaşlarla doldu. Çocuklarımız. Benim korumam. Çok romantikti ve kalbim çok dolu hissediyordu. Bunun için hazırlanmamıştım. Hiçbir şey planlamamıştım, bu yüzden sadece içimden geldiği gibi konuştum.

"Kohen, böyle bir aşkı asla hayal edemezdim. Sana söz veriyorum, hatalar yapacağım."

Gülümsedi.

"Ama hatalarımı her zaman düzelteceğime ve benimki muhtemelen daha iyi olsa da senin fikrine saygı duyacağıma söz veriyorum."

Hem rahip hem de Kohen güldü.

"Ülkelerimizi bir bütün olarak yönetmek ve her zaman eve, sana dönmek için. Seni seviyorum."

Rahip ellerini benim ve Kohen'in ellerinin üzerine koyarak birleştirdi. "Sizi karı koca ilan etmek benim için büyük bir zevk." Ellerimizi sıktı ve uzaklaşmadan önce ikimizi de selamladı.

"Bu mıydı?" Ben sordum. "Evlendik mi?"

"İmbrian yasalarına göre. Bir rahip aşkımızı ilan etti ve bağımızı mühürledi. Şimdi, bu beyanı yazacak ve kayıtlar salonunda dosyalayacak. Artık resmileşti, Aisling. Sen benim karımsın."

Resmi olarak. Resmen Kohen'in karısıydım!

"Aman Tanrım, ben evliyim," dedim, neredeyse inanamıyordum.

"Evet, karıcığım, öylesin," diye sırttı.

"Tekrar söyle." diye inledim. Kalbim bunu binlerce kez duymak için ağrıyordu.

Sırıttı. "Karım." Öne doğru eğilerek ağızma bir öpücük kondurdu ve sonra geri çekilerek bana baktı. "Bir gece benimle kal," diye yalvardı, "sonra sabah tüm zor şeyleri çözebiliriz."

Etrafıma bakındım, yarısı yanmış bir bina vardı ve sonra yan tarafta büyük beyaz ipek bir çadır kurulmuştu. Bizim orada kalmamızı istediğini düşündüm.

"Tamam," dedim ona.

Liana bana 'Onyx'le birlikte etrafta uçacağım,' dedi. Buralarda bir yerde olduğunu unutmuşum.

"Teşekkür .

'Senin adına mutluyum, Aisling. Kimse senin kimi seveceğini ve kiminle evleneceğini dikte etmemeli, hele de görevin.

O haklıydı. Bu benim hayatımdı, benim sonsuzluğumdu ve bunu Kohen'den daha azıyla geçiremezdim. Kocamla.

Beni çadıra götürdü ve fermuarını açtı. İçeri baktım ve gülümsedim. İçeride tatlı battaniyelerle kalın bir yatak kurulmuştu. Hiçliğin ortasındaydık ve bundan daha mükemmel olamazdı. Çadır genişti, boyu bir metreden fazlaydı, böylece çömelmek zorunda kalmadan içeri adım atabiliyordum. Köşede, camın arkasında kütükleri yanan metal bir portatif şömine vardı.

"Bu gerçekten çok güzel," dedim ona.

"Teşekkürler. Tüccarlarımız köyler arasında uzun mesafeler kat ederken bunu kullanırlar. Her şeyi katırlarına ya da atlarına yüklerler ve yolda yaşarlar."

Imbria'da arabaların nadir olduğunu biliyordum. At sırtında seyahat etmek gibi eski yöntemleri tercih ediyorlardı.

İçinde taze su bulunan küçük bir lavabonun durduğu köşeye gittim. Yatağın ucundaki küçük kilim hoş bir dokunuştı. Ev gibiydi ve bir an için Kohen'le birlikte sonsuza kadar burada kalmak, asla gerçekliğe ve göreve geri dönmek istedim. Bu çadırda yaşamak, balık ve geyik yakalamak ve ateş ocağında yemek pişirmek. Basit bir hayat olurdu. Güzel bir hayat.

Elimdeki çarpıcı yüzüğe baktım. Annesinin. Kafamı kaldırdığımda, onun beni izlediğini gördüm.

"Halkın beni asla affetmeyecek." Başımı salladım.

"Benimkiler de seni asla affetmeyecek."

Odanın içinde bir aslan gibi yürüdü, uzun adımlar attı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Ama yine de yapıyorlar," dedi ve öne eğilip köprücük kemiğimi öperek tüylerimi diken diken etti.

"Gördün mü?" Ben sordum.

Başını salladı, boynumdaki bir çizgiyi öptü ve dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

"Nasıl? Onları ikna etmek için ne yapmalıyız?"

Geri çekildi ve bakışlarımı karşıladı. "Hiçbir fikrim yok. Kontrol edemediğim şeyler hakkında endişelenmemeye çalışıyorum."

Onun bu açıklaması omuzlarımdan büyük bir yükün kalkmasına neden oldu. Kontrol edemediğim şeyler hakkında endişelenmemeye çalışmak daha önce hiç yapmadığım bir şeydi...

Bunu denesem nasıl olur? En azından bu gece için?

Öne doğru bir adım atarak Kohen'in yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu ağızla öptüm. Onu her zaman istediğim gibi öptüm, kısıtlama olmadan, kimin gördüğünü, kimin duyduğunu, kimin bildiğini umursamadan. Hırladı ve ben de onu yatağa iterek üzerine düştüm.

"Kohen Badshah?" Alt dudağını emdim.

"Evet, İmparatoriçe?" Kulağıma doğru nefes nefese kaldı.

"Bana karın olmanın avantajlarından birini göster," diye alay ettim.

Ağızma karşı gülümsedi ve sonra kalçalarımı kavradı. Bir an onun üstündeydim, sonra beni çekip yana savurdu ve üzerimde asılı kaldı. Güldüm ama sonra başımı kaldırıp baktığımda nefesim kesildi.

Yıldızlar. Çadırın tavanı kesilmiş ve yerine ağ örülmüştü, bu yüzden güzel gece gökyüzüne bakıyordum. Kohen beni yavaşça soyarken ve sevişirken, onun öngörülerinden birinin daha gerçekleştiğini fark ettim

Doğru. Yıldızlarla dolu bir yatağın altında seviştik ve ben gerçekten de onun adını haykırdım.

CHAPTER 17

AISLING

SABAH ışığı açık çadırın çatısından süzüldüğünde gülümsedim ve başımı kaldırıp Kohen'in beni uyurken izlediğini gördüm. Çıplak göğsüne sarılmış, kollarına dolanmıştım.

"Günaydın kraliçem," dedi.

Kraliçe. Olacağım şey bu mu?

"Günaydın." Dişlerimi fırçalamak ve yüzümü yıkamak için lavaboya gitmeden önce onu iffetli bir şekilde öptüm.

Gerçeğe dönmüştüm. Şimdiden Piyango'yu ve Elaine'e Kohen Badshah ile evlendiğimi nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum!

"Çıldıırıyor musun?" Kohen yanıma gelirken sordu.

"Biraz," diye güldüm ve parmağımdaki yüzüğe baktım. Alek bana bir yüzük verdiğinde hiç heyecanlanmazdım ama buna her baktığımda içimde kelebekler uçuşurdu. Bu da bana Alek'e söylemem gerektiğini hatırlattı.

"Pişmanlık mı?" Kohen sordu, sesinde incinmiş bir ifade vardı.

Mavi gözlü bakışlarıyla buluşarak ona doğru baktım. "Hayır," dedim kararlılıkla. " çıkmam gereken bir sürü şey var. Sanırım herkese nasıl söyleyeceğimi bulana kadar bunu şimdilik gizli tutmalıyız."

Yüzüğü işaret ettim.

Kohen başını salladı ama içine davranıyordu. Sessizce dişlerini fırçaladı ve sonra birlikte dışarı çıktık, ellerimizi birbirimizin ellerinin arasından geçirdik.

Dün geceden sonra farklı hissettim. Bir şekilde daha yaşlı mı? Ben bir eştim. Bu nasıl olmuştu?

"Sana bir şey söylemem gerek," dedi Kohen yanımda ve midem ağzıma geldi. Kulağa iyi gelmiyordu. Kötü davranıyordu.

Onunla yüzleştim ve yüzümü ellerinin arasına aldı. "Sana gücünün işe yaramayacağı bir zaman olacağını söylediğimi hatırlıyor musun?" dedi.

Hafızamı yokladım ve başımı salladım. "İhtiyacım olacağını ve bana gelmeyeceğini söylemiştin."

Kohen içini çekti. "Bu olduğunda, sen Maxim'le birliktesin."

Tüylerim diken diken oldu. "Maxim'le, nasıl?"

Kohen bir an sessiz kaldı. "Karısı olarak."

Kalbim göğsümde hızlanırken boğazımda bir yumru oluştu. "Sence yine de mı?" Ona sordum. Artık birden fazla gelecek gördüğüne göre, bunun mümkün olmamasını umuyordum.

Kohen yüzümdeki saçları geriye doğru taradı. "Sen benim karımsın. Bu değişmeyecek," dedi ama yüzü gerçek cevabını ele veriyordu. Artık ne düşündüğünden emin değildi.

Liana, Onyx'le birlikte yanımıza indi ve ben de ona baktım.

'Geri dönmeliyiz. Öğrenciler Vahşi Orman'dan çıkıyorlar.

Başımı salladım. Elimdeki Kohen'in annesinin yüzüğüne son bir kez bakarak onu çıkardım ve boynumdaki, içinde annemin resmi olan madalyon zincire taktım. Kohen beni sessizce izledi, ben de dudağımı çiğnedim.

"Halkımız arasında bir ateşkes çağrısı yapacağım. Bir tür uzun vadeli barış anlaşması ya da ikimizin de imzalayabileceği bir şey hazırlayın." Şu anda birbirlerini bombalamaya devam etmek aptallıktı.

Kohen başıyla onayladı. "Evliliğimizi onlara anlatmaya hazır olduğunda, Imbria'yı Amersea'ya geri katmaktan memnuniyet duyarım. Onu bir bütün olarak yönetebiliriz. Birlikte."

"Bunu yapar mıydın?"

Başını salladı. "Birlikte daha güçlüyüz."

Onu bırakmak istemedim. Onu çadıra geri sürüklemek ve asla ayrılmamak istiyordum. O da aynı şeyi düşünüyor gibiydi.

"Bunu yapabiliriz." Kohen parmaklarımı kavradı. "Bir ömür boyu mutluluk için kısa bir zorluk dönemi."

Beni kollarının arasına aldı ve dudaklarına gülümsediğimde beni öptü. "Bazen güneş ışığı gibi oluyorsun," dedim ona.

"Sen de bazen bir yağmur bulutu gibisin."

Boynumu öperken güldüm.

"Seni özleyeceğim. Lütfen çok uzun süre uzak kalma," diye yalvardı.

Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ama aklım Maxim'le evlenip benim gücüne sahip olamamak, Valor'un öldürülmesi ya da Victory'nin kaçırılması hakkında söylediklerindeydi.

"Kohen, ya öngörülerindeki tüm o kötü şeyler gerçekleşirse?" Çünkü kız kardeşlerimi korumak için yapmayacağım şey yoktur.

Parmağını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Merak etme, seni her zaman koruyacağım."

"Kendim için endişelenmiyorum. Kız kardeşlerim için endişeleniyorum. Halkım için."

"Onları da koruyacağım," diye ilan etti.

"Bu çok cesurca Kohen, ama bunu nasıl yapabilirsin? Senin gücün büyük ama Maxim'inki daha büyük olabilir. Bütün bir orduya ateşle ve gelecek görüşüyle saldıramazsın."

Sonra bana ukala bir sırıtış attı. "Evet, yapabilirim." Dudaklarında her şeyi bilen bir gülümseme vardı.

"Sen neden ?"

Önce çadıra, sonra da Liana ve Onyx'e baktı. "Bunu size göstermeye henüz hazır değildim. Hâlâ bir prototip."

Sonra çadırın içine daldı ve küçük bir tahta kutuyla çıktı.

Kaşlarını birbirine çatıldı. "O da ne?"

Kohen bana baktı. "Gelecekteki çocuklarımızın savaşlarda kullanacağı şey bu. Artık hayatta bile olmadığım bir zamandan kalma bir imgelemde gördüm."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Başını salladı ve kutunun kilidini açarak bir...

"Bunun adı ne?" Nesnenin çelik tabanını kavrarken sordum.

"Bir silah," dedi ve nedense tüylerim diken diken oldu.

"Ne işe yarıyor?" Yaklaşıp inceledim. L şeklinde devasa bir metal yığınıydı ama ucunda bir açıklığı olan bir namlu vardı. Kutunun içinde Kohen'in silahın arkasına yerleştirdiği küçük metal silindirler vardı.

"Dışarıya mermiler fırlatıyor. Bir ok fırlatıcısı gibi ama daha küçük, daha ölümcül, bir tren gücünde. Elinizde tutabileceğiniz bir top gibi."

Nefesim kesildi.

"Hâlâ nişan alma üzerinde çalışıyorum ama işte... dur ve izle." İki kolunu da önünde uzattı ve parmağıyla silahı küçük bir manivelanın üzerinde tuttu. Sonra yanmış evin kalan tuğla duvarına nişan aldı.

"Kulaklarını tıka," dedi bana.

"Neden?" diye sordum. diye sordum.

"Bana güvenin," dedi.

Yaptım ve sonra yabancı bir ses kulaklarımı yırtıp geçti, sanki bir şey çatlamış ve kanyon boyunca yankılanmıştı. Sesin şiddeti bile göğsümde yankılandı. Silahın arkasından küçük bir duman püskürürken nefesim kesildi.

"Ne yaptı?" Etrafta hasar var mı diye bakarken sordum.

"Neye bakacağını bilmediğin için takip edemeyeceğin kadar hızlıydı. Buraya gel." Silahı beline yerleştirdi ve beni duvara doğru götürdü. Tuğlada açılmış mükemmel bir delik gördüğümde nefesim kesildi.

"Tuğlanın içinden mi geçti?" Bir ok bunu yapamaz.

Kohen başını salladı. "Düşmanın kalbine neler yapabileceğini bir düşünsene..."

Tedirgin edici bir düşünceydi. Daha önce hiç böyle inanılmaz bir silah görmemiştim.

"Bunlardan kaç tane var?"

"Sadece bir tane. İki aydır demircimle birlikte çalışıp onu mükemmelleştiriyorum. Gerçeği öğrendiğin gece bir imgelem gördüm," dedi bitkin bir şekilde.

Bunlardan yüz tane olsaydı, Luska'yı bir gecede ele geçirebilirdik.

"Daha fazlasını yapabilir misin?" "Zamanla."

Gülümseyerek başımı salladım. "Güzel. Gitmeliyim. Yapmam gereken binlerce şey var ve-"

Dudakları bir anda benimkilerin üzerindeydi ve ben onun dokunuşuyla eridim. Bu bana dün geceyi ve hissettiğim zevki, benimle şefkatle sevişmesini ve her fırsatta bana karım demesini hatırlattı.

Geri çekilmeden önce kulağıma "Her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

Bir vaat gibi hissettirmesi gerekirdi ama bunun yerine bir teselli gibi hissettirdi. Sanki beni bir fırtınanın yaklaştığı ve saklanmam konusunda uyarıyordu.

CHAPTER 18

AISLING

Kohen'le geçirdiğim geceden dolayı mutluluktan uçuyordum, gizlice onun karısı olduğuma inanmakta güçlük çekiyordum. Ama hiçbir şey daha doğru hissettirmemişti. Yaptığım onca şeyden, babamın ona ve halkına yaptığı onca şeyden sonra onun affını hak etmiyordum. Ama o affetti ve sadece bununla da kalmadı, kendini sonsuza dek bana bağladı.

Liana tekrar, "Senin adına mutluyum," dedi.

Gülümsedim, rüzgâr yüzüme çarpıyordu. "Teşekkür . Bana babamın kötü bir insan olduğunu söylemeye çalıştığında dinlemediğim için özür dilerim," dedim.

Elimi uzatıp gülümseyerek boğazımdaki kolyeye dokundum ve oradaki yüzüğü parmakladım. İnsanlara söyleyebildiğimde bunun nasıl işe yarayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama... Kohen'in karısı olmak, uluslarımız arasında barışa sahip olmak. Kendime sadık kalabilmemin tek yolu buydu.

"Wilds'ın ön kapısına inin. Giriş yapmak istiyorum," Ona söyledim.

Zihnim çılgınca çalışıyordu, yapılması gereken her şeyi aynı hızda tutmaya çalışıyordum. Wilds'ta öğrencilerim vardı, eğitim merkezim yeni bir acemi kampı başlatmaya hazırdı, korumam gereken kız kardeşlerim vardı, Imbria ile barış anlaşması

ve Luska'ya göz kulak olmalıyız, özellikle de Duvar'ın bir kısmını yıktıktan sonra. Çok fazla hareketli parça varmış gibi geldi.

Liana kapılardan aşağı inmeye başladığında, dışarıda yaratıkları olan düzinelerce öğrencinin tıbbi çadırda triaj edilmekte olduğunu gördüm. Umarım küçük yaralanmalar içindir.

Üçüncü günün sabahıydı. Çoğu şimdiye kadar çıkmış olmalıydı. Bundan daha fazlasını bekliyordum. Belki de çoktan başkente geri götürülmüşlerdir.

"Yukarı bak," dedi Liana bana.

Başımı kaldırdım ve nefes nefese kaldım.

İlk başta gördüğüm şeyin bir Luskin saldırısı olduğunu düşünerek sihrimi çektim. Ama Charlene'i tanıdığımda sırtıttım.

Charlene ve üç düzineden fazla kişi Talanagi'ye biniyordu.

"İmparatoriçe!" Charlene rüzgârın üzerinde çılgılık attı. Mavi kor izleri olan siyah tüylü bir griffine biniyordu. Sol kolunda büyük bir pençe izi vardı ve üstü başı kir içindeydi.

Öğrenci birliği etrafımda daireler çizerek uçarken şok içinde güldüm. Ejderhalar, kanatlı aslanlar, griffinler, bir sürü uçan Talanagi. İnanılmazdı.

Planımız işe yaramıştı. Artık Luska ile düzgün bir şekilde savaşılabilecek bir gücümüz vardı.

Göğsümde yükselen heyecan ve sevinçle gökyüzüne doğru bağırıp çağıran diğer öğrencilerle birlikte daireler çizerek uçtum. Her şey iyiye gidiyordu. Valor'un bahsettiği, kendi yaşamı boyunca imkânsız olabileceğini düşündüğü bu barış artık bana çok yakın görünüyordu.

Kapıdaki muhafızlarla görüştüğümüzden ve dışarı çıkmayı başaran öğrencileri tebrik ettikten sonra eve uçtum.

Sabahın geç saatlerinde eve vardığımda kızlar ve Elaine çoktan Sky Reach'e dönmek üzere yola çıkmışlardı.

Tetra, Ariyel'in tüylerini okşarken bana "Onları az önce kaçırdın," dedi. İkisi de kanepeye kıvrılmıştı. "Onlara Wilds'a giriş yapacağını söyledim."

Hay aksi. Bu kadar uzun kalacağımı düşünmemiştim. "Onları bu gece göreceğim. Ben de Wilds'a giriş yapıyordum," dedim.

Şeytani bir şekilde sırttı. "Farklı görünüyorsun."

Yapmamaya çalışarak gülümsedim. "Sen neden bahsediyorsun? Hayır, bilmiyorum."

Gülümsemeden duramadım.

"Aisling Everhart, sen deliler gibi aşıksın. Bana her şeyi anlat. Kohen ne dedi?"

En iyi arkadaşıma güvenemeyeceksem kime güvenebilirdim ki? Onun yanına oturdum.

Kolyemi çıkardım, yüzüğü kaydırarak çıkardım ve yüzük parmağıma taktım.

Nefesi kesildi. "Kohen'le nişanlandın! Baban bir terörist saldırıyı onun babasının üzerine yıkıp onu öldürdüğü için özür dilemeye gittin... ve nişanlandın öyle mi?"

Başımı salladım ve yüzü şaşkınlıkla düştü.

"Onunla gerçekten evlenmiş sayılır mıyım?"

"NE!" diye bağırdı ve ben de güldüm.

"Anlık bir şey gibiydi. Ama çok doğru hissettiriyor."

"Aisling, bu hiç sana göre değil. Bu asi imparatoriçeye bayılıyorum." Yüzüğü yaklaştırdı ve ona baktı. "Çok güzelmiş."

"Annesinin eviydi," dedim ona. "Çok güzel bir gece geçirdik. Orada bekleyen bir rahip vardı ve her şey... mükemmeldi. Sadece ikimiz."

Tetra suratını astı. "Yani, beni beklemediğin için biraz kızgıyım. Kutlamak için büyük bir parti falan verebilir miyiz?"

Yüzüm düştü. "İnsanlara bunu ne zaman söyleyebileceğimizi bilmiyorum, Tetra. Amersea Kohen'in babasının olduğunu düşünüyor."

Büyük Karartmaya sebep olduğunu ve babamı öldürdüğünü. Onunla evlendiğimi onlara söyleyemem."

"O zaman onlara babanın yaptığını söyle ve Badshah adını ve Imbrialılara karşı olan tüm nefreti temizle."

Yalvarışı yüreğimi parçaladı. "O zaman kötü bir soydan geldiğimi düşünecekler ve Everhart adı lekelenecek." Ama bunu söylerken bile kendimi bencil hissediyordum.

Tetra kaşlarını çattı. "En azından amirallere söylemek zorundasınız. Imbria'nın düşmanımız olduğunu ya da Kohen'in öyle olduğunu düşünmelerine izin veremezsin. Eğer onu seviyorsanız, bunu yapmazsınız."

Son cümlesi sanki Kohen'in adını üst düzey askeri yetkililerle temize çıkarmak için hemen şimdi acil bir toplantı düzenlemediğim için beni yargılıyormuş gibi acı vericiydi.

"Tamam, haklısın. Yapacağım. Tanrım," dedim ona, utançtan yanaklarım renklenmişti.

"Üzgünüm, sadece... bunca zamandır Imbria'yı hiç yapmadıkları bir şey için yargıladığımız için kendimi kötü hissediyorum."

Ben de öyle hissettim. Aslında çok uzun süre odaklandığımda kendimi hasta hissediyordum. "Yine de haklısın. Soyadımı, gerçeği önemsemem gerektiğinden daha fazla önemsememeliyim."

Bana yandan sarıldı. "Bu zor bir şey. Kendine karşı nazık ol."

Başımı salladım. Tetra en iyisiydi. Çok anlayışlı ve destekleyiciydi. Sonuçtan korksam bile, doğru olanı yapmalıydım.

"Seks yaptınız mı?" diye sordu ve ben gülerek ondan uzaklaştım.

"Ne? Sen evlisin. Kesinlikle seks yaptınız! Nasıl bir şeydi? İyi miydi? Acıttı mı?" Hızla sorduğu sorular yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Amirallerle bir toplantı yapmam gerekiyordu ama kankamla geçireceğim on dakikanın bir önemi yoktu, değil mi?

Tetra'nın yüzü sanki bir şey fark etmiş gibi düştü. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Alek'e ne söyleyeceksin?"

Hay aksi. Son yirmi dört saatte olan onca şeyin arasında
tatlı Alek'i unutmuştum.

CHAPTER 19

AISLING

Alek'in kapısının eşiğinde durup kapıyı çalarken sinirlerim midemde bir delik açmıştı. Piyangodan sonra hâlâ şehirde olacaktı. Yarına kadar Sky Reach'e dönmemiz gerekmiyordu.

Cevap verdiğinde kocaman sırttı. "Aisling. İçeri gel." Kapıyı daha geniş açtı ve annesi koltuktan fırlayıp ayağa kalktı. "İmparatoriçe." El yordamıyla reverans yaptı ve yapmak üzere olduğum şey için kendimden nefret ettim.

Başımı salladım. "Özür dilerim. Aslında seninle özel olarak konuşmam gerekiyor." Annesine el salladım.

Alek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapatırken beklentiyle bana baktı. "Ne oldu?"

Kalbim boğazıma kaçtı. Bundan nefret ediyordum. Onun harika bir adam olmasından nefret ediyordum.

"Harikasın," dedim, gözlerimden akan yaşları ve boğazımı tıkayan duyguları tutamıyordum.

Yüzü düştü.

"Ama...?"

Göğsüm kabardı. Jace'in beni kırdığı gibi bunun da onu kırmasını istemiyordum. "Ama seninle evlenemem." Cebimden küçük bir yüzük çıkardım ve ona uzattım.

Dondu kaldı, kabul etmedi.

"Neden? Bir anlaşma yaptığımızı sanıyordum. Amersea'nın geleceği için."

Gerçeği hak eden biri varsa, o da Alek'ti.

"Yaptık. Ama ben bencilce kalbimin sesini dinlemeye ve kendi isteklerimi ülkemin isteklerinin önüne koymaya karar verdim."

Bana baktı. "Kohen?" Başımı salladım.

Yüzüğü parmağımdan çekti. "Aisling, o senin babanı öldürdü. Seni de öldürdü. Aklını mı kaçırdın sen?"

İçimi çektim. "Dinle, bu çok gizli bir konu ama gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşünüyorum. Eğer birine anlattırsan, hayatım tehlikeye girebilir."

Sonra endişeli göründü ve başını salladı. "Seni asla tehlikeye atacak bir şey yapmam, Aisling."

Çok tatlıydı. Umarım şu anda verdiğim tüm zararı silecek iyi birini bulmuştur. "Büyük Karartma'ya babamın sebep olduğuna dair elimde kanıt var. Topraklarını ele geçirmek için bunu Ravi Badshah'ın üzerine yıktı."

Alek'in nefesi kesildi. "Vay anasını."

Başımı salladım. "Kohen beni koruyordu. Acemi birliğinde bana yapılan saldırıların arkasında babam vardı." Bunu artık biliyordum. Kanıt olmasa bile, başından beri oradaydı.

"Ne diyeceğimi bile bilmiyorum," dedi.

"Benim adıma mutlu olduğunu, beni destekleyeceğini ve arkadaş kalacağımızı söyle."

Sonra hüznle gülümsedi ve yüzüğü cebine koydu. "Sen mutluyusan, ben de mutluyum, Aisling."

Bu yorumu kalbimi biraz daha kırdı ve ona sıkıca sarılmak için kendime çektim. "Bir gün seni hak eden bir kadın bulacaksın."

O da beni sıktı, kokumu son kez hatırlıyormuş gibi içine çekti.

Ayrıldık ve ben başka bir şey söylemeden uzaklaştım.

Bir toplantı düzenleyip Kohen'in soyadını temizlemem gerekiyordu. Eğer yaptığım tek şey bu olsaydı, buna değerdı.

Sonraki bir saat boyunca amirallere karartma gecesiyle ilgili gerçeği anlattım. Çoğu Riverine'deydi ve babamın evinde bir toplantı düzenlemek kolay oldu. İçinde tüm belgeler ve haritalar olan kasayı gösterdim. Şok ve şaşkınlık içindeydiler, bunun nasıl başka bir şey olabileceğine dair bir açıklama yapmaya çalışıyorlardı ama sonuçta babamın el yazısıyla yazılmış not kararlarını mühürledi.

Buna Büyük Karartma diyebiliriz. Imbria'yı suçla. Badshah'ı öldürün. Yönetimi geçir. Topraklarımızı ikiye katlarız.

Şunlar az cümleler neden oldu bir kargaşa içinde toplantı odasına.

Komutan Ledger masaya bir yumruk indirdi. "O piç kurusu!" Amiral Caruso, "Buna inanamıyorum," dedi.

Orada bulunan on kişinin önünde ona, "Bu odadaki herkesi sorgulamayı ve bu olaya karışmadıklarından emin olmanı istiyorum," dedim.

Bunun üzerine küçük bir gürültü koptu ama sonunda anlayışla karşıladıklarını söyleyerek yumuşadılar. Eğer babamın yardımı varsa, o kişinin liderliğimizden ayrılmasını istedim.

"Imbria ile bir barış anlaşması taslağı hazırlayın. Bize tekrar katılacaklar. Tek bir ulus olacağız."

Komutan Ledger'ın kaşları birbirine çatıldı. "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Özellikle de bunu öğrenirlerse? Kelleni bir sopanın ucunda isterler."

"Kohen Badshah bunu imzalayacaktır. Bana güvenin," dedim. "Şu anda her zamankinden daha fazla birlik olmaya ihtiyacımız var. Luska'dan gelen son Riverine saldırısından ve Duvar'ın yıkılmasından sonra, bir sonraki adımda ne yapacakları konusunda hiçbir fikrimiz yok."

Komutan Ledger başını salladı. "Bekleyin, İmparatoriçe. Bizim işimiz sizin güvenliğiniz ve ülkemiz için en iyisinin ne olduğu konusunda size tavsiyelerde bulunmak. Imbria ile yeniden birleşmeyi 'bana güvenin' diyerek tasarlayamayız. Ülkelerinin yarısını yaktık. Eğer Kohen Badshah size tekrar bize katılacağını ve bir barış anlaşması imzalayacağını söylediye, bu bir tuzak olabilir."

"Bu bir tuzak değil," dedim.

"Nasıl emin olabiliyorsunuz?" Amiral Caruso söyledi.

"Evet, genç Badşah'ın bir barış anlaşmasını sözlü olarak kabul etmiş olması imzalayacağı anlamına gelmez," diye yineledi Amiral Blade.

"İmzalayacak!" Bağırdım.

"Ama nasıl emin olabiliyorsunuz?" Komutan Ledger sordu.

"Çünkü dün gece onunla evlendim!" Çığlık attım ve tüm oda sessizliğe gömüldü.

Hay aksi. Bunun ortaya çıkmasını istememiştim. Blade inanmayarak, "Buna cesaret edemezsin," dedi.

"Neden olmasın? O, ailesi, ülkesi, onlar düşman değil. Benim babamdı!"

Daha fazla sessizlik.

Caruso, "Halk bunu kabul etmeyecek," dedi. "Bu odadan çıkmıyor."

Sonraki bir saat onları Kohen Badşah ile evlendiğime, bir rahibin hazır bulunduğuna ve bunun yasal olarak bağlayıcı olduğuna ikna etmekle geçti. Sanki öfkeli bir gençmişim ve düşüncesizce bir şey yapmışım gibi "hasar kontrolü" yapmaya başladılar.

Yapmış mıydım? Belki de. Ama verdiğim en iyi kararmış gibi hissettim.

Onlara yüzüğü gösterdim ve odadaki erkeklerin yarısı gözlerini devirdi. "Bunu insan içinde takma. Kimseye söyleme," dedi Amiral Blade.

Neden herkes buna büyük bir hataymış gibi davranıyordu? Sanırım önyargılar, yanıldığınızı gösteren kanıtlar olsa bile hemen ölmüyordu. Belki de yavaş yavaş oksijensiz kalmaları ve yok olmaları gerekiyordu. Bu zaman alacaktır.

"Ya insanlar bunu kabul ederse? Ya sonunda iki ülkeyi bir araya getiren şey buysa? Gerçekten eşitler olarak bir araya gelirsek. Bizim altımızda görüldükleri son zamanlardaki gibi değil. Fethedilmiş bir ulus olarak değil. Bu iki ulusun karşılıklı birleşmesi olur. Birlikte daha güçlü."

Komutan Ledger başını ellerinin arasına aldı, şakaklarını ovuşturdu ve sonra gözlerimin içine baktı. Yaşlı bir Jace'e bakmak gibiydi. "İnsanlar buna hazır değil. Onlara Kohen Badshah ile evlendiğini söylersen, akşam olmadan seni Emberlane Park'ta bir ağaca asarlar."

Amiral Caruso, "O haklı," dedi.

Yüreğim burkuldu. "Ama babamın ne yaptığına dair elimizde kanıt var."

Blade başını salladı. "Ayrıca Badşah'ın babanı ve ardından seni öldürdüğüne dair bir itirafımız var. Babanın ona yaptıklarına misilleme yapmak için olsa bile. İnsanlar ona iyi gözle bakmayacaktır. O hâlâ bir katil."

Haklıydılar. Yıllarca süren önyargıların ve karalama kampanyalarının üstesinden nasıl geldiniz? Kohen'e ve halkına karşı ellerinden gelen her şeyi yaparlardı. Gerçekle silahlanmış olsalar bile. Bu odadaki kadın ve erkekler de bunu yapıyordu. Kohen'i hâlâ geçmişle, söylentilerle, geldiği yerle yargılıyorlardı.

"Babamı misilleme yapmak için öldürmedi. Beni korumak için yaptı. Acemi birliğinde hayatıma kasteden saldırının arkasında da babam vardı," diye açıkladım. En azından bu odadaki herkes için tüm gerçeği ortaya çıkarabilirdim.

Nefesler, daha fazla şok ifadesi.

Daha fazlasını söylemek için ağzımı açtığımda Liana çılgınca bir enerjiyle zihnime daldı. 'Dışarı çık. Zara Valor olmadan burada.'

Sandalyemden fırlayıp kız kardeşimin yaratığının dışarıda olduğuna dair bir şeyler mırıldanırken tüm oda dönüyormuş gibi geldi ve sonra koşmaya başladım. Koridordan aşağıya, mutfığı geçip ön kapıdan çıktım ve evimin bahçesine daldım.

Babamın saray gibi malikânesinde Zara'yı gördüğümde durdum, sol tarafında kanlı yaralar vardı, sağ kanadı hafifçe yanmıştı.

'Luskins, Sky Reach'e giderken Victory'yi ele geçirdi,' diye aklımda dolanıp durdu. 'Elaine var gücüyle savaştı ama yardım alamazsa ölecek. Vespa öldü. Valor ve Virtue güvende ve onları bıraktığım ormanda saklanıyorlar.

Boğazımdan öfkeli bir kükremeye dönüşen bir hıçkırık koptu. Amiral Caruso arkamdan dışarı fırladı. "Ne oldu?"

Kendimi bedenimin dışında hissettim, durduğum yerden Liana'nın sırtına nasıl geldiğimi bilmiyordum.

"Luska zaferi aldı. Vespa öldü. Elaine ölüyor," diyebilirdim Liana önden giden Zara'nın peşinden gitmeden önce.

Vespa ona dokunmama izin veren ilk yaratıktı. Küçük bir çocukken her gece Elaine beni uyuturken yatağında onunla birlikte büyümüştüm.

"Vespa'nın öldüğünden, sadece yaralanmadığından emin misin? Zara'ya sormayı başardım, onunla da Liana ile konuşabildiğim kadar kolay konuşabildiğimi fark ettim.

"Eminim. O... öldü,' dedi sadece.

'Zafer'e zarar verdiler mi? Talep bıraktılar mı?' Aklımdan çok şey geçti. Kohen, Victory'nin kaçırıldığı bir gelecek gördüğünü söylüyordu. Elaine yaralanmıştı ve Valor'un onu iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak ediyordu.

"Onu son gördüğümde Zafer yara almamıştı. Bir mektup bırakmışlar.'

Yıldızlar, midem bulandı - tatlı küçük kız kardeşim Luska'ya götürüldü. Ona işkence edecekler miydi? Elbette yapacaklardı. On dört yaşında olabilirdi ama o bir Everhart'tı. Midem bulanmaya başladı ve Liana'nın üzerine eğilip gökyüzüne kustum.

'Ona zarar verme planları olmayabilir. Mektubu okuyana kadar bekle,' dedi Liana bana.

İyi bir tavsiyeydi ama zihnimi sakinleştiremiyordum. Zihnimde Vespa, Elaine ya da Victory'nin olmadığı korkunç bir geleceği yaşıyordum.

Kız kardeşlerime yaklaşıma kadar iki saat boyunca sinir bozucu bir uçuş yaptık. Zara hızlı bir uçucuydu ama Liana kadar hızlı değildi ve onu takip etmek zorundaydık. Ormanın neresinde saklandıklarını açıklayamıyordu ama oraya nasıl gideceğimizi hatırlıyordu.

Aile arabamıza rastladığımızda, yolda takla atmış ve dumanlar tütüyordu, nefesim kesildi. Kan vardı... lastik izleri, çok fazla kan.

Altı ceset. Altı ceset saydım. Şoförümüz Verik'i teşhis ettiğimde başım döndü.

"Üzgünüm. Şoförünüz çatışmada hayatını kaybetti. Size söylemeyi unuttum. Diğerleri Luskin. Onları Elaine öldürdü."

Verik. Kendimi bildim bileli şoförümüzdü.

Ona doğru baktım. 'Sorun değil, çok şey atlattın. Kızları ve Elaine'i ormanda saklamakla ve sonra da beni almakla doğru olanı yaptın.

Gözlerindeki acıyı görebiliyordum. Valor acı çektiği için o da acı çekiyordu. Neredeyse hiç kız kardeşi olmayan üzüz Valor, canlı bir kaçırılma olayına tanık olmuştu ve anne figürü ölmek üzereydi.

Durup bir sağlık çantası alacak kadar fark ettim ve Elaine'in hâlâ hayatta olması için dua ettim. Victory'nin kaçırılmasını ve Elaine'in ölümünün yasını aynı anda yaşayamazdım. Bu beni bitirirdi.

Beş cesede tekrar baktım. Elaine belalı bir savaşçıydı; bildiğim her şeyi bana o öğretmişti. Onu alt etmek için bir düzineden fazla askerleri olmalıydı.

Kolyemde asılı duran, Kohen'in bana verdiği yüzüğü sıkıca kavradım ve burada olmasını diledim. Sarılmaya ihtiyacım vardı. Bana sarılmasına ve her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı. Kontrolden çıkıyordum.

Maxim kız kardeşime elini sürerse tüm dünyayı yakarım.

"Ben de öyle," diye kabul etti Liana.

Tamam, nefes al. Her seferinde bir adım at. Panikle savaşıırken kendime söyledim. Körü körüne Luska'ya uçmak ve kız kardeşimi aramak istiyordum ama bunu her seferinde bir adım atarak yapmalıydım.

Birinci adım: Elaine'in hala hayatta olduğundan

emin olmak. İkinci adım: Maxim'in benim için

bıraktığı mektubu oku. Üçüncü adım: Ne

pahasına olursa olsun kardeşimi geri al.

Açık bir alana doğru alçalmaya başladığımızda çılgınca etrafı taradım.

'Sık ağaçların arasında saklandıklarını söyledi. Buradan itibaren yürümek zorundayız,' dedi Liana. Liana başını yana eğdiğinde yerden birkaç metre uzaktaydık.

"Oniks ve Kohen de yoldalar.

Bunun üzerine içime bir rahatlama geldi. Tüm bunları zihinsel olarak değerlendirebileceğim birine ihtiyacım vardı. Bir öngörü görmüş olmalıydı ve şimdi yardım etmek için yola çıkmıştı.

Liana yere düştüğü ve Zara kız kardeşlerimle Elaine'in bulunduğu yönü işaret ettiği anda koşmaya başladım.

"Valor!" Kılıcımı çekerek böğürdüm. "Erdem!"

"Aisling!" diye hıçkırdı kız kardeşlerimden biri. Sesi o kadar bozuktu ki Valor mu yoksa Virtue mu olduğunu anlayamadım. Kızları bulmak için devrilmiş ağaçların ve eğrelti otlarının üzerinden atlarken kalbim deli gibi atıyordu. Onları gördüğümde kayarak durdum. Elaine Valor'un kucağına yayılmıştı. Ellerini Elaine'in vücudundaki kanla kaplı yaraların üzerinde tutarken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor, parmaklarıyla mürebbiyemizdeki delikleri tıkiyordu. Virtue yanlarındaydı, dizlerine sarılmış ve gözlerini ormana dikmişti.

"Bunu düzeltemem," dedi Valor. "Onu göremiyorum. Resim net değil, Tetra'daki gibi değil... Yapamam..." Valor mırıldandı.

O şoktaydı. İkisi de şoktaydı. Çok fazla kan vardı. Kılıcımı kınına koydum ve diz çöktüm.

parmaklarını Elaine'in boynunda gezdirdi. Çok solgundu; çok zayıf bir nabız vardı ve göğsü zar zor yükseliyordu. Yan tarafta, ön yüzünde kanlı parmak izleri ve benim adımın yazılı olduğu bir mektup duruyordu.

"Vespa öldü," diye hıçkırdı Virtue. "önünde."

Kendimi bedenimden ayrılmış hissettim. Her duyguya duvar örmek ve bir makineye dönüşmek zorundaydım. Aksi takdirde hiçbir şey yapamazdım.

"değil. Elaine yaşıyor," dedim parlak bir sesle, sesime biraz canlılık katmaya çalışarak.

Virtue ve Valor'un kafası ilk kez bana bakmak için kırıldı.

"Öyle mi?" Valor söyledi. "Emin değildim." Başımı salladım. "Çok iyisin."

Durumu değerlendirirken gömleğimden şeritler koparmaya başladım. Bir çeşit sürgü atıcı kullanılmıştı. Delinme yaralarının ne kadar büyük olduğunu söyleyebilirim, ama bir yaratığinki gibi kesikler de vardı. Ve yanık izleri.

Yıldızlar, çok kötüydü.

Valor'un ellerini teker teker soydum, kanamayı durdurmak için deliklere keten bez topları soktum ve ardından üzerine sıkı şeritler bağladım.

"Çok iyiydin Valor," diye onu tekrar övdüm.

"Yalan söyleme!" diye bağırdı, hâlâ histerikti. "Ben bir şifacıyım ve onu iyileştiremem. Elaine..." Adını söyleme şekli boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu.

Virtue hepimizin düşündüğü şeyi söyledi: "Anne..."

Bizi doğuran anneyle hiç tanışmamış olan bu kızlar için o, onların annesiydi.

Kendimi kaybedemezdim. Burada, onların önünde olmazdı ama gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu, bu yüzden onları geri kırdım. "Yeteneğinin nasıl çalıştığını henüz bilmiyoruz Val. Zamana ve eğitime ihtiyacın var. Harika iş çıkardın. Virtue'yu şuradaki dereye götürüp ellerini yıkayıp bana biraz su getirebilir misin? Liana'nın heybesinde bir matara var."

Eğitimimin bir parçası da şoku içeriyordu. Kişinin travmadan uzak bir göreve odaklanmasını sağlamak en iyisiydi.

Valor başını salladı ve ayağa kalkarken Elaine'in başını nazikçe hareket ettirdi. "Onu bırakmak istemiyorum," diye sızlandı Virtue.

Valor, "Sadece ellerimizi yıkayacağız ve su alacağız," dedi. Sesi daha uyanık ve sakindi. Bu görevi ona vermek iyi bir fikirdi. İkisinin de üstü başı kan içindeydi. Korkunç bir sahneye tanık olduklarından hiç şüphem yoktu. Elaine onları koruyan beş Luskin askerini öldürmüştü. Onu, Vespa'yı ve Verik'i alt etmek için kaç kişi gönderdiklerini hayal bile edemiyordum. Bir düzine mi? Sormak istemedim; kız kardeşlerim sonunda başka bir şeye odaklanmaya başlamıştı.

Zara bana 'Üç kızı da almaya ve Elaine'e mesaj bırakmaya çalıştılar,' dedi. 'Toplamda bir düzine. Dördünün uçan Talanagi'si vardı ve diğerlerini sepetlerle bırakıyorlardı. Elaine'e uçanlara karşı elimden geldiğince yardım ettim ama... o kadar çoklardı .

Beni yetiştiren kadının vücudunda delik üstüne delik açarken ona 'Harika iş çıkardın,' diye güvence verdim.

Öne doğru eğilip kulağına fısıldadım. "Sakın benim yüzümden ölme. Sana ihtiyacım var." Onu Sky Reach'e, cerrahımızın olduğu yere uçabilecek kadar stabil hale getirmeliydim. Sarsıntılı bir hareketle kan kaybından ölebilirdi.

Liana başını yana eğdi. 'Kohen Filo'nun direnişiyle karşılaşılıyor. Onu fark ettiler.

Gözlerim büyüdü. Eğer onu vururlarsa, bu gerçekten hayatımın en kötü günü olacaktı. 'Oraya gidip işleri koyabilir misin? Elaine'i bırakamam.

Başını salladı.

Zara, 'Ben de gideceğim ve onların akıllarına hitap edeceğim,' dedi. Bu büyük bir yardımdı.

Onlara 'Teşekkür ,' dedim.

Amirallere Luska ile bir barış anlaşması hazırlamalarını söyleyecek kadar bile zamanım olmamıştı. Filom Kohen'in burada uçtuğunu görürse onu vururdu.

Şu anda bunun için endişelenemezdim. Çok fazla kan vardı ve benim Elaine'de acıtması gereken agresif delikler açmama rağmen, o irkilmiyordu bile.

Yıldızlar, onu benden almayın, diye yalvardım.

"Suyu aldık." Valor suyu bana uzattı. Yaklaştığını bile duymamıştım.

İhtiyacım olmamasına rağmen bir yudum aldım ve kız kardeşlerime baktım. Islaktılar ama tenlerindeki kan çoğunlukla temizdi. Kıyafetleri ise başka bir konuydu.

"Sen çok küçükken Elaine'in sana anlattığı hikayeyi hatırlıyor musun? Hani şu tavşanlı ve atlı olan?" Kızlara sordum. "Bana da anlatın. Odaklanacak başka bir şeye ihtiyacım var," dedim Elaine'in vücudunda yarattığım tıkaçlarda herhangi bir sızıntı olup olmadığını izlerken. Sanki yağ sızdıran bir araba gibiydi, değerli can damarı değil.

Valor ne yaptığımı biliyor gibiydi. Sakin olmaya çalışarak hikayeyi anlattı.

Bir tavşan ve bir at arasındaki dostluğu, tavşan ve atın yaşadıkları çiftlikteki havuçlar için nasıl kavga ettiklerini ve bir araya gelip tüm havuçları çalarak çiftçiyi nasıl kızdırdıklarını anlatan aptalca bir hikâyeydi. Anlatması yaklaşık on dakika süren sevimli bir hikâyeydi.

Sözlerini bitirdiğinde arkamdan gelen ayak seslerini duydum ve Kohen'i, iki kardeşini ve tanımadığım bir yabancıyı görmek için boynumu uzattım. Bana Vespa'yı hatırlatan küçük bir tilki yarattığı olan uzun boylu bir Imbria adamıydı. Liana, Zara ve Arjun ile Tej'e ait olan diğer iki ejderha arkalarından ormana doğru yürüyordu.

Kohen'e söyleyecek sözüm yoktu. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Ellerim Elaine'in kurumuş kanıyla kaplanmıştı ve kız kardeşlerimden biri gitmişti. Kalbimde Amersea büyüklüğünde bir delik vardı.

"Lütfen onu kurtarın," diye rica etti Kohen, kırk yaşlarındaki Imbrialı adama tilki yaratıkla birlikte.

"Evet, kralım." Adam başını salladı ve ayaklarımın dibinde diz çökmek için yürüdü.

"Siz cerrah mısınız? Eğer seyahat edebiliyorsa, ordu üssünde malzemelerimiz var" diye sordum.

"Hayır, İmparatoriçe, ben bir cerrah değilim. Ben bir şifacıyım. Enerjinizin durumu etkilememesi için geri çekilmenizi istiyorum," dedi nazik ama kararlı bir şekilde.

Elaine'den uzaklaşırken ellerim titreyerek ayağa kalktım.

'Enerjisi saf ve iyi kalpli ama üzgün. Çok fazla ölüm gördü,' dedi Liana bana.

Umarım iyi bir şifacı olmadığı için değildir.

Ellerini Elaine'in vücudunda gezdirirken yüzünü buruşturmasını izledim. Tilki yarattığı Elaine'in vücudunda bir aşağı bir yukarı yürüyor, giderken de kokluyordu. Elaine'in tilkisi Vespa'yı kaybetmiş olması ve tilki yarattığı olan bir adam tarafından iyileştirilmeyi umması ironisi gözümünden kaçmadı.

Adam oldukça ritmik bir sesle mırıldanmaya başladı ve ben de parmaklarından çıkan küçük beyaz gümüş ışık ipliklerinin Elaine'in bedenine girmesini hayranlıkla izledim. Onun da görüp görmediğini anlamak için Valor'a baktım, ağzı açık kalmıştı. Herkesin ağzı açık kalmıştı. Görünüşe göre onun yeteneği de Elaine'inkine benziyordu ve bunun için yıldızlara şükürler olsun.

Liana merakla adamı izlerken bana "İyileşmeye yardımcı olmak için sesi de kullanıyor" dedi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Elaine'in hayatta kalacağı anlamına geldiği sürece umurumda değildi.

Kohen beyaz mektubu yerden aldı ve bana yaklaşarak özel olarak konuşmak için beni kenara çekti. Sesi şefkat doluydu. "Bu biraz zaman alacak. Yavaş çalışıyor ama elimizdeki en iyi şifacı o."

Sadece Elaine için değil, Victory için de endişelenmem gerektiğini bilerek başımı salladım ve mektubu aldım.

Bu mektupta her ne varsa, onun için bir tür fidye ya da talep olacaktı ve bununla başa çıkmak zorundaydım.

"Kardeşlerimin kız kardeşlerini Sorak'a uçurmasını ve onları güvende tutmasını ister misin?" Kohen beni düşüncelerimden çekip çıkararak sordu. "Orada kimse onları aramayacaktır."

Onları Amersea'dan çıkarmak mı? Bunu düşünmemiştim bile.

Gözlerine baktım ve orada çok fazla şefkat gördüm. Ama başka bir şey de vardı, beni korkutan bir şey.

Üzüntü.

Neden üzgündü? Ne biliyordu?

"Onun öldüğünü gördün mü, Kohen?" diye sordum. "Sadece söyle bana."

Başını iki yana salladı. "Bence dışarı çıkmayı başarıyor. Onu gelecek vizyonlarında gördüm."

Kaşlarımı çattım. "O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Elimdeki mektubu işaret etti. "Neden bunu okumuyorsun? Zafere odaklanalım. Kardeşlerini Sorak'a götürmeleri için kardeşlerimi göndereceğim, tamam mı? Bence en iyisi bu."

Bana sanki kendi başıma düşünemezmişim gibi davranıyordu ve ben de düşünüp düşünemeyeceğimi merak etmeye başlamıştım. Şokta mıydım? Kendimi donmuş gibi hissediyordum ve şu anda karar verebilecek, sırtımı yaslayabileceğim birinin olması beni rahatlatıyordu.

Neden mektubu henüz okumamıştım? Neden mektubu yırtıp açmadım ve kız kardeşimi geri almak için emir yağdırmaya ve birlikleri toplamaya başlamadım?

"Tamam," dedim, bedenimi pençeleyen keder ve panikle savaşılmaya çalışarak.

Kız kardeşlerime Arjun ve Tej ile gitmelerini ve Elaine'in iyi olacağını söyledim. Onlar da memnuniyetle kabul ettiler. Buradan çıkmak için her şeyi yapacaklarmış gibi görünüyordu. Virtue, Valor'un arkasında Zara'nın üzerine oturdu ve gittiler. Üç ejderhanın gökyüzünde uçup gittiğini görmek hata yapıp yapmadığımı sorgulamama neden oldu.

"Sizinkiler kim olduklarını öğrenirlerse onlara zarar vermezler mi?" diye sordum.

Kohen gücenmiş görünüyordu. "Benim halkım sizinkilerle aynı önyargılara sahip değil."

Ouch.

Ama o haklıydı. Belki de onun halkı benimkinden daha bağışlayıcı ve kabul ediciydi. Belki de kız kardeşlerimi babamdan ve benden ayrı görüyorlardı. Umarım öyledir. Çünkü Imbria şu anda onlar için tek güvenli yer olabilirdi.

Önce Kohen'e sonra da mektuba baktım. "Açmaya korkuyorum."

Ya onu öldürdüklerini söyleseydi? Ya kafasını duvardaki bir kazığa geçirdiklerini yazsaydı? Bu düşünce beni felç etti.

Kohen omzunun üzerinden, hâlâ mırıldanarak ellerini Elaine'in üzerinde sallayan ve gümüş ipleri vücudunda bir aşağı bir yukarı dokuyan şifacıya baktı.

Kohen beni daha da kenara çekti, böylece ağaç bizi büyük ölçüde engelliyordu ve sonra beni kollarının arasına aldı. Vücudunun ağırlığı beni ezdiğinde, sonunda kendimi rahatlamaya bıraktım. Bunca zamandır beni donduran o uğultulu şok, yerini saf panik ve kedere bıraktı.

"Elaine annem gibi," diye fısıldadım boynuna doğru.

"Biliyorum." Sırtımda küçük daireler çizdi.

"Ve Victory, içlerinde en tatlı olanı. Onu geri alsam bile bu onu sonsuza dek değiştirecek."

"Onu geri alacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde ve geri çekildim, kalbim günlerdir ilk kez yerinden çıkacaktı.

"Bunu gördün mü?"

Yüzü düştü. "Artık bilmiyorum. Her şey çok... birbirine karıştı."

Kaşlarımı çattım. "Birleşti mi?"

"Artık hangi yolun neye çıktığını bilmiyorum ama sana kötü bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi biliyorum, tamam mı?" Yüzümü ellerinin arasına aldı. "O mektupta ne yazarsa yazsın, ne yapmak zorunda olursan ol, sen her zaman benim karım olacaksın."

Sen her zaman benim karım olacaksın.

O anda Kohen'in korkunç bir şey bildiğinden ve bana söylemek istemediğinden emin oldum. Belki de böylesi daha iyiydi.

"Hemen temizleneyim," dedim ve dereye doğru yürüdüm, ellerimi soğuk suya daldırıp Elaine'in kanını temizledim. Dere kıpkırmızı akarken, mektubu açmak için kendimi zorladım. İşim bittiğinde geri döndüm.

Sabırla beni bekleyen Kohen'in yanına gittim ve bir saniye bile kaybetmeden mektubu yırtıp açtım.

SEVGİLİ AISLING,

Oyun oynamayı bırakmaya karar verdim. Beni kız kardeşimden mahrum bıraktın, şimdi ben de seninkini alıyorum. Luska'ya gel ve karım ol, ben de onu hayatta tutayım. Ülkenizi bana teslim edip topraklarımıza katılırsanız barış olur. Eğer bunu hemen yapmazsan, kız kardeşinin derisini canlı canlı yüzer ve Riverine'e şimdiye kadar gördüğün en büyük bombayı atarım. Amersea'ya ya zorla ya da evlenerek sahip olacağım. Seçim senin.

Maxim

Omzumun üzerinden kitap okumakta olan Kohen'e baktım, çene kasları gerilmiş olsa da çok şaşırılmış görünmüyordu. O zaman söylediği bir şeyi hatırladım. Maxim'le evlenmenle bitiyor.

"Hep mi bitecekti? Ben Maxim'le mi? Virtue ve halkım böyle mi güvende kalacaktı?"

Kohen'in yumrukları sıkılmıştı. Görmüş olması gereken imgeler yüzünden işkence çekmiş gibiydi.

"Kohen, bana sadece ne gördüğünü söyle. Bununla başa çıkabilirim. Ben büyük bir kıyım." Maxim'e teslim olma, topraklarımı ve bedenimi sonsuza dek ona devretme fikri kalbimi parçalasa da, kız kardeşimi kurtarmak için bunu bir saniyede yapardım.

Kohen'in sesi boştu. "Pek çok sonuç gördüm. Bazılarında Amersea yaşamın olmadığı bir krater. Diğerlerinde ise
gelişiyor."

Duyması zordu ama duymak zorundaydım. "Geliştiği yerde mi?"

Kohen iç çekti. "Maxim'le evleniyorsun. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama bir düğün var." Sesi o kadar acı çekmiş gibiydi ki, bunun onu parçalıyor olması gerektiğini biliyordum.

"Peki ya savaşırsak? Ordumuzu toplar ve duvara saldırırsak?"

Kohen sertçe yutkundu. "Erdem ölüyor ve Maxim bomba tehdidini yerine getiriyor. Daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyor. Riverine bundan sonra gelecekte haritalarda yer almayacak."

Onun yorumuyla nefesim kesildi. Artık haritalarda yok! Bu bomba ne kadar büyüktü?

"Yani onunla evlenmek zorunda mıyım?" Sesimin çatallaşmasıyla kendimi bir çocuk gibi hissettim. "Tek yolu bu mu?"

Kohen öfkeden patlayacak ve bir ağacı yumruklayacakmış gibi görünüyordu ama sadece çenesini sıktı, göğsü kabardı. "Şu anda ordularındaki tüm uçan yaratıklar gökyüzünde. Eğer bir suikastçıyı bile gizlice içeri sokmaya çalışırsanız, Victory'yi öldürürler. Düğünden önce Maxim'i öldürmeye çalışırsan, Victory'yi öldürürler. Aisling, bir düzine senaryo gördüm ve bunu söylemek bana ne kadar acı verse de... sen... onunla evlenmek zorundasın." Gözlerim yaşlarla doldu. Vasiyetimin alınması,

ki bu tam olarak buydu, benim en kötü kabusumdu. Bu yüzden gücümü başkaları üzerinde kullanmaktan hoşlanmıyordum. Aynı şeyin bana yapılmasından nefret ederdim.

Kohen başını alnıma yasladı. "Sadece bunun gerçek olmayacağını bil. Çünkü önce biz evlendik, meşru olmayacak."

Bu yapmak istediğim anlamına gelmiyordu. Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve Kohen çenemi kavrayarak yüzümü gözleriyle buluşacak şekilde yukarı kaldırdı. "Sana ya da Victory'ye zarar vermesine izin vermeyeceğim, anlıyor musun?"

"Bunu söyleyemezsin," dedim ona.

Çenemi biraz daha sıkı kavradı ve sözlerine bir kesinlik kattı. "Ben. İzin vermeyeceğim. İzin vermeyeceğim. İzin Vermeyeceğim. İzin Vermeyeceğim. İzin Vermeyeceğim," diye homurdandı.

Buna inandığına, büyük bir kurtarma görevi planlamaya çalışırken muhtemelen kendini öldürteceğine inandım.

"Tamam," dedim onu için. "Ama sizden bir iyilik istemem gerekiyor, halkınıza yaşattıklarımın sonra istemeye hiç hakkım olmayan bir iyilik. Babamın halkınıza yaşattıklarından sonra..."

"Eğer benden bir şey istiyorsan, Aisling, cevabım her zaman evettir."

Güldüm ama garip bir hıçkırığa dönüştü. Aşk kitaplarında bizimki gibi aşklardan bahsederlerdi. Ama onlarda mutlu sonla bitiyordu, benimkinde ise... Ben Maxim'le birlikte olmuştum ve kız kardeşim bir mahkûmdu. Kohen'le sadece bir gece geçirmiştım. Elimizdeki hıps bu.

Sertçe yutkundum.

"İsteğin nedir, aşkım?" Kohen parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek sordu ve omurgamdan aşağıya sıcaklık dalgaları gönderdi.

"Halkımı al. Onları korumak mı? Lütfen. Toplu tahliye emri vereceğim. Böylece Maxim Victory'ye zarar verirse ve ben de tetiklenip boğazını koparırsam ve o da tehdidini ... kimse ölmeyecek."

Kohen bir saniye bile tereddüt etmedi. "Kesinlikle. Halkınız, kız kardeşleriniz, Elaine, Imbria'da güvende olacaklar."

"Seni hak etmiyorum. Hiç hak etmedim." İlk günden beri ona nasıl davrandığımı düşünmek bile beni hasta ediyordu. Ve tüm bunlar olurken, onların hayatını cehenneme çeviren, topraklarını çalan ve insanların köleleştiren kişi babamdı. Bu yanlıştı ve bunu nasıl düzelteceğimi bile bilmiyordum.

"Biz birbirimizi hak ediyoruz." Çenemi öne doğru çekti ve ağzımı öptü.

"Halkımı gönderebileceğim bir yer kaldı mı? Ülkenizin yarısını yaktım ve pek çok köyü bombaladım," dedim perişan bir şekilde.

Kohen başını salladı. "Öyle, ama benim ülkem senin düşündüğünden çok daha büyük. Sorak iyi durumda ve büyük başkentimiz Nimra da öyle. Açık ovaların doğusundaki her şey gelişiyor ve biz de yeniden inşa ediyoruz. Adamlarım yedek orduya kaydoluyor ve iyi olacağız. Herkes için yer var. Çadır getirmeleri ve çiftçiliğe yardım etmeleri gerekecek ama yerimiz var."

Yer var. Hayır demiyordu. Yer açacağını söylüyordu ve o anda söylediği başka bir kehanetin gerçekleştiğini fark ettim.

Bir gün, seni korumam için bana yalvaracaksın. Ama o ben değildim, değer verdiğim ve korumaya söz verdiğim herkes vardı.

"Teşekkür ederim." Şimdi ne diyeceğimi bilemiyordum. Mektup hemen gitmem gerektiğini söylüyordu. Maxim'e ulaşmak için hiçbir şeyden vazgeçmememi, ülkemi ve hayatımı teslim etmemi söylüyordu. "Amirallerime ve Valor'a bir mektup yazmam gerekiyor," dedim ona.

Başını salladı ve çantasından bir kâğıt kalem çıkardı.

Çömelerek amirallere bir mektup yazdım ve onlara Victory'yi hayatta tutmak ve Riverine'in haritadan silinmesini önlemek için ne yapmam gerektiğini anlattım. Imbria'ya toplu bir tahliye emri vermelerini ve Maxim'in elinde büyük bir bomba olduğunu söyledim.

Sonra Valor'a kalbimi kıran bir mektup yazdım.

Sonunda boynuma uzandım ve içinde annemin resmi ile evlilik yüzüğümün bulunduğu madalyonu Kohen'den aldım. "Bunu bir gün Valor'a ver," dedim ve beni ele geçirmekle tehdit eden duygularla savaşımaya çalışırken boynuna takıp gömleğinin içine soktum.

Bakışlarımla buluştuğunda alt dudağı titriyordu. "Bunu ona kendin . Bundan kurtulmanın bir yolunu bulacağız. Sadece bana atmam gereken adımları gösteren bir imgelem görmem gerekiyor."

Elimi yüzüne götürdüm ve yanağını okşadım. "Bazen yapabileceğin hiçbir şey yoktur. Bazen yatağını yaparsın ve içinde yatmak zorunda kalırsın."

Maxim'in kız kardeşini öldürdüm. O günün hesaplaşması gelmişti. "Amirallerim evlendiğimizi biliyor. Babamın ne yaptığı hakkındaki gerçeği ve senin masum olduğunu biliyorlar. Bu mektupla onlara gidersen, emirlerime uyacaklardır."

"Bundan nefret ediyorum," diye nefes aldı.

Başımı salladım. "Benden daha fazla değil." Sesim çatallaştı.

Şifacıya baktım. Hâlâ Elaine üzerinde çalışıyordu ve Elaine'in kurtulup kurtulamayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Lütfen ona iyi bak," dedim ona.

"Yapacağımı biliyorsun. Herkesle ilgileneceğim, Aisling ve seninle de. Lütfen bana güven. Bu piçi öldürmenin bir yolunu bulacağım. Nedenini bilmiyorum ama onunla evlendiğinde gördüğüm tüm imgelemler onu dokunulmaz kılıyor. Nedenini bulmalıyım, sonra seni ve Victory'yi kurtaracağım."

Dokunulmaz. Harika.

O zaman arkamı döndüm çünkü onu hissettim.

Liana.

'Tartışmak istemiyorum. Maxim'den nefret ettiğini biliyorum ama bu Zafer için,' dedim ona.

Başını salladı. "Seni uçuracağım ama kalmama izin vereceğinden şüpheliyim.

Anlamıştı, tabii ki anlamıştı. Boynunu kavradım, ona sıkıca sarıldım ve sonra taş gibi duran Kohen'e döndüm, gözleri kocaman açılmıştı.

"Bunu çözeceğim," dedi, sanki bir rüyadaymış gibi. "Sadece bana yolu gösterecek bir vizyona ihtiyacım var."

Başımı salladım, "Tamam," dedim çünkü şimdi benim rahatlatmama ihtiyacı vardı.

"Umudunu kaybetme. Senin için geleceğim," dedi.

"Tamam," diye tekrarladım, dişlerimin arasından yalan söyleyerek ve bir kez daha ona yapışarak.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Victory'ye ulaşmalı ve yaralanmadığından emin olmalıydım.

"Kohen, adamlarımı buradan çıkar. Eğer Maxim kız kardeşime zarar verdiyse, dişlerimle boğazını koparacağım ve sonra Amersea'yı yerle bir edecek."

Kohen'in yüzünde sanki tam da korktuğu şey buymuş gibi bir korku belirdi. "Çıkaracağım. Herkesi dışarı çıkaracağım ama bu birkaç gün sürecek. O zamana kadar barışı korumalısın."

Barışı korumak mı? O piç kız kardeşimi kaçırdı.

"Söz vermiyorum," dedim ona. "Ve eğer öngörülerin yanlışsa ve onun yanında güçlerime erişebilirsem, kendi boğazını kestiririm," diye homurdandım.

Kohen sanki bunun mümkün olmadığını biliyormuş gibi sessiz kaldı.

Umurumda değildi. Bu gerçekliğin öfkeli kısmına ulaşmıştım.

Bir anne olarak sevdiğimiz kadın ölüm döşeğindeydi, masum kız kardeşim vahşice kaçırılmıştı ve ben görücü usulü bir evliliğe zorlanıyordum.

Hepsi Maxim Vlek'in ellerinden.

Eğer bir yolu olsaydı, bu piç kurusuna bunu ödetirdim.

Bacağımı Liana'nın üzerine kaydırdım ve Kohen'e son bir kez baktım. "Geçirdiğimiz zaman için minnettarım." Duygularım boğazımı sıktı. "Yaşadığım sürece daha fazla zamanımız olmasını dileyeceğim. Bana ve halkıma karşı nazik olduğun için teşekkür ederim. Güle güle Kohen."

Liana yere tekme attı ve Kohen dizlerinin üzerine çöktü, yeri yumruklayarak gökyüzüne doğru çığlık attı.

Bu, sevdiği kadın için hiçbir şey yapamayan kırık bir adamın çığlığıydı. O anda kaderimi kabul ettim. Bu kadar perişan olduğunu biliyordum çünkü muhtemelen bunun yüzlerce farklı versiyonunu görmüştü ve her biri beni ondan uzak tutuyordu.

Ama hayat bazen böyleydi. Bazen istediğimiz kartlarla değil, elimize tutuşturulan kartlarla idare etmek zorunda kalıyorduk.

CHAPTER 20

AISLING

Duvarın üzerinden uçarken, orada konuşlanmış adamlarımın şaşkınlıkla bana baktıklarını ve durmamı söylercesine kollarını salladıklarını gördüm. Ama çığlıklarına aldırmadan ilerlemeye devam ettim.

Kohen'in bir şekilde halkımı tahliye edebileceğini ummak zorundaydım. Elaine'in yaşayacağını. Kız kardeşlerimin iyi olacağını. Amirallerin ve halkımın emirlerime itaat etmesini. Bu onların iyiliği içindi. Herkesin evlerini terk edip Imbria'ya gitmeyi seçmeyeceğini biliyordum ama Kohen'in kurtarabildiği kadarını kurtaracak kadar ikna edici olabileceğini umuyordum.

Duvarın sağ tarafı ufalanmış bir taş yığını halindeydi.

"Her yerdeler," diye nefes aldı Liana.

Neden bahsettiğini görmek için yukarı baktım ve nefesim kesildi. Gökyüzündeki küçük noktalar, uçan Talanagi binicileri, Luskin gökyüzünde her yüz metrede bir konumlanmışlardı. Elllerinde mızraklar, ok atıcılar ve kılıçlar vardı ve hepsi sanki beni bekliyorlarmış gibi Liana ve beni takip ederek bana doğru bakıyorlardı.

Kohen haklıydı. Maxim bunu planlamıştı. Hiçbir çıkış yolu yoktu.

"Seni hayal kırıklığına uğratmış gibi hissediyorum," dedi Liana siyah tüylü bir griffinin üzerindeki erkek binicinin yanından uçarak geçerken. Hiç irkilmeden yanından uçmama izin verdi. Belli ki onlara talimat verilmişti.

"Kendimi başarısızlığa uğratmış gibi hissediyorum," dedim. İkimiz de bunu yaptığımız gerçeğiyle yüzleşiyorduk. Kendi isteğim dışında kötü bir adamla evlenmek için tam anlamıyla düşman topraklarına uçuyordum.

"Beni asla yüzüstü bırakamazsın. Zor olacağını biliyorum ama beni başkente bırakmanı ve sonra Kohen'e yardım etmek için geri dönmeni istiyorum. Eğer Maxim izin verirse..."

'Seni bırakıp bırakamayacağımı bilmiyorum,' diye itiraf etti.

Kalbim sıkışarak başımı salladım. 'Biliyorum ama kız kardeşimi düşünmek zorundayım. O çok korkmuş ve yalnız. Halkımı da düşünmek zorundayım. Kohen'in senin yardımına ihtiyacı olacak. Bana hiçbir yardımın dokunmayacak. Maxim bundan emin olacak.'

Havada asılı duran başka bir sürücünün yanından geçtik, geçerken bana kendini beğenmiş bir bakış attı.

"Bu bana Büyük Düşüş'ü hatırlatıyor," dedi ve ben öfkelendim. Bundan hiç bahsetmemişti ama belki de şimdi hazırды.

"Nasıl yani? Sessiz kalır ya da konuyu değiştirirse ona saygı duymaya hazır bir şekilde biraz burnumu soktum.

"Büyükannem eşini, daha az saygı gören bir kabileden bir ateş kuşu buldu. Mütevazı bir soyadı vardı ve güçlü biri olarak görülmüyordu ama onu sevdi, onu seçti.

Sözleri karşısında kalbim sıkışmıştı.

"Ömür boyu çiftleşiriz. Bir kere seçtin mi, biter. Bağ sonsuza dek sürer. Ama konseyin başka fikirleri vardı. O bizim çariçemizdi ve sadece en iyilerle çiftleşebilirdi.

"Ne oldu? Hikâyeye kendimi o kadar kaptırmıştım ki, asker asker Luska'nın içinden geçtiğimi pek umursamıyordum.

"Çiftleştiler, annemi doğurdular, sonra annem çiftleşti ve beni doğurdu. Ölümsüz olduğunuzda, uzun zaman dilimleri

bir faktör değil. Bu yüzden konsey ilk birkaç yüz yıl boyunca annemin çiftleşmesine izin verdi.

İzin verildi. Bunu duymak hoşuma gitmedi.

Ta ki savaş kapımı çalana kadar. Erkek bir hükümdar tarafından yönetilen rakip bir ulus gözünü büyükanneme dikti. Ona barış teklif etti... sizin deyiminizle evlenme teklif etti.

Ahh, şimdi bu hikayenin ona benim şu anda yaşadıklarımı nasıl hatırlattığını görebiliyordum.

Bir süre sessiz kaldı, şüphesiz düşünüyordu. Onu zorlamak istemedim ama bu hikâyenin sonunu merak ediyordum.

"Ve...? Birkaç dakika sonra ekledim.

"İşler kötüye gitti. Bu erkek konseyi zorlamak için karanlık şeyler yaptı. Onu bu yeni erkekle çiftleşmeye zorlamak için büyükannemin eşini öldürdüler.

Nefesim kesildi. 'Bu mümkün mü? "Ömür boyu çiftleştiğinizi söylemişsiniz. 'Biz ömür boyu çiftleşiriz, bir yüzükle ya da düğünle değil.

Yeminler değil, ruhani bir bağ, iki ruhun tarifi zor bir mühürlenmesidir.

Boynunu okşadım. "Sorun değil. Anlıyorum. Peki büyükannene ne oldu? Rakip erkekle mi evlendi?"

Liana'yı derin bir hüznün kapladığını hissettim. O . İstifa edecekti, beni çariçe yapacaktı ama konseyin siyasi kazanç için eşini öldürdüğünü öğrendiği anda...'

Liana konuşmayı kesti ve ben de hikâyenin sonunu merakla beklemeye başladım.

Yıldızlar, burada durmasına izin vermeyin!

'Patladı ve halkımın şimdiye kadar bildiği en büyük gücünün her zerresiyle saldırdı. Tepki uzayın dokusunda bir yırtılmaya neden oldu ve sizin ateş gökyüzü dediğiniz şeyi yarattı.

Ne!

Sanki olduğumdan daha fazla şaşıramazmışım gibi. "Buna ne diyorsunuz?"

"Gökyüzü portalı," dedi sessizce.

Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Liana, ne diyorsun?"

"Diyorum ki genç adam, gökyüzü geçidi benim dünyama açılıyor.

Bu açıklama beni neredeyse onun sırtından düşürüyordu.

"Bize sizi buraya getirenin bir asteroid ya da uzaylı taşı olduğu söylendi," dedim ona.

Yakın. Dünyamızın bir kısmı , bu yüzden biz, hatırlayacak kadar eski olan yaşlı yaratıklar, bu hikayeyi kabul ediyoruz. Ama büyükannem ve onun erken yaşta elinden alınan aşkı için duyduğu öfkeydi.

Bu vahiy aklımı başımdan alıyordu ve Liana'nın muhtemelen bunu hatırlayacak kadar yaşlı tek Talanagi olduğu gerçeği de beni daha da haklı çıkarıyordu.

'Hepsi Talanagi mi? Onlar sizin dünyanızdan mı?'

Başını salladı. "Ama benim özel adamda sadece ateş kuşları var.

Vay canına. Yani büyükannesi büyülu bir öfkeyle patladığında, adasının dışından diğer yaratıkları çekip buraya mı düşürmüştü?

"Yani eğer ateş gökyüzünde uçtuysan...? Ona sordum.

"Sana bağlanmadan önce milyonlarca kez denedim. Havam tükenirdi, ölürdüm, yeniden doğardım. Düştüğümden beri kızlarıma geri dönmeye çalışıyorum.

Bu itiraf karşısında boğazımda bir hıçkırık düğümlendi. "Liana, orada hâlâ hayatta olan kızların mı var?"

"Umarım öyledir. Sesi hüzünlüydü.

Aklım az önce söylediklerine gitti. Seni bağlamadan önce.

'Peki şimdi bağlandık mı? Teorik olarak nefes alabiliyorsun, değil mi?' Yaratıkların bizi birbirine bağlamasının tek nedeni Vahşi Doğa'nın küçük sınırlarından çıkıp dışarıda nefes alabilmektir. Ateş gökyüzünün ya da kendi deyimiyle geçidin ateş yönüne dayanabilirdi ama havasızlığa dayanamazdı. Ama şimdi bunu yapabilmeliydi.

"Teorik olarak," diye onayladı.

Başkentin görünmeye başladığını görebiliyordum ve her ne kadar Victory için endişelensem de, Maxim'le tanışmak ve bunun gerektirdikleri konusunda gergin olsam da, bu konuşmayı sonuna kadar götürmek zorundaydım. "Neden denemiyorsun? Şok içinde sordum.

O cevap vermeden önce bile ne söyleyeceğini biliyordum. 'Seni kargaşa içinde bırakmayacağım. Bana ihtiyacı olan başka bir kızı bırakmayacağım.

Kalbim onun sözleriyle çatladı. Kızım. Liana pek çok kişinin annesiydi. Onyx, ben, hatta Kohen ve kız kardeşlerim. Her zaman bizim için endişelenir, bizi korur, bize annelik ederdi.

Buna bir şey diyemedim. Söyleyecek sözüm yoktu. Bunun yerine öne doğru eğilip boynuna sarıldım ve soğuk gözyaşlarımın yanaklarımdan süzülüp gökyüzüne uçmasına izin verdim. Tüm bu zaman boyunca beni bırakıp eve gidebilirdi ama yapmadı.

'Seni seviyorum,' dedim ona, askeri personelin çember şeklinde toplandığı şehir merkezine doğru inmeye başlarken.

"Ve ben, sen, genç olan.

Doğrudum, yüzümü sildim ve önümüzdeki görev için duygularımı toparladım.

Liana'nın büyükannesiyile ilgili anlattıkları beni şok etmişti.

Onun dünyasının nasıl parçalandığı benim şu anki durumuma ürkütücü derecede benziyordu. Duygusallaşmışım ve şimdi canım istediğinde ağlamak ve o üç özel kelimeyi söylemek için kendime izin vermekte sorun görmüyordum. Ama şu anda tüm bastırmak ve babamın yetiştirdiği soğuk kalpli lideri ortaya çıkarmak zorundaydım. İmparatoriçe Aisling Everhart, Luska'lı Başbakan Maxim Vlek'le buluşmak üzereydi ve ben o piçin kız kardeşimi serbest bırakmasını sağlayacak ya da bu uğurda ölecektim.

CHAPTER 2I

AISLING

Sert botlarım soğuk zemine çarparak LIANA'NIN ÜZERİNDEN KAYDIM ve bir grup kadın ve erkeğe baktım. Hepsi Luskin kırmızısı üniformalar giyyordu ama birinin gözlerinde özellikle soğuk bir bakış vardı; uzun boylu, sarışın, keskin yüz hatları ve simsiyah gözleri olan bir erkekti. Onlara baktığımda tüylerim diken diken oldu.

Maxim.

"Şimdi git," dedim Liana'ya.

'Belki kalmama izin verirler. Yardım edebilirim-'

"Git ve halkımın tahliyesine yardım et. Söz vermiştin. Onlar başka türlü karar vermeden git.

Liana bir protesto hırıltısı çıkardı ve sonra gökyüzüne doğru tekmeledi.

Maxim onun gidişini izlerken dudaklarının kenarları kıvrıldı.

"Akşam yemeğine kalmak istemedi mi?" diye sordu. Sesi soğuk ve rahatsız ediciydi.

"Luskin yemeklerini sevdiğini sanmıyorum," dedim ona.

O güldü ve oradaki diğer tüm askerler de güldü. Ama sadece o güldükten sonra güldüler ve efendilerini izleyen kuklalar gibi sahte sesler çıkardılar.

"Gelmekle akıllılık ettin," dedi bana doğru yürürken ve bir şahin gibi etrafımda dolanırken.

Yumruklarımı sıktım. "Bana fazla seçenek bırakmadın. Kız kardeşim nerede?"

"Gel, sana göstereyim." Sanki elini tutmamı bekliyormuş gibi elini uzattı.

Hah!

Uzatılan eli görmezden geldim ama bir adım öne çıkarak onu takip edeceğimi belirttim. Memnun görünmüyordu ve bana attığı soğuk bakış omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Elimi tut. Sesi zihnimde gümbürdedi ve sonra, ben yapmadan, elim onun eline geçti. Soğuk parmaklarını benimkilere doladı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Hayır," dedim, elimi ondan çekmeye çalıştım ama kendi uzuvlarım üzerinde hiçbir gücüm yoktu. O da benimle aynı güce sahipti! Bu çok mantıklıydı. O da dişi bir ateş kuşuna bağlıydı.

Zihnimde 'Benimle kavga etme' diye emretti ve ben hareketsiz kaldım.

Etrafımızdaki insanlar hiçbir şey söylemedi. Kız kardeşim ve ülkem için endişeleniyordum ama buna bir son vermeliydim.

Şimdi.

Gücümü toplamaya, onunla savaşmaya ve beni zorladığı gibi onu da durmaya zorlamaya çalıştım. Henüz tanışmadığım ateş kuşunun da ona insanları kontrol etmek için aynı gücü verdiği açıktı.

Ancak o gücü çekmeye çalıştığımda rezervuarın boşaldığını hissettim.

Gözlerim fal taşı gibi açılırken elim hâlâ onun elinde donup kalmıştım. Maxim bana şeytani bir sırıtma yaptı ve kulağıma eğildi. "Ah, müstakbel gelinim, içimi boşalttığımda bunu hissetmedin mi?

gücün?"

Hayır. Hayır. Hayır.

Yapmış ? Böyle mi ? Onun gücü bu muydu?

Kohen'in geçmişteki sözleri rüzgârda süzülür gibi bana ulaştı: Sadece onu kaybettiğini, ona ihtiyaç bir zaman olduğunu ve sana gelmediğini biliyorum.

Maxim daha da geniş sırttı. "Bunu anlamaya çalışıyorsun. Ne kadar şirin. Senin için heceleme izin ver, sevgilim." Luskin aksanı bazı noktalarda kalın, bazı noktalarda ise hiç yoktu, sanki benim için Amersean taklidi yapıyordu. Çok garipti. Tekrar kulağıma eğilerek boynumun üzerinden nefes aldı ve içimde safranın yükseldiğini hissettim.

"Benim gücüm başkasının gücünü alma yeteneğidir." Geri çekildi ve sonra işaret etti. "Bu yüzden etrafımı bu kadar yetenekli yoldaşlarla çevreledim." Güldü ve on saniye sonra uşakları da gülmeye başladı. Tekrar bana baktı. "Oh, ama sadece bu değil. Ben başka birinin büyüsunü kullanırken, senin gücünü de benim varlığımla etkisiz hale getirebilirim. Bu şekilde benim üzerimde kullanamazsın. Değil mi Whitney?" Gözlerine ulaşmayan sıkı bir gülümseme takınan sarışın bir kadına baktı.

"Evet efendim," dedi gergin bir ses tonuyla. Gözleri kısa bir süre için benimkilerle buluştu. Orada bir uyarı vardı, "Dikkatli ol" diyen bir uyarı.

Mesaj alındı.

Bu düşündüğümünden çok daha kötü olacaktı.

"Sen..." Maxim başparmağıyla avucumu okşayarak geri çekilmeme neden oldu ve bunu çabucak kontrol altına aldı. "... koleksiyonumun son ödülüdür."

Gülümseyen ve sevinçli görünen diğerlerine baktım ve midemin bulandığını hissettim.

O gülümsemeleri benim gücümle mi zorluyordu? Yoksa sadece onu memnun etmek için mi yapıyorlardı? Ondan asla kurtulamayacağımı fark ettiğimde kalbim mideme battı. Eğer beni kontrol etme gücüne sahipse, beni asla bırakmayacaktı.

Belki uyurken. Ya da belki zamanla güçle savaşmayı öğrenebilirim.

"Rico'v'un düşünceleri duyabildiği ve bana aktarabildiği konusunda sizi uyarmalıyım." Maxim sakallı, iri yarı bir adamı işaret etti.

Solgunlaştım, korku içime hücum etti. Bunca zamandır düşüncelerimi dinliyor muydu? Ne düşünüyordum

bu lanetleyici olabilir mi?

Ne be! cehenneme Ricov, diye düşündüm ve sırtışının yüzünden kayarak ters bir bakışa dönüşmesini izledim.

Küçük bir kazanç. Kontrol edebildiğim küçük bir şey.

Maxim'in üzerimdeki gücünün biraz gevşediğini hissettim ve o an elimi onun elinden çekmek için kullandım.

Elini uzatıp kavradı, acı verecek kadar sıkı ve bakışlarımı onunkilere kaydardım, kontrol için savaşıırken tüm bedenimin donduğunu hissettim. Hareket edemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Ah, şu anda taşaklarına diz çökmeyi ne kadar isterdim. Boğazına bir yumruk atmayı bile kabul ederdim. Yüzündeki o bakışı silmek için her şeyi yapardım. Kazandığını söyleyen o bakışı. Güçlerime nasıl bu kadar çabuk hakim oldu?

"Uslu dur," diye uyardı Maxim beni, "birlikte mutlu bir hayatımız olacak."

Hayat. Onunla bir hayat. Daha kötü bir şey düşünemezdim.

Yürümeye devam ederken hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey düşünmedim. Ve onun bilmesini istemediğim şeyler düşündüğümde, düşüncelerimi örtbas etmek, onları maskeleyerek daha az sesli hale getirmek için kafamda tekrar tekrar Amersean yeminini okudum.

Liana'ya zihinsel olarak 'Karşılığında hiçbir şey söyleme,' dedim. "Bağımızı kapatıyorum çünkü Maxim'in düşüncelerini okuyabilen bir askeri var. Sonra bağı kapattım, Ricov'un sırtışını izlerken onunla olan bağlantımı mühürledim.

Piç kurusu.

Amersea yeminini defalarca tekrarladım. Liana'nın Amersea'daki durum ya da ondan yapmasını istediğim şey hakkında bana hiçbir şey rapor etmesini istemiyordum.

Maxim'in hiçbir şey bilmesini istemiyordum. Kendimi bedenimde ve zihnimde bir tutsak gibi hissediyordum. İstediklin düşünceleri düşünme özgürlüğüne bile sahip olamamak en büyük dehşetti.

Zihnim yıllardır bu durumda sıkışıp kaldığım düşüncelerle dolup taşı ve başımın döndüğünü hissetmeye başladım. Önünde bir kurt ve dişi bir ateş kuşu duran şık kırmızı bir arabaya yaklaştık ve donakaldım.

İkisi birbirine bağlı.

Elaine haklıydı. Liana haklıydı. Kohen haklıydı. Herkes haklıydı. Buraya nasıl geldim? Beden dışı bir deneyim yaşıyordum. Her şey çok hızlı ters gitti.

"Aisling..." Maxim elimi tuttu ve kurt yaratığı işaret etti. Beyazdı, üzerinde parlayan sarı kor izleri vardı ve ölümcül bir bakışa sahipti. "Bu Misha."

Kendi isteğim dışında başımı derin bir şekilde eğdim ve yine bunu nasıl yaptığını merak ettim. Beni zorlayacak hiçbir söz duymamıştım ve o da yüksek sesle hiçbir şey söylememişti. Artık bir kukla gibiydim. İlk denemesinde gücümü mkemmmelleştirmişti. Belki de bu onun gücünün bir parçasıydı.

"Ve bu da Nalika." Ateş kuşunu işaret etti. Başım hâlâ ne eğikti. Kalkmama izin vermemişti, ben de öylece kalmış, kafese kapatılmış bir aslan gibi bedenimin içinde fkeleniyordum.

Bu piçi ldrecektim. Kafasını vücudundan ayırırdım!

Maxim, "Tsk tsk, müstakbel kocan için yaramaz düşünceler," dedi.

Siktir git, diye düşündüm ve başımı kaldırmak yerine diz çökmeye zorlandım. Sonunda avuçlarımın üzerine dşebilmem için elimi bıraktığında bacaklarım tutmaz oldu. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde alnımı onun ayaklarına değdirdim.

"ok itaatkr," dedi Maxim ve güldü.

Etrafımızdaki bir düzine kadar asker de gülüyordu ve o anda ağlamak istedim. Bir kbusun içinde sıkışıp kalmıştım.

"Beni kız kardeşime götür. Lütfen," diye yalvardım.

Üzerimdeki hakimiyeti kırıldı ve ayağa kalkmama izin verildi. Ayağa kalktığımda bana sırtıyordu. "Ohh, 'lütfen' kelimesini çok severim. Bu bende çok işe yarayacak. ğreneceksin. Değil mi Whitney?" Tekrar sarışına baktı ve o da başını salladı.

"Evet, efendim."

Onun dikkatini çekmek için ne yaptığını bilmiyordum ama iyi bir şey olmadığı belliydi. Adamın kafasının arkasına hançerler fırlatıyordu. Maxim arabanın kapısını açtı ve ben kendi zgr irademle içeri girdim, o, kurdu, Whitney ve

Ricov, arkamdan bindi. Hepimiz ailemin arabasına çok benzer şekilde karşılıklı koltuklara yayıldık.

Araba hareket etti ve ben kız kardeşimin zarar görmemesi için dua ederken garip bir sessizlik içinde yol aldık.

"Küçük anlaşmamıza uyduğunuz sürece kız kardeşiniz burada uzun ve mutlu bir hayat sürecektir. Aklımda onu nişanlayabileceğimiz daha genç bir çocuk var," dedi Maxim.

Çocukken söylediğimiz eski bir sözünü tekrarlayarak tepki vermemeye çalıştım. Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez. Düşüncelerimi öğrenmesini engellemek için her şeyi yapardım. Küçük kız kardeşimi evlendireceği konusunda paniğe kapıldığım için bu söz zihnimde yüksek sesle tekrar tekrar dönüp duruyordu.

Maxim'in kafası Whitney'e döndü ve kadının rengi soldu. Yirmili yaşlarının ortasında ve abartısız bir şekilde güzeldi. Onda Maxim'in yenemediği bir güç vardı. Henüz.

"Senin için yaptığım onca şeyden sonra hâlâ benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Whitney'nin ne düşündüğünü merak ettim ve aniden kadınla aramızda dile getirilmemiş bir ittifak hissettim.

"Beni affedin efendim," dedi tatlı bir sesle, sesinden sahtelik damlıyordu.

Sinirlenmiş gibi elini ona doğru salladı ve ben de neden bizimle olduğunu merak ettim.

Ricov belli ki Maxim düşüncelerimizi okuyabilirdi diye buradaydı, ama onun yeteneği neydi? Merak ettim.

Maxim bana sırttı. "Oh, göreceksin."

İçimi çektim, artık kendi düşüncelerimle baş başa kalamadığım için üzgündüm. Her şey onun kontrolü altındaydı. Bedenim, zihnim, özgür iradem.

Düğün gecemizin görüntüleri kafamda canlandı ve uyuştum, içinden çıkabileceğimden emin olmadığım derin bir hüzne gömüldüm.

Şehir merkezinden geçtik, büyük binaların yanından geçtik ve sonunda Kızıl Saray'ın olduğu yerden geçtik.

olması için. Artık temizlenmiş bir araziydi ve bu kez çelikten yeniden inşa edilmesinin yarısına gelinmişti.

Maxim'e baktım ve onun beni izlediğini gördüm.

"O gece tüm hayallerimi gerçekleştirdin," dedi hüzünle.

Babasını öldürdüğüm gece tüm hayallerinin gerçekleştiği gece miydi? Bu onun karakterini ya da karaktersizliğini anlatıyordu.

Bu düşüncemi Maxim'e iletmesi için Ricov'a baktım ama Maxim Whitney'le meşgul görünüyordu. Maxim ona baktı, o da Maxim'e baktı ve arabanın içini, eski ya da yeni sevgililer arasında yaşanan türden bir gerilim kapladı.

İlginç.

Pencereden dışarı baktım, tüm manzarayı seyrediyor ve kız kardeşimi görmek için ne kadar yol kat etmemiz gerektiğini, hangi koşullarda tutulduğunu ve bu yeni hayatta nasıl hayatta kalacağımı merak ediyordum.

Birden aklıma bir fikir geldi. Maxim benim kontrol gücümü almıştı ama benim patlama gücümü almamıştı. Eğer şu anda kendimi patlatırsam, hepimizi öldürebilirdim ve-

Maxim'in eli dışarı çıktı ve boğazıma dolanarak hava kaynağımı kısırdı. Uzanıp onu çıkarmaya çalıştım ama ellerimi aşağıda kalmaya zorladı.

"Eğer hayatıma herhangi bir şekilde son vermeye çalışırsan, kız kardeşini tuttuğum adamlar, onlara talimat verdiğim gibi onu . Beni anlıyor musun?"

Başımı salladım, başımı hareket ettirebildim ve sonra bıraktı, beni nefes nefese bıraktı.

Bakışlarım, gördüğüm muamele karşısında dehşete düşmüş gibi görünen Whitney'e kaydı. Ama Maxim ona baktığında, bakışları kaybolmuştu ve hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Ricov hiçbir şey olmamış gibi pencereden dışarı, geçip giden ağaçlara baktı.

Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir, ama kelimeler beni asla incitemez, diye tekrar tekrar söyledim.

ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Bir şey öğrenmişim. Maxim'i öldürebildim. Bu plan gerçekten işe yarayacaktı, yoksa korkmazdı.

Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez.

Ricov yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana baktı, sanki ben tekerlemeyi söylerken düşüncelerimi tam olarak okuyamamış gibiydi.

Sırıttım. Şah mat, seni piç.

Araba ana yoldan ayrılıp devasa demir kapılara açılan bir yola girdi. Burası sık bir ormandı ve içinden bir malikane oyulmuş gibi görünüyordu. Gökyüzüne baktığımda Maxim'in ateş kuşunun üzerimizden uçtuğunu ve tepedeki bir eve doğru gittiğini gördüm.

Kurda baktım, o da bana bakıyordu. Hayatım boyunca hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim.

Kapıdaki iki muhafızın ikisinde de Griffin Talanagi vardı. Kapıları açarak bizi içeri aldılar. Saydığıma göre Kızıl Saray'ın kuzeyine otuz dakika kadar gitmiştik.

Yolda ilerlerken saray gibi eve baktım. Başka bir durumda olsa çok güzel olduğunu söyledim ama buranın benim hapishanem olacağından emindim.

"Düğün yarın burada olacak." Maxim, beyaz ipek çadırların kurulduğu bakımlı bir bahçeyi işaret etti.

Midem bulandı.

Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez.

"Çok güzel," dedim, kayıtsız bir mahkûmun bakış açısıyla.

Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez.

Cevabımdan memnun olmuş gibi başını salladı. "Böyle düşünmene sevindim. Halkınızın ve topraklarınızın barışçıl bir şekilde teslim edilmesini öngören anlaşma konseyim tarafından hazırlanıyor ve düğünden önce hazır olacak."

Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez.

Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez.

Duygular boğazımı tıkadı ve gözlerim yaşla doldu. Kohen.

Şu anda onu düşünmeden edemiyordum. Seni her zaman koruyacağım.

Bu sefer yanılıyordu. Kimse beni bundan koruyamazdı. Umabileceğim en iyi şey halkımı ve kız kardeşlerimi kurtarmaktı.

Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez.

Bakışlarım Ricov'a kaydı ve o da gözlerini devirdi. Aynı anda hem zikretmek hem de düşünmek zorlaşıyordu.

Araba malikaneye yanaştı. Maxim dışarı çıktı ve hepimiz onu takip ettik. Hızlıca bir tarama yaptım ve bölgede devriye gezen bir düzineden fazla muhafız olduğunu gördüm. Kapıdaki ikisinin de aslan yaratıkları vardı.

Maxim yaklaşırken derin bir selam verdiler ve bunu kendi istekleriyle mi yaptıklarını merak ettim. Ricov büyük çift kapıyı açtı, ardından Maxim içeri girdi ve büyük evi işaret etti.

"Evine hoş geldin Aisling," dedi ve ben tiksintimi belli etmemeye çalıştım.

Bulunduğumuz fuaye koyu renkli arduvaz zeminlere ve kırmızı duvar kâğıtlarına sahipti ve ikinci kata çıkan çift merdivene kadar uzanıyordu. Benim zevkime göre değildi ama ihtişamını inkar edemezsiniz.

Maxim, "Bunların hepsi babamın tasarımıydı, ama yeniden dekore etmek isterseniz, bunu ayarlayabilirim," dedi.

Tasarım hakkındaki düşüncelerimi açıkça paylaşan Ricov'a ters ters baktım.

"Ben bir imparatoriçeyim, bir savaşçıyım," diye homurdandım. "Ben dekoratör değilim."

Maxim'in dudağı sanki alınganlığımdan biraz hoşlanmış gibi kıvrıldı. "İşte bu yüzden seni seçtim. Çocuklarımız çok güzel olacak.

güçlü."

Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez.

Sopalar ve taşlar kemiklerimi kırabilir ama kelimeler bana asla zarar vermez.

Bu ifade karşısında hissettiklerimi örtbas etmek için umutsuzca çabaladım. Bu şeytana çocuk doğurmaktansa kendimin ve tüm kız kardeşlerimin ölmesini tercih ederim. Maxim'in gözleri yarıklara kadar inceldi ve bu düşüncemi duyduğunu biliyordum.

"Gidip kız kardeşini görelim, olur mu? Belki bu seni uslu durman için motive eder."

İçimi öfke ve hiddet kaplarken midemin bulandığını hissettim. Eğer ona zarar gelirse, tepkimi kontrol edebileceğimden emin değildim. Patlayabilir ve hepimizi öldürebilirdim.

Maxim uzanıp elimi tuttu ve beni koridorda ilerletirken avucunun içinde dondurdu. Kalbim her adımda çılgınca çarpıyordu. Victory'yi kaçırma mücadelesi kanlı olmuştu. Elaine neredeyse ölüyordu ve bildiğim kadarıyla ölmüş de olabilirdi. Eğer Victory'ye zarar verirlerse...

Derimden dumanlar yükselmeye başladı. Maxim başını yavaşça çevirip bana baktı. "Kes şunu," diye emretti eşit ama sert bir tonda. Duman dağıldı ve güçlerimin donduğunu hissettim.

Lanet olsun. Bir gücümü diğerini kontrol etmek için nasıl kullanacağını bulmuştu.

Bana kendini beğenmiş bir sırtış fırlattı ama bu sırtış gözlerine hiç ulaşmadı. İki soğuk, karanlık çukur gibiydiler. Onlara uzun süre bakarsam ürperirdim.

Bir yatak odasının kapısının önünde, yanında bir kurt yarattığı olan erkek bir muhafız duruyordu. Maxim'i selamladı ve sonra kapıyı açtı. Kendimi çelikledim, kız kardeşimin kanlar içinde kalmasına ve ağzı tıkalı bir sandalyeye zincirlenmesine hazırlandım. Ama kapı açılıp içeri adım attığımızda şok oldum.

Victory soluk pembe bir halının üzerinde oturduğu ve yaşıtı başka bir kızla konuştuğu yerden başını kaldırdı. O da

Yeni yıkanmış, temiz mavi bir elbise giymiş ve zarar görmemiş görünüyordu.

"Aisling!" diye hıçkırdı ve bana doğru koştu.

Maxim ona doğru yürümeme ve kollarımı açmama izin verdi. Diğer küçük kızın Whitney'e sarılmak için koştuğunu belli belirsiz bildiğim için birlikte yere yığıldık.

Kız kardeşi miydi?

"Maxim, Ricov etraftayken düşüncelerini duyabilir," diye kulağına fısıldadım ve bakışlarımı kapıdaki sakallı piç kurusuna kaydardım.

Geri çekildi, korkuyla önce Maxim'e sonra da Ricov'a baktı.

"Elaine...? Valor ve Virtue... hayatta mı?"

Başımı salladım. "Hepsi hayatta."

Yalan değildi. Ben gittiğimde Elaine hayattaydı.

Rahatlayarak sarktı, neredeyse yere düşecekti.

"Yaralandın mı? Aç mısın? Sana iyi davranıyorlar mı?" Ona sordum.

Başını salladı. "Ben iyiyim. Bizi besliyorlar ve banyo yapmamıza izin veriyorlar. Yarın derslere başlayacağımı ve bundan sonra burada yaşayacağımı söylediler." Sesi takıldı, yüzü bu soruya cevap vermem için yalvarıyordu: Artık hayatımız bu mu?

Maxim kız kardeşime gülümsedi. "Bu doğru, Zafer. Kız kardeşin savaşta teslim olacak ve biz evleneceğiz, halkımızı birleştireceğiz ve barış getireceğiz."

Gözleri korkuyla irileşti. Bana baktı ve Maxim başımı sallamak için beni zorladı.

"Hayır." Zafer göğsünü tutarak inledi. "Evimiz, kız kardeşlerim."

Maxim nazikçe, "Kız kardeşleriniz de size katılabilir," dedi.

"Hayır," diye homurdandım.

Maxim omuz silkti. "Sen bilirsin."

Victory'nin saçlarını okşadım. "Her şey yoluna girecek," dedim ona.

Muhtemelen dilinde yüzlerce soruyla konuşmak için ağzını açtı, ama sonra Ricov'dan Maxim'e baktı ve kapattı.

"Tamam," dedi bir şekilde.

"Bu kim?" Victory'ye, Whitney'nin yanında duran on üç ya da on dört yaşlarındaki sarı saçlı kızı işaret ederek sordum. Şimdi onlara yakından baktığımda kardeş olduklarını görebiliyordum.

"Bu benim yeni arkadaşım Ana," dedi Victory tereddütle.

Ana bana el salladı ve ben de Whitney ile gergin bir gülümsemeyi paylaştım. Aramızda söylenmemiş çok şey vardı. İkimiz de kız kardeşlerimizi güvende tutmak istiyorduk. Ve ikimiz de Maxim'den nefret ediyorduk.

"Burada yalnız olmamana sevindim," dedim Victory'ye hoş bir sesle, Maxim'i kızdırmamaya çalışarak.

Ana ve Victory başarıyla onayladılar.

Maxim, "Pekâlâ, akşam yemeğinden önce bir durağımız daha var," diye anons etti ve sonra aniden, isteğim dışında odadan çıkıyordum.

"Gitme!" Victory ağlayarak bana doğru koştu. Maxim elini uzattı ve Victory adımlarının ortasında donup kaldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ona zarar vermeyin!" diye bağırdım. Sesim kendime aitti ama hareketlerim öyle değildi. Hâlâ odadan geri geri çıkıyordum ve kapıya daha yeni ulaşmıştım. Sırada Ricov ve Whitney, ardından da Maxim vardı. Victory ve Ana oldukları yerde donup kalmışlardı, gözyaşları yüzlerinden akıyordu.

"Kimsenin canı yanmıyor. Sadece biraz otorite sağlıyoruz." Maxim bana gülümsedi. "İyi geceler kızlar. Uslu durun ki kız kardeşleriniz kaza geçirmesin," dedi ve kapıyı kapattı.

"Onları korkutmak zorunda değildin," diye tükürdüm.

Kızlar kapıya vurdular ve bakışlarım Whitney'e kaydı. Orada gördüğüm şey bana umut verdi. Gözlerinde soğuk, hesapçı bir bakış vardı. Sessiz, kaynayan bir öfke. Bir şeyler planlıyordu. Aşağıya baktığımda kalçasının dış tarafını çimdiklediğini gördüm. Zar zor fark ediliyordu,

Ama hafif bir hareket dikkatimi çektiğinde bunu yaptığını gördüm. Neden kendini çimdiklesin ki... Acı Ricov'un düşüncelerimizi duymasını engelliyor muydu?

"Şimdi test alanına gidelim mi, Başbakan?" Ricov Maxim'e sordu.

Maxim başını salladı.

Ricov düşüncelerimi okuyamayacak kadar Maxim'le meşgul görünüyordu.

Sonra hep birlikte koridorda yürüdük, Whitney ve benim ayaklarım Maxim'le aynı ritimdeydi. Açıkça ikimizi de kontrol ediyordu ve bunun her saniyesinden nefret ama ne yapacağımı şaşırmıştım. Ricov etrafımdayken doğru düzgün düşünemiyordum bile.

Bıraktım ve Maxim'in beni kontrol etmesine izin verdim. Victory'yi güvende tutmak için her şeyi yaparım.

Güçlü bir liderden sadık bir kuklaya dönüşmekten nefret ediyordum.

CHAPTER 22

CESARET

SORAK GÜZEL BİR ŞEHİRDİ, ama Elaine evde ölürken ve kız kardeşim savaş manzaranın tadını çıkaramazdım. Tej ve Arjun'un beni ve Virtue'yu getirdikleri geniş evde halının üzerinde volta atıyordum. Anika ve Meera buradaydı, kız kardeşimin eğitim kampından arkadaşları. Ama kimseyle gerçekten konuşamayacak kadar bunalmıştım. Sadece ailemin tekrar bir araya gelmesini istiyordum. Bir saniye önce Sky Reach'e gidiyorduk, sonra bir ejderha arabamıza kondu ve bizi yoldan çıkardı. Artık bir yaratığım olduğuna göre, belalı bir savaşçı olacağımı ve kız kardeşlerimi koruyabileceğimi düşünmüştüm ama stres altında iyileşemeyen bir şifacı olduğum ortaya çıktı. Elaine'in ormanda kan kaybından öldüğünü ve benim bunu durdurmak için çaresiz kaldığımı düşündükçe boğazım düğümleniyordu.

'Elinden gelenin en iyisini yaptın. Hâlâ öğreniyorsun,' dedi Zara bana diğer yaratıklarla birlikte devriye gezdiği arka bahçeden.

"Herkesi hayal kırıklığına uğrattım," diye düzelttim onu.

"Hey," Arjun Anika ile birlikte odaya girdi. Elinde bir tabak yemek vardı. "Bir şeyler yemelisin."

"Teşekkürler ama aç değilim," dedim ona, volta atmaya devam ederek. Belki de Zara'yı Amersea'ya geri götürmeli ve

Aisling'e yardım et. Şimdi daha iyi hissediyordum, daha az sarsılmıştım. Belki iyileştirme yeteneğim geri dönerdi.

"Valor, değil mi?" Anika nazik bir gülümsemeyle bana yaklaştı. "Sizinle resmi olarak tanıştığımı sanmıyorum ama Aisling'den hakkınızda çok şey duydum."

Ona baktığım anda, onda kırık bir şeyler olduğunu anladım. Tetra'da olduğu gibi, ayağı beni çağırırken yüzüne odaklanamıyordum. Birine kırık demekten nefret ediyordum; kaba geliyordu ama gördüğüm buydu. İnsanları artık parçaları eksik yapbozlar olarak görüyordum. Tetra'nın eksik parçası ayağındaydı ve Anika'nın da kafasında bir parça eksikti.

"Beyninde bir sorun var," diye ağzımdan kaçırıldım.

Anika'nın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben irkildim. "Özür dilerim, ben sadece..."

Saçmalık. Kurnazlık henüz ustalaştığım bir şey değildi.

"Kız kardeşin sana söyledi mi?" Anika bana sordu.

Kaşlarımı çattım, gözümü onun beyninden ayıramıyordum. Zihnimde her saniye daha da netleşen bir resim gibiydi. Birbirine bağlı olması gereken küçük eriştelere onun durumunda değildi.

"Bana ne söyleyeceksin?" Ona bir adım daha yaklaşıp başımı eğerek hülyalı bir şekilde sordum. Kopmuş olan erişte benzeri enerji tellerini görebiliyordum ve koptukları yerde ışık yoktu. Ölü bir bölgeydi.

Sesim delice geliyordu. Bunu biliyordum. Ama gördüğüm şey buydu.

Anika beni izliyordu ve bakışlarımı onun başından ayırıp gözleriyle buluştum. "Çok özür dilerim. Yeni bir yeteneğim var ve hâlâ nasıl kullanacağımı öğreniyorum."

"O bir şifacı," dedi Virtue kapı aralığından.

Anika'nın ağzı bir anda açıldı ve uzanıp şakağındaki saçlara dokundu. "Daha önce de şifacılara gittim. Bende olan şey doğuştan var ve iyileştirilemez."

Bunu daha önce de duymuştum.

Ellerim ısınmaya başladı ve sonra Zara'yı arkamdaki pencerede hissettim.

"Hayır, bunu şu anda yapmak istemiyorum," dedim ona. Avuçlarımdan altın ışık yayları çıkmaya başladı ve Arjun'un nefesi kesildi.

"Tej!" Ağabeyini çağırdı.

Zara bana 'Bu yeteneği kontrol ettiğimizi sanmıyorum' dedi ve bu kalbimi kırdı. Yani benim için bir anne gibi olan Elaine'i kurtaramıyordum ama gücüm Imbria'dan bir yabancıyı mı kurtarmak istiyordu?

Bu adil değildi.

Anika'nın beyni, yapbozu, eksik parçası, kırık erişteler, zihnimde önlenemez bir şekilde dalgalandılar.

"Tetra'nın ayağını tamamen iyileştirdi," dedi kız kardeşim ve odanın tüm enerjisi değişti.

Imbrialı kız aniden bana doğru yürüdü ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöktü, gözleri yaşlarla doldu. "Lütfen," diye inledi ve kalbim paramparça oldu.

Yeteneğimi kontrol edemeyebilirdim ama onu kimseden de esirgemezdim. Bu benim içimde yoktu.

Başımı salladım ve parlayan ellerimi başının üzerine koydum. Kırık erişteler olarak gördüğüm enerji ona dokunduğumda canlandı ve beni bir baş ağrısı sardı. Daha önce Tetra'yla yaptığım gibi onun yanında dururken hiçbir şey hissetmemiştim ama şimdi ona dokunduğumda canım yanıyordu.

Tısladım, kırık enerji eriştelerini bir araya getirdim ve altın ışıkla onardım.

"Yıldızlar da ne?" Tej dedi ama ben onu duymazdan geldim.

Kapı açıldı ve Zara'yı arkamda hissettim. Bir kor parçası gibiydi, altın büyüm azaldığında beni şarj ediyordu. İkimiz de hâlâ bunun nasıl öğreniyorduk. Anika'nın kafasındaki enerjiyi bir araya getirdim, siyah boşlukları doldurmak için erişteler ekledim ve baş ağrım hafifledi. Her şeyi bitirdiğimde, altın enerji benden uzaklaştı, ve gözlerimi açtım.

Hepimiz orada öylece oturduk, sessiz ve ne söyleyeceğimizi bilemez halde. Bu Tetra'nın iyileşmesi gibi değildi, sonuçlarını görebiliyorduk.

"Bunu hissettim," dedi Anika hülyalı bir şekilde, ayağa kalkarak. "Sen... ben iyileştim mi?"

Ona baktım. Yapbozun tüm parçaları artık yerli yerindeydi. Başımı salladım.

"Teşekkür ederim." Beni kucakladı ve ben de beceriksizce sırtını sıvazladım. Buna alışık değildim.

"Geri dönüp kız kardeşime yardım edip edemeyeceğime bakmalıyım," dedim herkese.

Zara bacağımı dürttü. 'Burada kal. Kohen ve Onyx Elaine ile geliyor.

Başım ona doğru döndü. "Ne?" Yaratığıma yüksek sesle sordum.

"Dışarı çık," dedi bana.

Koşarak evin önünden çıktım ve tıpkı onun gibi konaklarla dolu sokağa girdim. Yukarı bakarken Kohen'in ejderhası Onyx'i fark ettim ama yalnız değildi. Ona binen üç kişi vardı. Kohen biriydi, yanında getirdiği şifacı diğeri vardı ve-

"Elaine!" Virtue arnavut kaldırımlı sokağa doğru koşarak bağırdı.

Onyx yere indi ve solgun ve yorgun görünen Elaine onun üzerinden kayarak kırık bir ağaç dalından yapılmış bir baston çıkardı.

Virtue ve ben ona doğru koştuk ve daha fazla yaraya sebep olmamak için onu hafifçe kucakladık.

"Özür dilerim," dedi Elaine, sesi sertti. "Victory'yi almalarına izin verdiğim için özür dilerim."

Başımı salladım. "Elinden geldiğince savaştın. Hepimiz öyle yaptık. Sen iyi misin?"

Titreyen bir nefes verdi. "Dinlenmeye ihtiyacım var. Ama olacağım."

"Seni içeri götüreyim." Meera, küçük ve alçakgönüllü Imbrialı kız, Elaine'e doğru yürüdü ve onunla kol kola girdi.

Aisling neredeydi?

Elaine elini uzatıp önce benim sonra da Virtue'nun yüzünü okşadı ve başını salladı. "Çok özür dilerim."

Vespa'yı kaybetmişti. Zafer. Şoförümüz, Verik. Nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim.

"yok," dedim ona.

"Valor Everhart." Kohen'in sesi resmi bir şekilde geliyordu.

Neden böyle davrandığını merak ederek döndüm. Bana bir mektup uzatırken çelikten soğuk bir maske takıyordu.

"Kız kardeşin Zafer'in peşinden gitti. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğime dair ona yemin ettirdim. Bu mektubu oku, sonra halkını tahliye etmemiz gerekiyor. Güvende olduğunuzdan emin olmak için tüm bu süre boyunca yanınızda kalacağım."

Kaşlarım neredeyse saç çizgime çarpacaktı.

Az önce ne dedi?

Halkımı tahliye etmek mi? Neden?

Kohen sırada uzaklaştı ve Tej peşinden koştu. "Ne yapacağız?" diye sordu kardeşine.

Kohen Onyx'in üzerine bindi. "Yüz binlerce mülteci için hazırlanın. Komşu şehirlere ve köylere haber verin. Ve Amersea sınırını geçmeyin. Bana söz ver."

"Ama-"

"Söz ver bana!" Kohen tersledi.

Tej söz verdi ve ben de mektuba baktım. Tartışamayacak ya da bir şey söyleyemeyecek kadar şoktaydım.

Mektubu açıp okuduğumda kalbim karnıma düştü.

CESARET,

Siz kızları güvende tutmak için yapmayacağım şey yoktur. Virtue'yu güvende tutmak için Maxim'le evlenmek zorunda kaldığım için lütfen beni affedin.

BİR AN İÇİN OKUMAYI BIRAKTIM. Maxim'le evlen!

Ben yokken sen geçici imparatoriçe olacaksın. Bunu bu kadar genç yaşta üstlenmek zorunda kaldığın için üzgünüm ama Luska Riverine'i bombalamakla tehdit etti. Toplu tahliye emri vermelisin. Kohen ve Imbrians'a güven. Babam Büyük Karartma hakkında yalan söyledi. Imbria değildi. O yaptı. Güçlü kal ve Virtue'ya iyi bak. Seni seviyorum.

Aisling

.

Imbria değildi. O yaptı.

Bu .

Geriye doğru sendeledim ve mektubu Virtue'ya uzattım.

Binlerce insanımızı öldüren babam mıydı?

Hayır. Kötü biriydi ama şeytan değildi. Değil miydi?

Virtue mektubu yanımda okudu, gözyaşları yanaklarından kağıda akıyordu. Bunca yıl boyunca masum bir adamı hiç yapmadığı bir şey için suçlamıştık. Sadece onu değil, tüm Imbria'yı suçlamıştık. Kendimi kötü hissediyordum ama babamın bir canavar olduğu gerçeğini sindirecek vaktim yoktu.

Daha 14 yaşındayken imparatoriçe olmuşum.

Yıldızlar bana yardım ediyor.

Zara yanımda diz çöktü ve ben de ona bindim, halkımı her zaman sevdikleri ve bildikleri evlerinden, her zaman düşman bölgesi olarak gördükleri bir yere taşımaya hazırlanıyordum. Luksa Riverine'i tehdit mi etmişti? O zaman Aisling'in dediği gibi halkımızı tahliye etmeliydik.

Aisling olmadan bunu nasıl yapacaktım? Elaine olmadan? Bunun için eğitilmedim.

"Attığın her adımda yanında olacağım," dedi Kohen. "Kız kardeşinden filosundaki amirallere bir mektup var. Mektubu teslim etmeme yardım etmeni istiyorum, böylece belki ben mektubu onlara ulaştıramadan beni vurmazlar." Şakaya gülümsedi ve ben de biraz daha neşeli hissederek kıkırdadım. Aisling'in onda nasıl bir şeyler gördüğünü şimdi anlayabiliyordum. Sahip olduğum tüm önyargıları ve Badşah ailesi hakkında duyduğum söylentileri bir kenara bırakırsam, Kohen o kadar

Onun hakkında söylediğim yalanlara tutunmamın zor olmasına yardımcı oldu.

Şu andan itibaren bana söylenenlere değil, görebildiklerime güvenmek zorundaydım.

"Tamam. Gidelim," dedim ve Virtue koşarak yanıma geldi, bacağıma sarıldı. "Dikkatli ol." Sesi kırıldı. "Elimde kalan tek şey sensin."

Bu ifade beni buharlı bir tren gibi çarptı. Zafer gitmişti. Aisling gitmişti. Everhart soyundan geriye sadece Virtue ve ben kalmıştık.

Böylece Zara gökyüzüne yükseldi ve ben de en büyük endişemin saçımın nasıl görüldüğü olduğu günleri özleyerek sorumluluklarımı üstlendim.

CHAPTER 23

AISLING

WHITNEY sık sık kalçasının dış tarafını çimdiklediği o şeyi yapmaya devam ediyordu. Artık bunun bir amacı olduğuna ikna olmuşum ve ben de yapmaya başlamıştım, bunu yaparken belirli düşüncelerle pratik yapıyordum.

Senden nefret ediyorum, Ricov, seni piç. Umarım hayatının geri kalanında inek dışkısı yersin, diye düşündüm kendime acı çektirirken.

Ricov umursamazca pencereden dışarı baktı, ben de Whitney'e baktım. Bakışları az önce çimdiklediğim kalçama kaydı ve bir kez başını salladı.

Aha!

Yani onu dışarıda tutmanın yolu buydu. İstedğim zaman düşüncelerimi kendime saklamanın bir yolu olduğunu bildiğim için muazzam bir rahatlama hissettim. Deriyi kırmıyordum, sadece sistemimi sarsacak kadar acı veriyordum. Kendi başıma strateji kurabilmek ve düşünebilmek için ödenmesi gereken küçük bir bedel. Ricov'un şüphelenmemesi için arada sırada normal düşüncelerimin geçmesine izin vermem gerekiyordu ama durumum hakkında kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Yolculuk bir saatten fazla sürdü ve ana yoldan ayrıldığımız uzak bir kara parçasına ulaştık.

bir tür askeri tesise dönüştü. boyunca, manzaranın normal meraklı düşüncelerinin yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıkmasına izin verdim ve sonra özel düşünceler için kendime küçük miktarlarda acı verdim. Kaçma, Kohen'e haber verme, kız kardeşlerimle ilgili düşünceler.

Daha hiç konuşmamış olmamıza rağmen, ortak deneyimimiz sayesinde Whitney ile aramda bir bağ oluştuğunu hissettim. İkimizin de kız kardeşleri tutsaktı. Savaşın karşıt taraflarında olsak bile bu işte birlikteydik.

Bir kapıya yanaştığımızda askeri üssün her yerinde askerler ve yaratıklar vardı. Ağaçlar kesilmişti, böylece ormanın ortasında sadece geniş bir açık alan kalmıştı. Yakınlarda hiçbir ev ya da kasaba yoktu ve sadece tek bir büyük sanayi binası vardı.

Kapıdaki nöbetçi biz geçerken Maxim'i selamladı ve ben de üsteki her askerin kırmızı arabaya dönüp biz geçerken selam vermesini izledim.

Patronları buradaydı.

Kendimi Elaine'in ameliyatı atlatıp atlatmadığını merak ederken buldum. Virtue ve Valor'un Imbria'ya sağ salım varıp varmadıklarını. Maxim'le olan bu olayın kötü sonuçlanması ihtimaline karşı halkımın tahliye edilip edilmediğini. Ki bunun olacağından yüzde yüz emindim. Tüm bu düşüncelerimi parmaklarımı avucumun içine sokarak kendime sakladım.

"Neden buradayız?" Maxim'e sakin ve meraklı bir ses tonuyla sordum.

Maxim sırtarak Whitney'e baktı. "Çavuş Whitney'nin yerine getirmesi gereken büyük bir rolü var. Değil mi?"

Solgunlaştı, gözlerinde korku parladı. "Efendim, otoritenize ve son sözünüze tüm saygımla, yine de bu düzeyde yıkıcı bir silaha sahip olmanın insanlığın devam eden hayatta kalmasına aykırı olduğunu düşünüyorum."

İfadesi karşısında midem bulandı. İnsanlığın hayatta kalması, sahip oldukları bir silah tarafından mı tehdit ediliyordu? Yıldızlar.

Mektubundaki mi?

"Anlaşmazlığınız not edildi. Ancak bu silahı kullandığımız sürece Luska hayatta kalacaktır. Başka kimse için endişelenmiyorum ve kız kardeşinizin güvende kalmasını istiyorsanız, test için onu etkinleştireceksiniz."

Whitney başıyla onayladı ama tırnaklarının avucuna nasıl battığını fark ettim. Bu yeni silahtan duyduğum korkunun düşüncelerime sızmasına izin verdim, böylece Ricov onları sakladığını anlamayacaktı.

Neydi o bomba? Maxim'in bana yazdığı mektupta bahsettiği bomba mıydı? Amersea'yı dümdüz edebilecek olan mı?

Silah henüz tam olarak hazır bile değilken blöf mü yapmıştı? Öyle görünüyordu. Ve ben de tam onun eline oynamıştım. Başka seçeneğim olduğundan değil. Zafer onundu.

Araba park ettiğinde dışarı çıktık. Askerler bize bakmak için boyunlarını bükerken Maxim hemen elimi tuttu.

Benim hakkımda ne düşündüklerini merak ettim. Topraklarımı ve halkımı teslim etmek üzereydim. Zayıf mı görünüyordum? Bunun kız kardeşimi kurtarmak için olduğunu biliyorlar mıydı?

Büyük depo binasının içine adım attık. Odanın ortasında, üç metre yüksekliğinde, büyük, dairesel bir metal nesne duruyordu. Devasa bir gülleye benziyordu. Dikiş yerlerinde perçinler vardı ama yine de içinde parlayan bir şey görebiliyordum.

Ember.

"Kor yanıcı değildir," dedim şaşkınlıkla. Köz bombaları yapmayı denemiştik, ama vurulduğunda sadece daha küçük parçalara ayrılıyordu. Kömür gibiydi ama çok daha uzun süre ve doğal bir şekilde yanıyordu.

Maxim sırtı ve sonunda elimi bıraktı. "İşte bu noktada bizim sevgili Whitney devreye giriyor. Onun yeteneği bir şeyin özelliklerini değiştirebilmesi ve yakın zamanda en küçük kor parçasını bir havai fişek gibi patlatabildiğini öğrendik. Öyle değil mi, Çavuş?"

Suçluluk ve utanç Whitney'nin yüzünü kapladı. "Evet, efendim." "Ve Şimdi büyük bir parçayla ne olacağını göreceğiz."

Maxim ellerini birbirine s rtt  ve adamlarının yanına doğru yürümeye başladı. Geride kalmayı planlamıŐtım ama bacaklarım beni zorlamadan hareket etmeye başladı ve onu takip ettim.

Kontrolcü piç.

"Test için her Şey hazır mı?" Maxim, metal topun tepesine bir kapak vidalamakta olan adamlarından birine sordu.

"Evet efendim," dedi adam, bakışları bana kaydı. Nefretini gizleme zahmetine bile girmeden bana ters ters baktı.

Maxim bunu anlamış gibiydi. Bana doğru eğilerek boynuma doğru fısıldadı. "Kızıl Saray'ı havaya u urduğunda Sergei'nin babasını da  ld rd n."

Lanet olsun. Midem bulandı. Muhtemelen burada uzun süre hayatta kalamayacaktım. Maxim beni  ld rmezse, biri öldürecekti.

Maxim ŐaŐırmıŐ görünüyordu ve bu düşüncemi gizlemediğimi fark ettim, Ricov da her zamanki gibi pusuda bekliyordu.

"Oh, benim küçük evcil hayvanım. Sana bir Şey olmasına izin vermeyeceğim.

Asla. Sen benim en büyük  d l ms n."

Maxim yanağımı öpmek için eğildi. Uzaklaşmaya çalıştım ama beni orada tuttu. Soğuk, hafif nemli dudakları yanağıma değdi ve ben içten içe ürperdim.

Yumruklarımı sıkarak tırnaklarımı avuç i lerime geçirdim. Kohen'i  zlemıŐtım.  p c klerini  zlemıŐtım, onunla ilk kez seviŐmeyi  zlemıŐtım ve onun karısı olmayı  zlemıŐtım. Bu yeni gerçeklik yıkıcıydı. Buna daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim.

Sen benim en büyük  d l ms n. Normal insanlar boyalı taş toplardı. Maxim insan toplardı. Liana onun bir ruhu olmadığını söylerken haklıydı. Bu iblisin i i  l yd . Bundan emindim. Ve ben hayatta olduğum sürece, benim gücüm ondaydı.  lemezdim bile       kız kardeşim ondaydı.

Her Şey çok umutsuzdu.

Maxim'in askerleri dev küre şeklindeki bombayı arkamızdan yuvarlarken adımlarım Whitney'inkilerle mükemmel bir uyum içinde dışarı çıktık.

Whitney'nin kukla gibi adımlarla bombaya doğru yürümesini ve ellerini bombanın üzerine koymasını izledim. Başını eğip bombanın üzerine koyarken yüzünden tek bir damla gözyaşı süzüldü. Daha önce fark etmemiştim ama tepemizde bir kartal yarattığı çığlık atıyordu. Onun muydu? Sanki bunu yapmaması için onu uyarıyormuş gibi tedirgin görünüyordu. Elleri hastalıklı bir yeşil renkte parlıyordu ve bunu yapanın gerçekten o mu yoksa Maxim mi ya da her ikisinden de biraz mı olduğunu merak ettim. Yargılamıyordum. Aynı şeyi Victory ya da kız kardeşlerimden herhangi biri için de yapardım.

Metal aynı hastalıklı yeşil renkte parladı ve sonra Whitney nefessiz kalarak geriye doğru sendeledi. Üzerimizdeki kartal haykırdı ve şimdi onun yarattığı olduğundan emindim. Isı görünmez bir ateş gibi üzerime çöktü ve Maxim'in açıkça izin verdiği şekilde ileri doğru adım attım. Isının kaynağının kor topu olduğunu görünce şok oldum. Onu kesinlikle bir şekilde aktive etmişti.

"Profesör," dedi Maxim ve sivil giyimli yaşlı bir adam ellerini uzatarak topun yanına geldi.

Ne olacağını merak ederek başımı yana eğdim ve sonra Maxim bacaklarımı geriye doğru adım atmaya zorladı. Bedenimin iznim olmadan hareket etmesi hissinden nefret ediyordum.

"Çekilmemi isteyebilirsin," diye hırladım ona.

"Bunun neresi eğlenceli?" diye alay etti.

Midemdeki o iğrenç his geri gelmişti. Onunla yalnız kalmaktan korktum ve paniklemeye başladım. Sonra top havalanmaya başladı ve tüm düşünceler kafamdan uçup gitti.

Profesör ellerini havaya kaldırmış, dev bombayı yukarıya ve açık alana doğru yönlendiriyor gibiydi.

"Efendim, içeri geri dönmeliyiz. Enkaz olabilir," dedi bir asker Maxim'e. Başını salladı ve sonra Whitney ve ben Maxim'in yanında, isteğimiz dışında, birlikte yürüyorduk.

Şimdi onun için neden bu kadar önemli olduğunu anladım. Tehlikeli silahı onsuz bir hiçti. Ve bensiz kimseyi kontrol edemezdi.

Parmaklarımı avuç içlerime o kadar sert batırdığımı fark ettim ki kan çekmiştim. Rahatlayarak parmaklarımı pantolonuma sildim ve temiz bir nefes aldım. Binanın içine geri döndüğümüzde, içinde küçük bir görüş yarığı olan döner çelik bir kapıyı aşağı çektiler.

Profesör hâlâ küreyi hareket ettirmeye odaklanmıştı ama bir yandan da içinde bulunduğumuz binaya yaklaşıyordu. Açık bir yan kapıdan içeri süzülüşünü izledim. Alnında boncuk boncuk ter vardı, sanki bunu yaparken muazzam bir güç sarf ediyordu. Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum.

Bomba ufukta, sık ve ıssız bir ormanın üzerinde süzülen bir leke haline geldiğinde Maxim başını salladı. "Bırak onu."

Adam sanki bu hareketlerinin sonuçlarını tartıyormuş gibi bir an duraksadı. Hepimiz beklenti içinde metal kapıdaki yarıktan içeri baktık.

"Bırak onu!" Maxim o kadar yüksek sesle bağırdı ki irkildim. Top yere düştü ve ağaçların arasında kayboldu. Kendimi destekledim. Ama hiçbir şey beni daha sonra olacıklara hazırlayamazdı.

CHAPTER 24

CESARET

Vahşi Doğa'da masumiyetimi kaybettiğimi sanmıştım ama yanılmışım. Kız kardeşimin amiraller konseyinin önünde geçici imparatoriçe olarak dururken çocukluğum öldü. daha asla mutfaktan gizlice kurabiye çalan ya da Elaine'e şaka yapmanın yollarını düşünen o hafif kaygısız kız olamayacaktım. Genç Valor ölmüştü. Artık Aisling olmak zorundaydım. Mükemmel güçlü Aisling. Asla onun kadar iyi olamayabilirdim ama deneyebilirdim.

Komutan Ledger Kohen'in kendisine verdiği notu geniş gözlerle okudu ve sonra bana baktı.

"Sana yemin gerekiyor. Geçici olarak," dedi.

Başımı salladım.

"O bir çocuk!" Amiral Caruso karşı çıktı.

"Onun bir gücü var mı ki? Daha acemi birliğine başlamadı. Eğitimsiz," diye homurdandı Amiral Blade.

Kız kardeşim bir keresinde bana imparatoriçe olmanın yüzde elli özgüven, yüzde elli de başarıya kadar numara yapmak olduğunu söylemişti. Şimdi bunu yapmam gerekecekti.

"En büyük kız kardeşimin otoritesini mi sorguluyorsun? Onun kararlarını mı?" Amiral Blade'e sordum.

Omuz silkti. "Gerçekten bizi savaşa götüreceksin misin tatlım? Eğitim sütyenini bile çıkarmadın mı?"

Hızla hareket ederek belimden küçük bir fırlatma bıçağı çıkardım ve amirale doğru fırlatarak kulağını sıyırdım.

Odada bağırışlar ve şaşkınlık dolu soluklar yükseldi. Amiral Blade kulağındaki kan damlasına dokundu ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Sen bi-"

"Yerinde olsam diline dikkat ederdim," dedi Kohen ona. "Bu vesileyle konseye İmparatoriçe Valor'un bir Talanagi'ye bindiğini hatırlatmak isterim. Hiçbirinizin yapmadığı bir şey."

Bunun üzerine odaya sessizlik çöktü.

Her ne kadar stresli olsa da, İmparatoriçe Valor'un kulağa hoş geldiğini itiraf etmeliyim.

"Neden buradasın Badshah?" Defter Kohen'e sordu.

Komutan Ledger'a, "Kral Badshah'tan bahsediyoruz Komutan," diye hatırlattığımda çenesi biraz gerildi.

Kohen bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. "Çünkü karım benden istedi-"

"Senin neyin!?" Kohen'e şok içinde bakarak çığlık attım.

Odadaki amiraller onun yorumundan etkilenmiş görünmüyorlardı ama ben çok şaşırmıştım. Kız kardeşimden mi bahsediyordu?

Kohen bana döndü. "Aisling ve ben birkaç gün önce gizlice evlendik." Sonra amirallere döndü. "Ve onun topraklarını ve insanların korumak için her şeyi yaparım. Maxim ve bombasını bastırmak için bir plan yapana kadar Imbria'ya gelin." Kohen, bahsettiği her şeyi açıkladığını tahmin ettiğim mektubu işaret etti.

"Her şeyi yapar mısın?" Amiral Blade Kohen'e sordu. "Her şeyi," diye kabul etti Kohen.

Komutan ve Amiral Blade bakiştılar ve sonra komutan Kohen'e baktı. "Kohen'e katılır mısın?"

Yine mi Amersea? Tek ulus mu?"

"Evet. Birlikte daha güçlü olduğumuza inanıyorum. Luska'ya karşı birleşmeliyiz. Ülkelerimizi tekrar bir araya getirmekten mutluluk duyarım ama bu geçen seferki gibi olmayacak. Imbria, Filo'nun artıklarıyla beslenmeyecek. Imbria'daki kuvvetleri güçlendirmek için daha fazla üs inşa edeceğiz. Amerika'nın vergi parasını alıp bombaladığınız, yıktığınız ve bizden aldığınız her şeyi yeniden inşa edeceğiz. Imbrialılar istedikleri takdirde Amersea'ya serbestçe gidebilecekler ve bunun tersi de geçerli olacak. Aisling ve benim birlikte yönettiğimiz bir bütün olarak görüleceğiz."

Adamlar buna biraz sinirlendi ama ben kulağa çok güzel ve adil geldiğini düşündüm.

"Bu adil görünüyor." Amiral Caruso önerdi. "Ve eğer Luska'nın Riverine'e atmayı planladığı bir bomba varsa, geçici olarak tahliye etmeliyiz."

Komutan Kohen'e şüpheyile yaklaştı: "Az önce söylediğin her şeyi yazılı hale getirsem, bugün imzalar mısın?"

Kohen başını salladı. "Ancak, Aisling'in anlaşmayı gözden geçirip bundan memnun olduğundan emin olana kadar herhangi bir önlem almamızı beklememizi rica ediyorum."

Burada olmamasına rağmen kız kardeşime karşı bu kadar koruyucu ve ilgili olması beni içten içe bayılttı.

Amiral Blade, "Aisling bir daha asla geri gelmeyebilir," dedi.

"Geri dönecek," diye homurdandı Kohen. "Sadece nasıl olduğunu henüz çözemedim."

Oda bir an sessiz kaldı, herkes düşüncelerinde kayboldu.

"Anlaşmayı Aisling'in yerine ben imzalayacağım, eğer geri döndüğünde üzerinde anlaştığımız herhangi bir şeyi beğenmezse, değiştirebileceğine dair bir madde de ekleyeceğim," dedim. "Şu bürokrasiyi bir an önce bitirelim ve tahliyeye başlayalım. Biz evrakları imzalarken masum sivillerin ölmesini hiç istemem." Bu herkesi harekete geçirdi.

İnsanlar masadan kalkıp odanın kenarlarına doğru ilerlemeye, kâğıtları çıkarıp köşelerde toplanmaya ve fısıldaşmaya başladılar.

Kohen beni kenara çekti ve küçük bir gülümseme verdi. "İyi iş çıkardın. Aisling gurur duyardı."

Gergin bir kahkaha attım. "Teşekkürler. Amiral Blade ile bu şekilde konuşurken hasta gibi hissettim."

Kohen kıkırdadı ama sonra gülümsemesi kesildi.

Sesimi alçaltarak kaşlarımı çattım. "Aisling'in eve geldiğini gördün mü? Bilirsin işte... yeteneğinle?" Mektubundan ve kardeşlerinin Vahşi Doğa'da söylediklerinden geleceği görebildiğini biliyordum. Umutsuzca Aisling'in eve döndüğünü görmesini umuyordum.

İçini çekti, işkence görmüş gibi görünüyordu. "Henüz değil. Ama... farklı yönlere ayrılan pek çok yol var. Sadece onu bana canlı olarak getirecek bir yol bulmam gerekiyor."

Canlı kelimesini duyunca içim sıkıştı. Eve ölü getirildiğini görmüş müydü? Soracak cesaretim yoktu.

"Birçok sonuç mu görüyorsun?" Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama şimdi mantıklı geliyordu. Hepimiz her gün kararlar veriyorduk ve her biri farklı bir dünyaya yol açabilirdi.

Kohen başını salladı. "Ama hiçbirisi kız kardeşini göstermiyor..." Sözünü kesti ve kalbim durmuş gibi hissettim.

"Oraya gizlice girmeye ne dersin? Sadece sen, bizim yaptığımız gibi Vahşi Orman'dan geç-"

"Ben öldürülürüm. O Maxim'in esiri olarak kalır. Bunun için sürekli izleyen çok fazla askerleri var. Gökyüzünde ve yerde."

Lanet olsun. Hayır.

Zihnim yarışıyordu. Stratejide Aisling kadar iyi değildim ama Elaine ile aynı strateji oyunlarını oynamıştım. Sadece bir şey düşünmem gerekiyordu-

Canlandım. "Ya dikkat dağıtıcı bir şey yaparsam?"

Kohen bunu düşünüyor gibiydi. "Bu çok büyük bir dikkat dağıtıcı olurdu Valor ve bunu yapmana göz yumamam."

hiçbir şey. Sana bir şey olursa Aisling beni asla affetmez."

"Ben çocuk değilim!" Tersledim. "Artık değilim. Ve sadece ben olmayacağım. Aisling eve dönene kadar sorumlusu olduğum Filo da olacak."

Kohen dudağının içini çiğnedi. "Bilmiyorum. Böyle bir sonuç görmedim."

Gözlerimi devirdim. "Belki de güvenmelisin Kohen. Hayata geçmek için bir vizyonu bekleyemezsin. Kız kardeşim o zamana kadar ölmüş olabilir. Sadece beni dinle."

Bu ifade karşısında solgunlaştı. "Pekâlâ. Aklında ne var?"

Aisling eve döndüğünde beni öldürecekti ama eve dönüp bana bağırıyorsa buna değirdi.

"Güçlerini batıya çekeceğiz," dedim ona.

"Batı mı?" Kohen tereddüt etti. "Oraya nasıl gideceksin? Tekneyle mi? Daha duvarı geçmeden sizi batırırlar. Amersea bu nedenle hiçbir zaman batıdan saldırmadı."

Başımı salladım. "Ama şimdi elimizde iki düzineden fazla uçan Talanagi var. Siz doğudan gizlice girip Aisling ve Victory'yi kurtarıırken biz onları batıya çekeceğiz."

Kohen'in ağzı açık kaldı. "Alınma Valor ama sen ve bir avuç eğitimsiz, yeni bağlanmış, henüz Filo'ya bile girmemiş çocuk tüm Luskin ordusunu batıya mı çekeceksiniz? Bu intihar olur."

Zara, 'Senin ve Aisling'in Luska'daki Kızıl Saray'a yaptığınız gibi bir bomba atabiliriz,' dedi. 'Ama batıdaki ordu üslerine. Bu tüm dikkatleri üzerine çekecektir.

Zara'nın fikrini Kohen'e aktardım ve o da uzanıp şakaklarını ovuşturdu.

"Bu çok tehlikeli."

Aklıma başka bir fikir geldi. "Tetra ile uçsam nasıl olur? Küçük grubumuzun etrafında bir kalkan oluşturup bizi koruyabilirdi..."

Bu fikre ısındığını görebiliyordum.

"Kohen, Aisling'in o psikopatla evlenmesine gerçekten izin verecek misin?" Ona sordum.

Kederli görünüyordu. "Yıldızlar, umarım değildir. Tamam. Yapacağız. Ama amiralleri ikna etmeliyiz. Ve önce Amersea'yı tahliye etmeliyiz çünkü misilleme olacak."

Amirallere baktım ve başımı salladım. "Onları bana bırakın." Aisling kadar güçlü olmayabilirdim ama kendi istediğimi yaptırma sanatını öğrenmek için yıllarımı harcamıştım ve şimdi de bunu yapmayı planlıyordum. En büyük kız kardeşim bizim için çok şey feda etti. Kendi isteği dışında Luska'nın baş lideriyle evlenmesine izin verecek değildim.

CHAPTER 25

AISLING

ÇELİK top ağaçların arasına düştüğünde, Kohen'in söylediklerine dayanarak, uzakta bir patlama ve bir krater bekliyordum ama ardından gelen katliama hazırlıklı değildim.

Patlamanın şiddetiyle çelik kapılar anında açıldı ve önlerinde duran herkes geriye doğru savruldu. Ben de dahil.

Önce dirseğim yere çarptı, koluma keskin bir acı saplandı ve haykırdım. Maxim'in yarısı üzerime düşerek koluma uygulanan kuvveti daha da arttırdı. Patlama bize ulaştığında kulaklarım çınladı; gücünün şiddeti yüzüme tokat yemiş gibiydim.

O kadar uzak mı? Nasıl? Hayatımda gördüğüm hiçbir şey bu kadar güçlü değildi. Kızıl Saray'a attığımız patlayıcı bile. Şaşkınlıkla odanın etrafına bakındım ve bakışlarım Whitney'e takıldı. Ormanda oluşan, bir şehir büyüklüğündeki devasa kratere bakıyordu. Kırık ağaçlar, içinde bulunduğumuz binaya kadar etrafında eşmerkezli daireler oluşturmuştu. Silahın düştüğü yerden büyük bir toz bulutu yükseldi.

Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. Sözleri şimdi beni rahatsız etmek için geri geldi.

Bu düzeyde yıkıcı bir silaha sahip olmak, insanlığın devam eden hayatta kalma mücadelesine aykırıdır.

Whitney haklıydı. Bu bombalardan biri nüfusun yoğun olduğu bir şehirde yüzbinleri yok edebilir. Benim şehrimde. Riverine. Bakışlarım, katliamı saf bir sevinçle izleyen Maxim'e kaydı ve midem bulandı. Çocuğunun ilk adımlarını atmasını izleyen gururlu bir baba gibiydi.

Boğazımda safra birikti; dirseğim taze bir acıyla sızladı. Askerlerden bazıları alkışlamaya ve çığlık atmaya başladı ve Maxim ayağa kalktı. Ben doğrulmaya çabalarken çenesi dik ve gururlu bir şekilde her birine baktı. Dirseğimde bir sorun vardı ve kulaklarım hâlâ çınılıyordu.

Maxim sonunda ayağa kalkmadığımı fark etti ve bana baktı. "Yaralandın mı, küçük hayvan?" diye aşağılayıcı bir ses tonuyla bana seslendi.

Muhtemelen kırılmış dirseğimi göğsümde tutarak ona ters ters baktım. "Ben iyiyim," diye homurdandım, ayağa kalktım ve ayaklarımın üzerinde biraz sallandım.

"Acı çekiyor," dedi Ricov ve ben de dev hödüğe ters ters baktım. "Sıhhiye!" Maxim parmaklarını şıklattı ve biri koşarak

yanıma geldi. Sonra Maxim ve Ricov topu havaya kaldıran profesörle konuşmaya gittiler.

Bir kadın sağlık görevlisi yanıma geldi ve elindeki çantayı yere bıraktı. "Kolunuzu düzeltebilir misiniz?"

Her yerde hâlâ bir kaos vardı, insanlar ayağa kalkıyor ve yere düşen mobilyaları kaldırmaya çalışıyordu. Ricov, Maxim, profesör ve Whitney'nin yanında duruyordu... Whitney'nin bir kâğıda hararetle bir şeyler karaladığını ve Ricov ile Maxim'e baktığını fark ettim. Bir eliyle bir şeyler yazıyor, diğer eliyle de kolunda açılan bir kesiği deşiyordu.

Ne yazıyordu? Dirseğimi uzatmaya çalıştım ve yeni bir acı dalgası üzerime gelerek çığlık atmama neden oldu.

Maxim bana baktı ve ben de ona özür dileyen küçük bir el salladım, iyi olduğumu bilmesini sağladım ve dikkatini Whitney'den uzak tutmayı umdum.

Maxim Ricov'la konuşmaya devam etti ve sonra Whitney ayağa kalktı, topallayarak bana doğru ilerledi.

"Onunla işiniz bittikten sonra bileğime bakabilir misiniz?" Whitney doktordan cebime bir şey koymasını istedi.

Ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldım, notu okumayı çok istiyordum ama şu anda güvenli değildi.

"Kemik iyileştirici!" diye bağırdı kadın sağlık görevlisi yüksek sesle. Kaşının üstünde kesik olan bir adam bana doğru koştu ve kadın doktor Whitney'e doğru ilerledi.

"Dirseğiniz kırılmış." Adamın aksanı o kadar kalındı ki onu zar zor anlayabildim.

Başımı salladım. "At. İyi olacağım."

Başını iki yana salladı. "Ben hallederim." Parmaklarını şıklattı ve patlayarak açılan kapıların dışında büyük kırmızı bir ejderha belirdi.

Bu kadar çok Talanagi görmeye alışık değildim. Her yerde onlardan vardı ve bunun Luskin halkının bizden çok daha güçlü yeteneklere sahip olduğu anlamına geldiğini yeni yeni fark ediyordum.

Amersea'da inanılmaz derecede nadir görülen bir "kemik iyileştirici" olduğu açıldı. Ama buradaki insanlar bundan etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Beni dışarı çıkardı ve Maxim'e on adım yaklaştığımda, konuştuğu insanlardan ayrılıp yanıma geldi. "Kaybolmanı istemem, küçük evcil hayvan," dedi bana sırtarak.

Büyüsünde fiziksel bir yakınlık unsuru olup olmadığını merak ettim, ama düşüncelerim orada çok uzun süre kalmadı.

Kemik şifacısının ve ona eşlik eden ejderha yaratığının yaramı iyileştirmesini izledim ve bunun Valor'un büyüüne çok benzediğini fark ettim.

İşi bittiğinde gitti ve Maxim orada, daha önce gördüğüm her şeyden çok daha fazla yıkıma neden olan devasa deliğe bakıyordu.

Yüzünde mutlak bir neşe ile bana döndü. "Bununla sadece Amersea'yı değil Imbria'yı da fethedebilirim."

En büyük korkum Luska'nın bir gün dünyayı yönetmesiydi. Ve haklıydı: bununla, yapabilirdi.

"Hadi eve gidelim. Yarın katılmamız gereken bir düğün var," dedi Maxim ve sonra yürümeye başladı. Bacaklarım onu takip etmek için isteğim dışında hareket etti.

Bir düğün. Yarın. Maxim Vlek ile. Daha kötü bir şey düşünemezdim.

CHAPTER 26

CESARET

YENİ BİR SLOGANIM VARDI. Aisling ne yapardı? Her şeyi bu kadar hızlı hallediyordum. Amiralleri, batı kıyılarındaki Luskin askeri üssü üzerinde bir bomba patlatma planıma izin vermeleri için ikna etmiştim. Bütün gün ve geceyi insanlarımızı tahliye etmekle geçirdik. Trenlere ve arabalara bindiler ve yaya olarak Wilds'a, Imbria'nın çorak, yanmış topraklarına geçtiler - neden olduğumuz yıkımın tüm kanıtları.

Neden düşman topraklarına girdiklerini sorguladıklarında, Aisling Ne Yapardı? bölgesinden uzaklaşmaya karar verdim ve Valor'un yapacağını yaptım. Onlara babam hakkındaki gerçeği anlattım - Büyük Karartmaya neden olan saldırının arkasında onun olduğunu ve Imbrialıların aslında müttefikimiz olduğunu yeni öğrendik; Luska'nın elinde Riverine'i yerle bir edebilecek bir bomba vardı ve şimdi çıkıp soruları sonra sormamız gerekiyordu. Onlara kız kardeşlerimin ve benim babamızdan farklı olduğumuzu söyledim; asla kendi halkımıza sırtımızı dönmezdik ve gerçeği söylemeye karar vermemiz bu kez işlerin farklı yürümesini istediğimizin kanıtıydı.

Bazıları itirafım karşısında tereddüt etti, ancak çoğu insan toparlandı ve üç günlük basit bir çantayla ayrıldı çünkü hepimiz Luska'nın Riverine'i alt edebilecek bir şeyi varsa, bunu yapacağını biliyorduk. Kafam hâlâ omuzlarıma sıkıca bağlıydı, bu yüzden bunu bir kazanç olarak sayıyordum.

Bazıları kendi tehlikelerini göze alarak kalmayı tercih etti. İnsanlar kız kardeşimin nerede olduğunu sordular ve ben yine dürüst davranarak Victory'nin kaçırıldığını ve Aisling onunla birlikte bir kurtarma göreviyle dönene kadar geçici imparatoriçe olduğumu söyledim. Bu yüceltilmiş bir gerçektir, gerçek olmasını ve her iki kız kardeşimin de hayatta ve evlerine dönmüş olmalarını umuyordum.

Dedikodunun iyi yanı, bir şeyin orman yangını gibi yayılmasını istediğinizde yayılmasıydı. Evergreen'e ulaştığımda insanlar çoktan Imbria'ya doğru yola çıkmış ve en kötü haberleri duymuşlardı. Bir ailenin, babamın her zaman yalancı olduğunu bildiklerini ve karanlık işler çevirdiğinden şüphelendiklerini ama Aisling ve kız kardeşlerimin imparatorluğu tersine çevireceğini düşündüklerini söylediğine kulak misafiri oldum. Bu içimi rahatlatmıştı. Babamın yaptıklarının ortaya çıkma riski kız kardeşlerim ve benim için büyük bir tehlikeydi. Ama başka türlü Kohen ve Imbria'ya güvenmelerini nasıl sağlayacağımdan emin değildim ve dürüst olmak gerekirse, babamın yaptığı bir şey yüzünden Ravi Badshah'ın adaletsizliğe uğrayacağını düşünerek bir gün daha uyuyamazdım. Eğer imparatorluk bu yüzden düştüyse, öyle olsun.

Bir zamanlar kız kardeşlerimle paylaştığım söğüt ağacından eve döndüğümde saat sabahın dördüydü. Kohen benimleydi; yarım düzine Filo üyesi dışarıda devriye geziyordu. Charlene ve diğer Talanagi'lerle yaklaşık dört saat sonra Emberlane Park'ta buluşup planı gözden geçirecek ve tam olarak nasıl gerçekleştireceğimize karar verecektim. Bu arada amiraller Riverine'de elimizde bulunan patlayıcılarla bir bomba yapıyorlardı. Tetra annesini güvenli bir yere götürmek için biraz zaman ayırmıştı ve sabah benimle parkta buluşacaktı. Liana bütün gece ihtiyacı olan insanların taşınmasına yardım etmişti ve sabah parkta buluşmaya söz vermişti.

Kohen'e "Kız kardeşimin odasında uyuyabilirsin," dedim ve kapıyı işaret ettim. Kapalı kapıya endişeyle baktı. "Ben kanepede yatarım," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Aisling'in umurunda olmaz. Ve inan bana, onun yatağı o kanepeden çok daha iyi." Madem evliydim, neden onun yatağında uyumaktan çekiniyordun?

Kohen sertçe yutkundu. "Valor, eğer o yastığın üzerinde onun kokusunu alırsam asla uyuyamam."

O zaman kalbim kırıldı. Genç hayatımda ilk kez bir gün aşık olmak için sabırsızlanıyordum - bir erkeğin beni kokumdan bu kadar etkilenecek kadar sevmesi için.

"Anladım," dedim. Ablam çok özel biriydi, bu yüzden bize Kohen'den pek bahsetmemişti. Daha önce gizlice evlendiklerini söylediğinde kalbim neredeyse duracaktı! Ama bugün onu benimle birlikte uçarken ve Amersea halkı için yapılması gereken her şeyi yaparken gördüğümde, kız kardeşime olan sevgisinin gerçek olduğunu anlayabiliyordum.

"Yeni planla ilgili başka öngörü var mı?" Ona umutla sordum.

Kaşlarını çattı. "Hayır. Hiçbir şey." Başımı salladım.

"Güzel."

Kıkırdadı. "İyi mi?"

"Evet. Bu, başarısız olacağımıza dair bir öngörü görmediğin anlamına geliyor. Bu ihtimali kabul ediyorum. Kız kardeşlerimi geri alacağız," diye ilan ettim.

Sırıttı ve bu onu normal, huysuz, sert yüzünden çok daha ateşli gösterdi. Kız kardeşimin onda ne bulduğunu görebiliyordum ve bu bana Arjun'u düşündürdü. Birbirlerine çok benziyorlardı.

"Tıpkı Aisling gibisin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedim ona.

Ciddi bir şekilde başını salladı. "Öyle yapmalısın. İyi geceler, Valor." Kanepeye uzandı ve iç çekti.

"İyi geceler, Kohen." Odama geri döndüm ve yüzüstü yatağa uzandım, saniyeler içinde kendimden geçtim.

Çizmelerimi giydim. Son düşüncem, imparatoriçe olmanın gerçekten böyle bir his olması gerektiğiydi: tam ve eksiksiz bir yorgunluk.

CHAPTER 27

AISLING

EN KÖTÜ KORKUM, akşam yemeğinden sonra Maxim bana "bizim" odamızı gösterdiğinde gerçekleşti.

"Ama biz henüz evli değiliz," dedim ona, bu konuyu kapatmanın bir yolunu ararken. Ricov'un Whitney'le birlikte başka bir odaya çekilmiş olması tek kurtarıcıydı ve ben düşüncelerimle baş başa kalmıştım. Bizi çiftler halinde tutuyor gibiydiler.

Maxim gözlerini devirerek gömleğinin düğmelerini çözdü. "Edep ya da şerefimiz umurunda değil, ama mirasçı olmaya başlamadan önce bir gece daha beklemek istiyorsanız, benim için fark etmez."

Mirasçı olmaya başlaması boğazımda safra birikmesine neden oldu. Sonra pantolonu çıktı ve ona arkamı döndüm. Bu kadar rahat davranması hoşuma gitmemiştir. Bu iş böyle yapılmazdı. Yalnız kalmak ve Whitney'nin cebime sıkıştırdığı notu okumak için bir neden ararken kalbim göğsümde çarpıyordu. Maxim'in gücümü kullanabilmek için bana yakın olmak zorunda olduğundan şüpheleniyordum; bu yüzden aynı odayı paylaşıyorduk. Kapıya iki, pencereye de iki nöbetçi koymuş ve bunu bildiğimden emin olmuştu. Bu odadan ayrılmak yoktu.

"Banyoda biraz özel zaman geçirebilir miyim?" Ona sordum.

"Sorun değil, ama unutma, yaptığın her şeyi kontrol edebilirim. O yüzden uslu bir kız ol," diye alay etti.

Başımı salladım, odanın içinde yürüdüm ve banyoya girdim. Kapıyı arkamdan kapattım ve bir hizmetçinin benim için bıraktığı katlanmış kadın pijamalarına baktım. Onların içine girmek istemedim. Ona ait hiçbir şeyi giymek istemiyordum. Kohen'i, Elaine'i ve evimi özlemiştim.

Soyundum ve banyo suyunu hızla akıttım, yüzüme sıçrattım ve vücudumu sabunladım, saçlarımı yıkamayı atladım. Sonra hızla Liana'ya olan bağımı açtım.

'Konuşabilirim ama sadece bir dakikalığına,' dedim ona.

"Güvende misin? Çok endişelendim.'

'Öyleyim ama Maxim düşündüğümüzden de kötü. Fiziksel yakınlığı içindeki herhangi birinin gücünü alabilir. Beni kendi gücümle kontrol ediyor ve sağ kolu düşünceleri okuyabiliyor, bu yüzden şu an dışında sizinle iletişim kuramıyorum.

"Onun ruhu yok," diye kabul etti Liana. 'Ama Elaine'in yaşadığını bilmek seni mutlu . Kız kardeşlerinle birlikte güvende.

Bu haber karşısında neredeyse yıkılacaktım. Peki ya halkım? Maxim bu silah konusunda blöf yapmıyordu. Ormanda bir krater açtığını gördüm... Ayaklarımı yerden kesti. Eğer onu etmezsem Riverine için gelecek.

'Halkınız Valor'a güvenmeye karar verdi. Tüm gün boyunca tahliye işlemi yaptılar ve gece boyunca da devam edecekler.

Valor mu? Tahliyeleri Kohen ve amirallerin yöneteceğini sanıyordum.

'Valor büyük bir sorumluluk ve liderlik gösterdi. İnsanlara gerçeği söyledi ve onlar da onda, sende ve tüm kız kardeşlerinde yeni bir nesil gördüler.

Gerçeği mi? İçim daraldı. "Onlara babamın ne yaptığını mı söyledi?

"Evet. Ve hala onu güvenli bir yere kadar takip ediyorlar.

İçime bir rahatlama çöktü. Eğer burada ölürsem ya da daha kötüsü sonsuza dek bu durumda yaşamak zorunda kalırsam, en azından halkım Valor'u takip edecekti ve Kohen'in babası haklı çıkmıştı. Bu iyi bir haberdi. "Gitmeliyim. Maxim'in üzülmelerini istemedim ve hâlâ

Whitney'nin öfkeyle karaladığı mektubu okumak zorunda kaldım. Küveti boşalttım ve çabucak kurulandım.

'Aisling, ikinizi de kurtarmak için bir yol bulmaya çalışıyorlar.

Umudunu kaybetme.'

Bu konuda herhangi bir heyecan hissetmeye çalıştım ama yapamadım. Kohen'in Maxim'den kurtulduğum ve hayatta olduğum herhangi bir gerçeklik görmediğini biliyordum.

'Tamam,' dedim ve sonra bağı kapatmadan önce durakladım. 'Kohen'e onu sevdiğimi ve bizi kurtaramazlarsa olmayacağını söyle. Ona hayatına devam etmesini ve sadece... mutlu olmasını söyle,' dedim yanağımdan bir damla yaş süzülürken. Kohen'i Anika'yla evli, çocuklu ve dramasız hayal ettim. Muhtemelen ihtiyacı olan şey buydu.

"Aisling-

"Güle güle, Liana. Bağlantıyı kapattım.

"Neredeyse bitti mi?" Maxim sordu.

"Evet, tuvalete gitmem gerekiyor," dedim ve kirli giysilerimi alıp küçük tuvalet odasına girerken tekrar giydim, kapıyı arkamdan kapattım ve Whitney'in notunu çıkardım. Kohen'le yaşayabileceğim geleceğe dair üzüntümün üzerinde duracak zamanım yoktu. İlk satırı okuduğum anda tüm bunlar uçup gitti. El yazısı titrekti ama kelimeler güçlüydü.

Bu gece kız kardeşimi alıyorum. Haftalardır kaçışımızı planlıyordum, ama şimdi seni ve kız kardeşini gördüğüme göre, onu da yanımda götüreceğim. Masum bir çocuğun bir savaş oyununda piyon olarak kullanılmasına dayanmam. Ricov'u öldürecek ve hepimiz Amersea'ya kaçıp sığınmak için yalvaracağız. İmparatoriçenin varisi bende olduğu için

Kabul et. Keşke senin için daha fazlasını yapabilseydim ama Maxim'in insanları kontrol etme gücü yüzünden ona yaklaşamıyorum. Özür dilerim. Tek başınasın. Tanrı seni kutsasın ve korusun ve kardeşinin güvende olacağını bilmek seni rahatlatсын.

- W

Gözyaşlarım yüzümden sayfaya aktı ve gülümseyerek başımı salladım. Luskinler tek bir Tanrı'ya, herkese tepeden bakan ve onlara rehberlik eden bir varlığa inanıyorlardı ve şu anda bu benim için rahatlatıcı bir fikirdi. Kız kardeşimin buradan götürüleceğini bilmek, umut edebileceğim tek şeydi.

Kapıdan büyük bir gürültü geldi ve telaşla sıçradım, notu hızla buruşturup tuvalete attım ve sifonu çektim.

"Ne yapıyorsun orada?" Maxim'in sesi kapının hemen dışındaydı, bu da diğer banyo kapısını kırdığı anlamına geliyordu. Kendimi mektubu okumaya o kadar kaptırmıştım ki duymamıştım. Notun kızardığından emin olduktan sonra yanaklarımı sildim ve kapıyı açıp onunla yüz yüze geldim.

"Kendimi rahatlatıyorum," dedim açıkça.

Şüpheli bakışlarını üzerimde gezdirdikten sonra gömleğime odaklandı. "Neden üstünü değiştirmedin?"

Gömleksiz ve düşük belli pijama pantolonuyla karşımda duruyordu. Başka bir dünyada olsa vücudunun fit ve çekici olduğunu söyledim ama içindeki bariz kötülükten o kadar ki ona bakarken bile midem bulanıyordu.

"Kıyafetlerimin içinde kendimi daha rahat hissediyorum."

Gözlerini devirdi ve onun gücünün -benim gücümün- üzerimden kaydığını hissettim. Bir saniye önce kollarım yanımda dururken, bir saniye sonra tişörtümü başımdan çekip sütyenimle karşımda duruyordum. "Seni piç," diye tükürdüm pantolonumun düğmesine uzanmamı sağlarken.

Sırıttı. "Senin için büyük bir nezaketle diktirdiğim kıyafetleri giymeliydin."

Pantolonumun fermuarını açtım ve ben pantolonumu yere indirirken bakışlarını iç çamaşırlarımın üzerinde gezdirmesini izledim.

İçimde vahşi bir öfkenin yükseldiğini hissettim. Kollarımdaki deriden dumanlar çıkmaya başladı.

"Kes şunu," diye homurdandı ve ben onun emrine karşı koydum. Kendi isteğim dışında sütyenim ve iç çamaşırlarımla duruyordum ve tek düşünebildiğim kafasını vücudundan ayırmaktı.

Duman durmadı ve Maxim'in gözleri büyüdü. "Dur!" Yumruğunu savurdu ve gücü fiziksel bir tokat gibi hissettim. Duman uzaklaştı, beni nefessiz bıraktı ve Maxim bana sırtını döndü. "Giyin ve yatağa gel. Yarın evleniyoruz ve ben Amersea'nın hükümdarı oluyorum."

Midem düğümlendi. Whitney'nin mektubuna bakılırsa, Maxim'i sakın ve bu odada tutmak muhtemelen en iyisiydi. Eğer bu gece kaçmak için büyük bir planı varsa, yapabileceğim en iyi şey Maxim'in uyuduğundan emin olmaktır.

"Tamam," dedim sessizce ve sonra pijamaları alıp giydim. Yatak odasından çıktığımda onun beni ensemdeki tüyleri diken diken edecek şekilde izlediğini gördüm.

Uzak duvara dayalı bir kanepede gördüm ve ona doğru yürümeye başladım. "Orada uyurum," dedim ama bacaklarım yarı yolda parke zeminine yapıştı.

"Benimle yatakta uyuyacaksın," diye emretti. Bedenim isteğim dışında döndü ve yatağa doğru yürümeye başladım. Paniğimi bastırmaya çalışarak ona baktım.

"Yapmamayı tercih ederim. Ben eski kafalıyım," diye yalan söyledim.

Bakışları bana inanmamış gibi daraldı. "Beni kız kardeşimden mahrum bıraktınız, bu da bir an önce bir varise ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Beklemek konusunda fikrimi değiştirdim. Şimdi denemekte bir sakınca görmüyorum." Vücuduma yine paniklememe neden olacak şekilde baktı, zihnim çırpınıyordu

Beklemek için bir sebep bulmaya çalışıyordum. Whitney'nin Victory'den kurtulabilmesi için her şeyi sakın tutmam gerekiyordu.

"Maxim?" Adını tatlı bir ses tonuyla söyledim.

Bakışları merakla yüzüme doğru kaydı.

"Buradaki yeni hayatımı kabullenmeye başladım. Karın olarak. Ama kültürümün ve iş yapma tarzımın bir kısmını korumak istiyorum. Resmi olarak evlenene kadar bu yatağı paylaşmayı bekleyebilirsek benim için çok anlamlı olur. Lütfen?" Ses tonuma biraz daha şurup gibi tatlı bir ton kattım.

Hiçbir şey söylemedi. Sonunda beni el sallayarak kadar acı verici bir şekilde uzun bir süre bana baktı. "Tamam. Kanepede uyu. Zaten yorgunum." Ve böylece bacaklarım çözüldü, kanepeye koştum ve battaniyeyi çekip üzerimden attım ve ona sırtımı verdim.

Kendime bir gece satın almıştım. Yarın, o kadar şanslı olamayacaktım.

CHAPTER 28

CESARET

KOHEN sadece üç saatlik uykunun ardından beni uyandırdı ve birlikte hızlı bir kahvaltı yaptık.

"Planımla ilgili yeni bir öngörü var mı?" Evden çıkıp Charlene ve diğerleriyle Emberlane Park'ta buluşmaya hazırlanırken sordum.

"Hayır," dedi, sesi biraz korkmuş geliyordu.

Başımı salladım. "Bence sonucu bilmeye çok bağımlı hale geldin. Bu seni harekete geçmekten alıkoyuyor."

Ön kapıda durdu ve bana baktı. "Hmm, on dört yaşında biri için akıllıca bir gözlemdi."

Gözlerimi devirdim. "Neredeyse on beş yaşındaki imparatoriçeler." Önemini vurgulamak için kelimeyi uzatarak söyledim.

Kohen bana gülümsedi, ben de ona gülümsedim. Hiç kardeşim olmamıştı ama olsaydı böyle olurdu diye düşündüm. Kohen kapıyı açtığı anda, Liana'nın Onyx ve Zara'nın yanında durduğunu görünce şaşırdım. Üçü de derin bir sohbete dalmış gibiydi, birbirlerine bakıyor ve birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı.

" oluyor?" diye sordum.

Zara bana doğru baktı. 'Liana görevde seni uçuracak kişi olmak istiyor. Onun daha fazla eğitimi var ve işler ters giderse seni sağ salim eve götürmek için daha uygun. 'Ve ben de aynı fikirdeyim' derken sesindeki acıyı hissedebiliyordum. Imbria'ya Virtue'nun yanına gideceğim, böylece gerekirse onu koruyabilirim.

Liana bu plana katıldığını söylercesine başını saygıyla eğdi. Ondan hoşlanmışım ve kız kardeşimi eve getirmek istiyordum, bu yüzden başımı salladım. "Tamam.

Zara'ya doğru yürüdüm, boynuna sarıldım ve oradaki pulları okşadım. Genç olmak bazen berbattı. İnsanlar sizi hafife alır ve bir şeyler yapamayacağınızı düşünürdü. Ama kız kardeşimin yaratığının bir baş belası olduğunu biliyordum ve bu yüzden Aisling'in benden bunu isteyeceğini bildiğim için onun liderliğine saygı duyuyordum.

Kohen sanki Onyx ona her şeyi anlatmış ve o da kabul etmiş gibi başını salladı. Liana ve Onyx arasında özel bir bağ vardı. Birbirleriyle konuştuklarını ve neredeyse her şeyi paylaştıklarını biliyordum.

Kohen ve ben Emberlane Park'a doğru kısa bir uçuş yaparken Zara bana son bir kez veda etti ve sabah güneşine doğru uçtu. Liana Zara'dan daha büyüktü ve daha yumuşak uçuyordu, bu yüzden tutunmak için mücadele etmek zorunda kalmadım. Ona bir eyer takıldı, ki Zara için henüz bunu yapacak zamanımız olmamıştı. Kız kardeşimin iyice yıpranmış eyerine bakarken onu fena halde özlediğimi fark ettim. Dünyamız kısa sürede o kadar çok değişmişti ki, Aisling'i eve getirdikten sonra bile geleceğin nasıl görüneceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey eskisi gibi olmayacakmış gibi hissediyordum ama en azından hepimizi bir araya getirebilirim her şey yoluna girecekti.

Emberlane Park'a indiğimizde, Elaine'in Tetra'nın yanında bastonuna yaslandığını fark ettim.

"Elaine!" Liana'nın üzerinden kaydım ve ona doğru koştum, ona sarıldığımda onu ezmeye çalıştım. Beni tekrar sıktığında boğazım duygularla düğümlendi ve hindistan cevizli lavanta şampuanının kokusu sinmişti. Elaine

Bana ve kız kardeşlerime zaman anne gibi davrandı. Onu kaybetmek beni neredeyse yıkıyordu.

"Buraya nasıl geldin?" Sonunda uzaklaştığımızda sordum ve Tetra da bana sarıldı. Tetra'yı bastonu olmadan görmek garipti. Yeteneğimi ve bunun yansımalarını hâlâ tam olarak sindirememiştim.

Tetra'nın yanında duran Elaine, "Beni Liana uçurdu," dedi. "Eğer bir Aisling ve Victory kurtarma operasyonu planlıyorsanız, ben de bu planın bir parçası olmak istiyorum."

Başımı salladım. "O zaman olacaksın."

Amiral Caruso, yanında yarattığı, elinde bir pano olduğu halde ona doğru yürüdü. Gözlerinin altında derin torbalar vardı. Hiç uyumamış gibi görünüyordu. "Tahliye iyi gidiyor. Gün batımına kadar, ayrılmayı kabul eden herkes gitmiş olacak." Kohen'e baktı. "Imbrialılar fazlasıyla yardımsever davrandılar. Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Elbette. Fazla bir şeyimiz yok ama sahip olduklarımız sizindir."

Amiralin gözleri buğulandı. Boğazını temizledi ve başını salladı. "Yük bütün gece sürdü ama adamlarım şimdi onu uçuruyorlar."

"Uçmak mı?" Ben sordum.

Gökyüzünü işaret etti, orada pençelerinde bir ipe asılı büyük bir kutu taşıyan mavi bir griffin gördüm.

"Teğmen Colt sizinle gelecek. Yakın zamanda bir Talanagi'ye bağlandı. Aranızda Filo'da bulunan ve askeri eğitimden geçen tek kişi olduğu için göreve o liderlik edecek."

Ahh. Tamam, bu .

Colt indi ve sonra birer birer Charlene ve diğer yeni bağlanmış, Wilds'tan yeni çıkmış öğrenciler de indi.

Herkes sanki bir konuşma bekliyormuş gibi bana baktı ve ben soluklaştım. Hiçbir şey hazırlamamıştım ve dürüst olmak gerekirse ne söyleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu kız kardeşimin işiydi. Panik içinde Elaine'e baktım ve o da bir kez başını salladı.

Elaine boğazını temizledi. "Amersea'nın en çok ihtiyaç duyduğu anda çağrıya cevap verdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. İmparatoriçemiz ve varislerinden biri Luska tarafından esir alındı..."

Etrafımızı saran bir düzine kadar insan öfkeyle homurdandı.

"...ama henüz eğitilmiş değilsiniz ve bu tehlikeli bir görev olacak, bu yüzden Aisling'in bunun size zorla yaptırılmasını istemeyeceğini biliyorum. Eğer herhangi biriniz katılmak istemediğini düşünüyorsa, Imbria'ya uçup tahliye yardımı etmekte utanılacak bir şey yok."

Kimse tek kelime etmedi ve göğsümde gurur kabardı.

Elaine başıyla onayladı. "Pekâlâ o zaman. Yapmanız gerektiğini düşündüğüm şey şu."

Otuz dakika sonra sağlam bir planımız vardı. Elaine'in elinde araba saldırısındaki cesetlerden çıkarılmış iki Luskin üniforması vardı. Grubumuzdaki iki kişi bunları giyecek ve önden uçarak ilk gözcüleri kandıracaktı. Tetra bizi korurken yükümüzle birlikte arkalarından gidecek ve yükü üslerine olabildiğince yakın bir yere bırakacaktık. Elaine aslında üssünü yok etmeye çalışmadığımızı vurgulamıştı. Başkente topyekûn bir saldırı yapıldığını düşündürmeye ve onları doğuya çekerek Kohen'e batıdan Luska'ya sızması için zaman kazandırmaya çalışıyorduk. Eğer üslerini tam isabetle vurursak, harika olurdu, ama amacımız hem güvende kalıp hem de yaklaşmaktı.

Grubumuzdan bazıları ateş fırlatma güçlerini ve rüzgâr kontrolünü keşfetmişti, diğerleri ise neye sahip olduklarını bilmiyordu. Hepimiz sürgü atıcıları getiriyor ve Luskin ordusuyla yapılacak bir hava saldırısında en iyisini umuyorduk.

Tetra yakın düzende uçmamızı istedi, çünkü kalkan gücü ancak bu kadar uzağa gidebilirdi. Benimle birlikte Liana'ya binecekti.

Planın üzerinden en az on kez geçip her olasılığı hesaba kattığımızda öğle yemeği vakti gelmişti ve Kohen Vahşi Doğa'ya yolculuğuna başlamaya hazırdı. Biz de kısa bir süre sonra yola çıkacaktık, amacımız bombayı

Gün batımında. Onyx'in onu Duvar'a uçurmasına karar verdi ve sonra ikisi de gökyüzünden kaçınarak Vahşi Orman'dan yürüyerek geçeceklerdi, bu yüzden erken ayrılıyordu.

Gergin olduğu belliydi. Sessizleşti ve belindeki bir şeyle oynamaya devam etti. Çıkma vakti geldiğinde, özel olarak konuşmak için beni yanına çağırdı.

"Sonucunu görmeden hiç böyle büyük bir şey yapmamıştım. Eğer Aisling'i kurtarmaya çalışırken ölürsem, bundan daha iyi bir ölüm şekli düşünemiyorum."

Kalbim göğsümde burkuldu. Hayatımda duyduğum en romantik şeydi.

Omuzlarını kavradım ve gözlerinin içine baktım. "Sana güveniyorum Kohen. Kız kardeşlerimi eve getir." Sarılmak için onu kendime çektim.

Kollarını bana doladı ve çekilmeden önce sıkıca sarıldı. Sözlerimle ilgili bir şey onu etkilemiş gibi görünüyordu çünkü kendine daha çok güveniyordu. Başını salladı ve Onyx'in sırtına kayd.

"Senden harika bir küçük imparatoriçe olur," dedi.

"Küçük mü?" Bir elim kalçamda alay ettim, o da sırtarak yerden kalktı ve gökyüzüne doğru ilerledi.

Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama bir Badshah'ı sevdim- romantik bir şekilde değil, kardeşçe. Yani, kız kardeşim teknik olarak onunla evlenmişti, yani artık o benim kardeşimdi, değil mi? Kohen Badşah ve onun kız kardeşimin mutluluğuna olan sarsılmaz sadakati beni kazanmıştı. Bu noktada benim gözümde yanlış yapamazdı.

Döndüm ve kız kardeşimin hayatını kurtarmaya yardım edeceklerini umduğum yeni mezun, eğitimsiz askerlerden oluşan küçük gruba doğru yürüdüm.

Yıldızlar bize merhamet etsin.

CHAPTER 29

AISLING

Kapının vurulmasıyla uyandım. Dimdik otururken bir an nerede olduğumu unuttum, ta ki Maxim'in yatak odasından geçip kapıyı açtığını görene kadar. Sonra yaşadığım gerçekliğin dehşeti gözümün geldi. Bütün gece uyanık kalıp Maxim'in yanıma gelmediğinden emin olmak istemiştım ama uyuyakalmıştım.

"Ne oldu?!" diye tersledi. Gökyüzü hâlâ karanlıktı, güneş yeni yeni doğuyordu.

"Ricov öldü. Cesedi soğuk. Whitney ve iki kız kayıp. Tahminimce beş ila yedi saatlik bir ipucu var," dedi tanımadığım bir erkek sesi Maxim'e.

"NE!?" Maxim bir insandan duyduğum en korkunç ses tonuyla kükredi. Bacaklarım istemsizce beni yataktan . Yüzümden aşağı nefes alırken karşısında duruyordum.

"Bu konuda bir şey biliyor musun?" dedi.

Dudaklarıma yayılan sırtışa engel olamadım. Kız kardeşim gitmişti. Güvendeydi. Oyun bitmişti. Maxim artık kibar, kurallara göre oynayan Aisling'i alamıyordu.

Yüzüme sert bir tokat attı ama vücudumu olduğu yerde dondurdu, böylece darbeden kaçamadım bile.

Sadece tam olarak aldım. Anında sulanan gözlerimin arkasında acı patladı ve çılgınca bir nedenden dolayı güldüm.

Maxim'in gözleri öfkeyle büyüdü. "Bu kadar komik olan ne?" diye kükredi.

"Küçük kız kardeşim gibi vuruyorsun," diye alay ettim, artık onu memnun etmek umurumda değildi. Artık Whitney'nin kız kardeşimi dışarı çıkardığını bildiğime göre, hayatımın geri kalanını Maxim'le uğraşarak geçirecektim.

Elini yumruk yapıp kafamın yan tarafına öyle bir vurdu ki her şey karardı.

Kısa bir süre sonra çılgık atan bir Maxim ve baş ağrısıyla kendime geldim. O artık tamamen giyinikti ve ben de yatağında, bana korkuyla bakan bir tür hizmetçiyle birlikteydim. Maxim kapı aralığından Whitney ve kız kardeşimin bulunması için emir yağdırıyordu. İşi bittiğinde hizmetçiye ters ters baktı.

"Onu hazırla. Düğünümüz üç saat içinde. Ofisime yerleş. İşlerimi halletmem lazım. Öğle yemeğimizi de oraya getir." Birdenbire yataktan kalkmaya başladım. Maxim beni ayağa kalkmaya zorladığında başım çılgık attı ama aldırmadım. Aynanın önünden geçerken gözümdeki morluk ve yanağımın üstündeki kesikle irkildim. Öğle yemeği mi? Ne zamandır baygındım?

Maxim, sahte düğünümüze hazırlanmak için beni ofisine çağırarak çok açıklayıcı oldu, böylece işlerini halledebilecekti. Bana gücünün bir sınırı olduğunu ve bunun da yakınlık olduğunu söyledi. Ne kadar yakın? Hiçbir fikrim yoktu. Üç metre miydi? Yüz metre mi? Ne kadar hızlı koşabilirdim ki gücümü geri alabileyim ve sonra onu kendi boğazını kesmesi için kullanabileyim? Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı. Ve kız kardeşim öldüğüne göre kaybedecek bir şeyim yoktu.

Koridora ulaşır ulaşmaz Maxim sola döndü, ben de sağa döndüm ve hayatımın en hızlı koşusuna başladım. Yaklaşık dört adım atmıştım ki bacaklarım dondu ve yere yuvarlanarak sertçe omzumun üzerine düştüm. Maxim'in ürkütücü derecede yavaş ayak sesleri yaklaşırken yan yattım. Korkutucu bir süre boyunca hiçbir şey söylemeden üzerimde dolandı. Sonunda çömeldi ve başını yana eğdi. "Söylentileri duydum. Öürsen yeniden doğabileceğini biliyorum ama bana itaatsizlik etmeye devam edersen seni hayatta tutacağımdan ve ölmüş olmayı dileyecek kadar acı çekmeni sağlayacağımdan emin olabilirsiniz."

Yüreğim daraldı. Maxim yavaş yavaş ateşli ruhumu kırıyordu. Acıdan korkmuyordum. Ben bir Everhart'tım. Ama devam eden işkence, ne kadar güçlü olursam olayım beni eninde sonunda kıracaktı. Savaşmaya değer miydi? Maxim beni koltuk altlarımdan tutup kaldırdı ve ardından onu takip etmem için bacaklarımı hareketlendirdi.

Yürürken Maxim kulağıma eğildi. "Artık bana bu gösterdiğine göre, bir daha asla kaçmayacağından emin olmalıyım, küçük evcil hayvan. Umarım tasmayla yaşamayı seviyorsundur."

Liana haklıydı. O kötüydü.

Bu düşünceyi aklımdan geçirirken Ricov'un öldüğünü hatırladım ve böylece düşüncelerim yeniden bana ait oldu. Bağı açtığımda Liana'nın zihnime daldığını hissettim. "Bana nasıl olduğunu anlat!" dedi.

"Whitney adında bir Luskin sığınmacısı Victory ve kız kardeşiyle birlikte kaçtı," dedim hemen. 'Yakında Amersea'da olurlar. Bütün gece yaya olarak seyahat ettiler. Bir kartal yaratığı var. Ona güven ve saygıyla davranıldığından emin olun. İkisine de sığınma hakkı verin.

Bu haber karşısında duyduğu heyecanı hissedebiliyordum. 'Amirallerin haberdar olmasını ve askerlerin tetikte olmasını . Seni geri getirmek için bir planımız var, Aisling. Sadece .

Hiçbir şey söylemedim. Benim durumumda umut tehlikeli bir şeydi. "Gitmek zorundayım," diye yalan söyledim. 'Ama bağı açık tutacağım

eğer yapabilirsem.' Maxim'in etrafında zihin okuyabilen başka biri olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. 'Bana özel bir şey söyleme. Maxim dinliyor olabilir. Hiçbir fikrim yok.

'Seni seviyorum, genç . Bunu da atlatacağız. Aramızdaki bağ sayesinde onun kalp acısını fiziksel olarak hissedebiliyordum.

'Kız kardeşlerim güvende olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebilirim.

'Sadece biraz daha dayan,' diye tekrarladı.

"Gitmeliyim," dedim tekrar ve sonra Maxim ofisinin kapısını açtı.

Kenardaki bir sandalyeye oturdum ve sonraki bir saat boyunca çürüklerimi kapatmak için makyaj yaptım, saçıma bukleler yaptım ve insanları Maxim'le evlenmek üzere olduğumu düşünmeleri için kandıracak tüm sahte şeyleri yaptım.

Tüm bu süre boyunca aklımda sadece tek bir adam vardı, bir çift dudak, bir kalp, bir ruh.

Kohen Badshah.

CHAPTER 30

CESARET

BÜTÜN GÜN UÇTUK ve şimdi güneş batıyordu ve Luskin yarımadasının görünmeye başladığını görebiliyordum. Tetra on ikimizin etrafında bir kalkan oluşturmuş, yakın bir daire çizerek uçuyordu. Luskin askeri gibi davranmaları için seçtiğimiz iki kişi, Charlene ve Colt, önümüzden gitmişlerdi. Kohen'in şimdiye kadar Vahşi Ormana ulaşmış ve Luskin başkentine gitmeye hazır olduğunu umuyordum. Güçlerini batıya çektiğimizde uçabilir ve Onyx ile iyi bir zaman geçirebilirdi. Tam ayrılmak üzereyken Liana, Aisling'den Victory'nin bazı Luskin sığınmacılarıyla birlikte geri dönmekte olduğuna dair bir mesaj almıştı. Amirallere söyledim ama kalıp onun iyi olduğundan emin olamadım. Programımıza uymak zorundaydık ve her şey şu anda bir araya geliyordu. Suyun üzerinden Luskin karasına doğru ilerlerken Liana yükü pençelerinin arasında tutuyordu. İleride büyük bir duvarı olan bir bina gördüm, askeri üs olabilirdi ama bunu söylemek zordu çünkü çok uzaktaydık.

Önümüzde Charlene ve Colt birer noktaydı. Luskin kırmızısı giyen iki nokta daha onları havada karşılamak için yerden yükseliyordu.

İşte bu !

"Hazır olun!" Herkese seslendim.

Havada bir ateş alışverişı oldu ve sonra iki beden yaratıklarından taş gibi düştü. Gözlerimi kıstım, Charlene ya da Colt olmadığını görünce rahatladım.

"Şimdi hızlı uçuş!" Grubumuza söyledim ve yaratıkları deli gibi kanat çırpı. Artık çok daha yakından, buranın gerçekten de onların batı üssü olduğunu doğrulayabiliyordum ve iki düzineden fazla uçan Talanagi'li asker şimdi bizi karşılamak için yaratıklarının üzerinde yükseliyordu.

"Seni yakaladım!" Tetra dedi ve Charlene ile Colt onun korumasına girmek için geri uçarken önümüzde parıldayan bir kalkan görebiliyordum. İçeri girdiklerinde ortalık karıştı. Biz üslerine doğru ilerlerken askerler Tetra'nın kalkanına rüzgâr, ateş ve oklar fırlatıyordu. Bombayı doğrudan üslerinin üzerine göndermemize gerek olmadığını biliyordum ama yine de iyi olurdu.

Tetra'nın kalkanı sallandı. Bizi hâlâ yeteneğini geliştirmekte olduğu ve bir noktada onu kaybedebileceği konusunda uyarıyordu. Biz buna hazırдық.

"Pozisyonlar!" Ağladım.

Neredeyse üslerinin tam üzerindeydik! Gerçek şu ki, kız kardeşlerime yaptıklarından dolayı üslerini havaya uçurmak istiyordum.

Ateş atıcılarımız grubumuzun önüne geçti ve hepimiz sürgü atıcılarımızı kaldırdık.

"Gidiyor!" Tetra tam kalkanı düşerken haykırdı.

Gittiği anda, onları elimizden geldiğince ateş, ok ve rüzgârla dövdük, binicileri yaratıklarından uzaklaştırdık ve aşağıya bakıp üslerinin üzerinde olduğumuzu gördüm.

"Şimdi, Liana!" Yükü bıraktığında sevinç içinde ağladım. Yeryüzüne düşüşünü izledim. Yüzlerce asker dağılan karıncalar gibi kaçışmaya başladı ama çok yavaşlardı. Bomba patladı ve çevredeki herkesi yere serdi. Diğer Luskin askerleri üsse dönüp yardım etmek için bizden ayrılırken grubumuzdaki herkes bağırıp çağırdı.

İyi yapılmış bir işin -Luskins'in öldürülmesinin- yarattığı katliama bakarken muzaffer bir sevinç hissedeceğimi sanmıştım. Ama bunun yerine, içim uyuştı. Onlar bizi öldürdü. Biz onları öldürdük. Zamanın sonuna kadar böyle devam edecekti. Bu savaş hiç bitecek miydi?

Tetra kulağıma eğildiğinde biraz düşerek arkama yaslandım. "Sorun ne Val? Başardık!"

"Biz ne yaptık? Yüzlerce insanı öldürdük."

Tetra'nın yüzü ciddileşti. "Kız kardeşin ellerinde. Onunla bilmem ne yapıyorlar. Bunu yapmak zorundaydık."

Başımı salladım. Belki bu sefer oldu. Ama diğerleri? Onlarca yıllık savaş... Bunu yapmak zorunda mıydık? Eve dönüş yolunda kendimi hasta hissettim. Tek yapabildiğim Kohen'e içeri girmesi ve kız kardeşimi fark ettirmeden alması için zaman vermiş olmak için dua etmekte. Aisling'in sorumlu olmasına, tüm ölümlerin sorumlusunun o olmasına hazırdım. Bu iş için biçilmiş kaftan olmadığımı fark ettim. İnsanlara liderlik etmek harika bir duyguydu ama onları öldürmek bir daha asla yapmak istediğim bir şey değildi. Bunu söylememin Everhart'a yakışmayacağını biliyordum ama savaş ve öldürme ile işim bitmişti. Ben barış istiyordum.

CHAPTER 31

AISLING

Güneş ufukta batarken Maxim'le koridorda yürümek beden dışı bir deneyim gibi hissettirdi. Onunla tekrar dövüşmüştüm ve vücudumun, hatta dilimin tüm kontrolünü ele geçirmişti. Ağzım tıkalıydı, beni istediği şekle sokmuştu. Askeri bir duruşla yürüdüm, kapalı boğazımdan gırtlaktan gelen bir çığlık atarken çenemi sıktım. Maxim ve ben koridorun sonunda rahiple bulduğumuzda, toplamda yaklaşık yüz kişi olan seyirciler hafif bir hayranlık ve dehşet karışımı bir duyguyla beni izlediler. Aptal beyaz bir Luskin elbisesi giymiştim ve bu anla ilgili her şeyden nefret ediyordum ama hiçbir şeyden koridorun sonunda beni bekleyen kâğıt yığını kadar nefret etmiyordum.

Sona geldiğimizde, Amersea'nın Luska'ya Teslim Edilmesi yazısını görmek için aşağıya baktım ve kusacakmış gibi hissettim.

Hayır, , hayır. olmaz. Bu, ikimizin de savaşmayı bırakmayı kabul ettiği bir barış anlaşması bile değildi. Bu, deli bir adama ülkemin sahipliğini vermemdi.

Daha yüksek sesle çığlık attım ama Maxim dilimi ve çenemi dondurduğu için bu sadece hayvani, bozuk bir feryattı. I

onu tetiklemek istedim. İnsanlarının onun gerçekte nasıl bir psikopat olduğunu görmesini istedim.

Ve işe yaradı. Maxim'in eli yılan gibi boğazıma dolandı ve hava akımıyla birlikte tüm sesleri de kesti.

"Kapa çeneni. Şu bitirelim," diye hırladı.

Rahip rahatsız görünüyordu ama etrafıma baktığımda ön sırada kırmızı Luskin askeri üniforması giymiş birkaç adamın sırtıttığını gördüm. Diğer herkes Maxim'in davranışı karşısında şok olmuş gibiydi. Güzel.

Bıraktığında burun deliklerimden nefes almaya çalıştım, çenem hâlâ kapalıydı.

Maxim rahibe baktı. "Bunun altmış saniye içinde yapılmasını istiyorum. Bunu yasal hale getirin."

Rahip korkuyla başını salladı. "Burada Aisling Everhart'ın Maxim Vlek ile yaptığı yasal evlilikle Amersea'yı Luska'ya teslim etmesine tanıklık etmek için toplandık. Luskin yasalarına göre, bir kadın bir erkekle evlendiğinde, kadının malları onun malları haline gelir."

Homurdandım ve Maxim bana ters ters baktı. Bu uygun bir yasaydı. Artık her şey anlamlıydı! Artık Kohen'in neden önce bizi evlendirdiğini biliyordum, aşık olmamız dışında. Bu gerçekten de yasal bir düşün olmadığı anlamına geliyordu. Bir sırtıtışın dudaklarımı çekiştirmeye çalıştığını hissettim.

"Bu anlaşmayı imzalayarak ömür boyu sürececek bir evliliğe adım atıyorsunuz ve Aisling'in mülkleri, hükümdarlığı da dahil olmak üzere, Başbakan Maxim'e geçiyor."

Herkes yüksek sesle alkışladı, ama gözlerinin şok içinde açıldığını görebiliyordum; alkışlar çok koordineliydi. Onları zorluyordu.

"Burayı imzalayın." Rahip Maxim'e bir kalem uzattı.

Sırtıttı ve öne doğru eğilerek belgeyi imzaladı. Sonra kalemi bana uzattı. Tüm gücümle ona karşı koymaya çalıştım ama aptal hain kolum yılan gibi kıvrıldı ve kalemi kavradı. O anda vahşi bir umut kapladı ve kalabalığı ve arkalarındaki tarlaları taradım,

Kohen'in fırlayıp beni bu kaderden kurtarması için dua ediyordum. Ama elim kâğıdın üzerine gelip imzamı attığımda kaderim mühürlenmişti. Bu evlilik yasal olmasa da, ben istesem de istemesem de gerçekleşiyordu.

Kalabalık tekrar alkışladı.

"Luska'nın yüksek kilisesinin bir rahibi olarak taşıdığım güçle bu evliliği onaylıyorum," dedi rahip hızlıca. Sonra tekrar yürümeye başladım, Maxim'i takip ederek oradan çıktım. Maxim ve ben Luskin üniforması giyen iki generale doğru yürürken kalabalık ayağa kalkmış bizi uğurluyordu. "İhtiyacım olan şeyi şimdi aldım. Amersea'yı alın."

Amersea'yı ele alalım. Bu sözler kalbime saplanan bir ok gibiydi.

"Tanrım, Çavuş Whitney'i kaybettik. Aktif bombamız yok."

Maxim kâğıtları adamlardan birinin göğsüne doğru itti ve onlar da yakaladı. "Bunu alın. Sabaha kadar bana ödülümü getirin, yoksa kovulursunuz."

Maxim öfkeyle uzaklaştı, ben de istemediğim halde peşinden koştum. Amersea'yı sabaha kadar mı alacaktı? Yıldızlar, halkımın kaçmak için yeterli zamanı var mıydı?

'Liana, bu gece saldırıyorlar. Riverine'in boş olduğundan emin ol.'

Liana, 'Az önce batı üslerini havaya uçurduk,' dedi. "Bekle.

Sözleri beni şaşırttı. Batı üslerini mi havaya uçurmuş?

Artık çok geç. Biz evlendik. Maxim'le evlendim ve Amersea üzerindeki tüm haklarımdan vazgeçtim.' Gerçekten yasal olsun ya da olmasın, olmuştu. Evraklar yüz kişinin imzalandı.

'Kohen'in yeni bir vizyonu mu vardı? İkimizin de buradan canlı çıkacağımızı mı gördü? Umut kalbimde atmaya başlarken sordum.

Liana tekrar 'Dayan' dedi ve umutlarım suya düştü.

Kohen beni kurtarmaya çalışırken ölseydi, kendimi asla affetmezdim.

"Liana, ona emin olmadan gelmemesini söyle! Maxim beni sadık küçük bir evcil hayvan gibi peşinden eve doğru zorlarken ona çılgınca söyledim.

Ama Liana cevap vermedi ve o zaman anladım ki benim tatlı, koruyucu Kohen'im beni kurtarma şansı için bile hayatını tehlikeye atabilirdi. Eğer hayatımın aşkının yasını tutmak ve sonsuza dek Maxim'in kölesi olarak yaşamak zorunda kalırsam, kalbim asla iyileşmeyecekti.

Tam arka verandaya çıkıyorduk ki, üniformalı bir asker koşarak bize doğru geldi. "Başbakan!" diye seslendi. Avucunda bir el telsizi vardı ve gözleri fal taşı gibiydi. "Grigov Üssü vuruldu, Amerikalılar tarafından doğrudan vuruldu!"

Maxim dondu kaldı ve kalbim çılgınca çarpmaya başladı.

"Ne?" diye sordu ölümcül bir sakinlikle, bakışları bana kayıyordu.

"Efendim, iki düzine Talanagi vardı. Üsse büyük bir yük bıraktılar. Hâlâ ceset sayısı alıyoruz. Daha fazlasıyla geri geleceklerini düşünüyoruz. Misilleme olarak..." Askerin bakışları bana kaydı.

İki düzine. Charlene ve yeni öğrenciler bunu mı? İnanılmaz.

Maxim yüz kaslarımı serbest bıraktı ve ben de sııttım.

"bu konuda ne bildiğini anlat," diye emretti.

Bir an için beni ona gerçeği söylemeye zorlayacak güce sahip olduğunu düşündüm ama ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

"Söyle bana!" diye bağırdı.

Yarı alaycı bir gülümsemeyle sessiz kaldım.

Askere geri döndü. "Mevcut tüm birlikleri batıya gönderin. Amersealıları gördüğünüz yerde öldürün."

Bunu söylediğinde içim sıkıştı. Charlene ve... Valor orada değildi, değil mi?

'Liana, herkesi oradan çıkar. Tüm birlikleri size gönderiyorlar,' dedim Maxim beni elimden tutarken.

ve gökyüzü batıya doğru giden uçan Talanagi'lerle doldu.

"Endişelenmeyin, öyleyiz.

Maxim parmaklarını şıklattı ve sonra kurdu oradaydı. Yaratığı unutmuştum, çünkü onları nadiren yanında bulundururdu, bağlandıklarına yakın duran diğerleri gibi değildi. Kurda "Bütün gece boyunca bu çevrede dolaş ve bir şeyden şüphelenirsen beni uyar" dedi ve kurt havalandı.

Gökyüzünde ateş kuşuna baktı ve belli ki ona bazı talimatlar verdi çünkü o da uçup gitti.

"Seni benden alacaklarını mı sanıyorlar?" diye sordu bana. "Senin halkın artık benim halkım. Sen de artık benimsin," diye hırladı.

Tüm liderleriyle bir strateji toplantısı yapabileceğini düşündüm. Ben olsam öyle yapardım ama hayır, konuklar "düğünü" terk ederken bizi apar topar eve soktu ve ardından tüm kapıları kilitleyip personele kimseyi içeri almamalarını söyledi. O bir lider değildi. Generalleri onun doğrudan emri olmadan liderlik ediyordu. O bir korkaktı. Lider olmaya çalışan bir çocuk.

Akşam yemeğini mutlak bir sessizlik içinde birlikte yerken onun gergin tiklerinin ortaya çıkışını izledim. Gözleri pencereden kapıya kayıyordu. Dudaklarını büküyordu. Tırnaklarını yolması.

Sonunda biri kapıyı çaldığında, gerçekten de ayağa fırladı ve ben güldüm. Birden elim yanımdaki bifttek bıçağını gayri ihtiyari kavradı ve kendi boğazıma dayadım. Maxim bakışlarımı tuttu.

Devam et ve öldür beni, piç kurusu. Üç gün içinde geri döneceğim ve sana hiç doğmamış olmayı diletteceğim, demek istedim. Ama daha iyi düşündüm. Gerçek şu ki Maxim aklını kaçırmıştı ve bu beni korkutuyordu.

Kapıda asker kulağına bir şeyler fısıldadı. Tüm bu süre boyunca bıçak boğazıma dayalıydı. Asker gittiğinde kapıyı kapattı ve bana doğru yürüdü. Sonunda bıçağı bıraktım ve yere düşürdüm. Beni ayağa kaldırdı, o kadar hızlı hareket etmişim ki sandalyeyi devirmişt看,

Sonra vücudumu onunkine bastırıp ağzına doğru eğildim.

"Yapma," diye homurdandım ve sonra dudakları benimkilerin üzerindeydi.

Öpücükle savaşıırken, kontrolle savaşıırken boğazımda safra yükseldi. Hareket edemediğim için kendimden nefret ettim, onu kalbimle değil bedenimle öptüğüm için kendimden nefret ettim.

Bir süre sonra sırtarak geri çekildi.

"Artık evliliğimizi tamamlamaya hazırım. Sabah, tüm bunlar sona erece kadar kır evimde kalmaya gideceğiz."

Konuşmak, ona jilet yiyip ölmesini söylemek için ağzımı açtım ama çenemi kapattı.

Odadan çıktı ve ben de onu takip ettim, bir bacağım diğerinin önünde, içimden çığlık atıyordum.

Liana! Ben-' Ne diyeceğimi bilemedim. "Umudumu ," dedim ona dürüstçe. "İyi haberlere ihtiyacım var.

Liana'nın enerjisi üzerime aktı, güçlü ve anaçtı o zaman. 'Daha yeni döndük. Zafer sığınmacılarla birlikte burada. O başardı. Zafer güvende!'

Gözlerimde yaşlar birikti ve kalbimi sevinç kapladı. O güvendedeydi. Her şeye değmişti çünkü Zafer kurtulmuş ve güvendedeydi.

Tamam. Kardeşlerimin güvende olması için her şeye katlanabilirdim. Akla gelmeyecek şeylere bile.

"Seni seviyorum," dedim ona. "Şimdi bağı kapatacağım.

Aisling, bekle. Kohen-'

Yaşamak üzere olduğum şeye tanık olmasını istemediğim için bağı kapattım ve sonra Maxim yatak odasının kapısını açtı. İçeri girdi ve ben de onu takip ettim, emrettiği gibi kapıyı arkamdan kapattım. Uzuvarımı hareket etmeye zorlarken yanından geçip yatağa doğru yürüdüm. Giysilerimi çıkarmamı izlerken sırtı hâlâ kapıya dönüktü.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emretti ve ben de önünde dizlerimin üzerine çöktüm, gözyaşlarım yüzümden akıyordu. Baktım

kalktım. Kalktığımında neredeyse çığlık atacaktım. Başının üstünde, kirişlerin arasına saklanmış bir çift çarpıcı mavi göz vardı.

Kohen.

Aynı anda Kohen'i gördüm, Maxim onu hissetmiş olmalı çünkü silahın kulakları yırtan patlamasıyla birlikte boynunu büküp yukarı baktı.

Bir saniye önce Maxim karşımda durmuş, üzerime geliyordu, bir saniye sonra ise devrilen bir ağaç gibi devrilmiş, kafası yarılmıştı. Günlerdir ilk kez bedenim kendime aitti. Adrenalin içime hücum ederken ellerim titredi ve kapı uçararak açıldı.

Başka bir atış. Ve bir tane daha. Kohen art arda iki muhafızı öldürdükten sonra tavandan atlayıp önüme düştü ve vücudunu bir kalkan gibi benimkinin önüne yerleştirdi. Üç kişi daha kapıya ve bir kişi de pencereye geldi. Kohen hepsini ölümcül bir hassasiyetle vurdu. Işık gibi yanıp söndüler, bir saniye içinde ayakta durmaktan tamamen cansız hale geldiler.

Şoka girmiştim. O anda her şey çok hızlı gelişti. Kohen giyinmeme yardım etmek zorunda kaldı. Daha fazla insan gelmeden önce fazla zamanımız olmadığını biliyordum ve konuşamıyordum. Onun burada olduğuna inanamıyordum. Birlikte sürünerek pencereden çıktık ve Maxim'in kurdu pencerenin dışında ölmüştü. Daha fazla asker bize yaklaştı ve sonra iki el daha ateş edildi.

Kohen elli metre öteden insanları öldürüyordu. İnanılmazdı. Maxim'in evinin yanındaki sık ormana doğru koştuk ve Onyx oradaydı. Onu gördüğümde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktım. Kohen önce beni sırtına aldı ve sonra önümde sürünerek birbirimize bakmamızı sağladı.

Kohen bana doğru baktı. "Gökyüzü direnişiyle karşılaşırsak gücünü şu anda kullanabileceğini düşünüyor musun?"

Evet demek istedim. Az önce yaşadıklarımın etkilenmeyen bir baş belası olmak istedim ama cevap vermek yerine hıçkırıklara boğuldum.

Kohen beni göğsüne bastırđı ve güçlü kollarıyla tamamen sardı.

"Onyx, gökyüzünden uzak dur. Vahşi Doğa'da yaya olarak ilerleyeceğiz," dedi ona.

Sevdiğim adamın güvenli kollarında yıkıldım. İki gün boyunca deli bir adam tarafından kontrol edilmek, isteğim dışında onunla evlenmeye, onu öpmeye zorlanmak ve neredeyse...

Onyx ormanda olabildiğince hızlı yürürken Kohen kulağıma "Sorun yok," diye fısıldadı. "Onunla her ne olduysa artık bitti ve bu sana karşı olan hislerimi değiştirmiyor. Aisling, seni seviyorum ve sadece daha erken gelişin üzgünüm."

Sözleri yaralarımaya merhem gibi geldi ve o anda fark ettim ki şimdiye kadar hiçbir erkek beni gerçekten sevmemişti. Ne babam, ne Jace, hatta ne de Alek. Kohen bana gerçek aşkın ne olduğunu gösteriyordu ve onu itmek ya da hak düşünmek yerine, ona yaslanacaktım. Ona sıkıca tutunacak ve sonsuza dek değer verecektim.

"Onunla evlendim. Amersea'nın üzerine imza attım," dedim titreyerek.

Kohen o zaman gülümsedi. "Size ulaşmadan beş dakika önce bir imgelem gördüm. Maxim öldüğüne ve evliliğiniz geçerli olmadığına göre Luksa bir barış anlaşması imzalıyor."

Umut göğsümde canlandı. "Öyle mi?"

Başını salladı. "Artık kimse savaş istemiyor, aşkım. Hepimiz çocuklarımızı barış içinde büyütmek istiyoruz."

Onyx bizi Talanagi'yi içeri almak için duvarın yıkıldığı bölgeye kadar götürürken bana sarılmasına izin verdim. Kohen ve benimle her şeyin başladığı yere.

Amersea'ya geçtiğimizde gözlerinin içine baktım.

"Bir kez olsun 'Vay canına, bu kız onu elde etmek için katlanacağım şeylere değmez' diye düşündünüz mü?" Şaka yaptım.

Parmağını alt dudağımın üzerinde gezdirerek tüylerimi diken diken etti. "Bir kez bile değil, aşkım."

O zaman her kadının Kohen Badşah gibi bir aşka sahip olması için dua ettim.

CHAPTER 32

AISLING

KOHEN HAKLIYDI. Ertesi gün tüm uluslarımız arasında bir barış anlaşması önerdik ve Maxim beni zorlamadan önce Kohen ve benim meşru bir evlilik yaptığımızı ve topraklarımız üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceklerini gösterdik. Luskin liderliği hiç tereddüt etmeden barış antlaşmasını imzaladı ve o gün resmen savaş sona erdi. Barış Günü.

Halkım Amersea'yı hala ayakta buldukları için minnettar bir şekilde evlerine geri döndü ve Kohen ile yazları Amersea'da, kışları ise Imbria'da geçirme planları hakkında konuşmaya başladık.

Her yerde beş kardeşimizin ve gelecekteki çocuklarımızın sığabileceği yeni bir ev inşa etmeye karar verdik. Arjun ve Tej kız kardeşlerimle çok iyi anlaşıyorlardı. Biz büyük, mutlu bir aileydik. Belki biraz fazla mutluyduk, çünkü Arjun'u Valor'u öperken yakaladım ve sonra ergenlik döneminde kurallar ve aynı çatı altında yaşamak hakkında konuşmak zorunda kaldık.

Barış anlaşmasının imzalanmasından iki hafta sonra, Liana'nın dikkatimi çektiğini hissettiğimde Kohen'in Imbria'daki evinin mutfağındaydım.

"Vakit geldi," dedi ve tüm ürperdi. Kohen'e Liana'nın geçmişinden, kızlarından ve

ateş gökyüzü ve ben yerleştüğimde onun gidebileceği korkusu.

"Hayır," dedim ona. Elimdeki bıçağı bıraktım ve dışarı çıktım.

Kohen sadece beni izledi ama hiçbir şey söylemedi, bu da Onyx'in ona neler olduğunu çoktan anlattığı anlamına geliyordu.

Dışarı çıktım ve Liana beni bekliyordu.

"Ne için zaman? Sadece paranoyaklaştığımı umarak sordum.

'Gel, bir uçuş yapalım. Son uçuşumuz.'

'Hayır...' Yere çöktüm, kalbim binlerce parçaya ayrıldı. Bana doğru yürüdü, boynuma sokuldu ve ben de küçük bir çocuk gibi ona sarıldım. 'Lütfen bunu yapma. Sana ihtiyacım var. Hâlâ sana ihtiyacım var.

". Diğer kızlarım kadar değil. Zamanı geldi.'

Böyle bir şey olmayacaktı. Ama onunla gitmezsem bensiz gideceğini biliyordum ve bunu istemiyordum. Sırtına kaydım ve öne doğru eğilerek boynuna sarıldım. 'Ya artık hayatta değillerse ya da hayatları iyiyse ve sana ihtiyaçları ya da sen ?

O an kendimi çok bencil hissettim.

"Ya Zafer, Yiğitlik ve Erdem olsaydı?" diye sordu.

Bu tartışmayı kazandı. O haklıydı. Bunlar onun çocukları, büyükannesi, geride bıraktığı tüm dünyasıydı.

"Özür dilerim. Sensiz olmak istemiyorum.'

"Biliyorum, genç olan. Ama biz birbirimize bağlıyız. Hiçbir mesafe bizi ayıramaz.

Bunu ona söylemek istemiyordum ama yaratıksız bir imparatoriçe olmanın bana ne yapacağını anlamıyordu. Valor'un yerine geçmek zorundaydım. Ama Liana'nın istediği buysa yapardım.

Wilds'a doğru hızlı ve sert bir şekilde uçarken bana 'Yaratıksız kalmayacaksın,' dedi.

'Biliyorum, ama sen burada olmayacaksın, bu yüzden insanlar beni öyle görecektir.

"Kendimi kastetmiyorum. Başka biriyle bağ kuracaksın. Bir ejderha.' 'Hayır. Başka bir tane istemiyorum! Ben seni istiyorum.'

"Bana sahiptin. Her zaman. Ama ona da sahip olacaksın.'

'Bekle, bir başkasını bağlayacağımı nereden biliyorsun? Kohen bir imgelem mi gördü?'

'Evet. Sana gideceğimi nasıl söyleyeceğini bilemedi. Seni üzüntü içinde yaşarken göremeyecek kadar çok seviyor.

Oh, bunu daha sonra benden duyacaktı!

Belki ben de seninle gelebilirim. Ateşten kurtulabilir ve yeniden doğabilirim. Ya dünyanın yardımına ihtiyacı olursa? Kızlarınla birlikte geri dönebiliriz.

"Gelemezsin, Aisling.

'Neden? Deneyebiliriz. En kötü ihtimalle yeniden doğarım, değil mi?' Çılgınca onu kaybetmemenin yollarını bulmaya çalışıyordum.

"Çünkü hamilesin.

Sözleri beni neredeyse sırtından düşürüyordu.

"Bunu sana Kohen mi söyledi?

Hayır. Yaşam enerjisi görüyorum, hatırladın mı? Bir haftadır biliyordum. Bebek yeniden doğuştan sağ çıkamazdı ve benim dünyam hiç insan görmedi. Muhtemelen öldürülürsün. Üzgünüm, Aisling, ama bu seninle geçirdiğim zamanın sonu. Ve senin yanında olmak ne büyük bir lütuftu.

Hamile misin? Elimi karnımın üzerine koydum ve sırtımdan kendimi alamadım. Hem Imbria'nın hem de Amersea'nın varisi... Bu bir ilk olacaktı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan Liana Vahşi Doğa'nın üzerine iniyordu. Yere indiğinde beni ormanın zeminine bıraktı ve ben de başımı kaldırıp kızgın gökyüzüne baktım.

Vedalardan nefret ederdim. Bundan nefret ettim. Sırtından kaydım ve boynuna sarıldım.

Ona 'Hayatım senin sayende daha iyi oldu,' dedim.

'Ve benimki de senin yüzünden,' diye cevap verdi.

Gözümden akan bir damla yaş sildim ve arkamdaki hareket başımı o tarafa çevirmeme neden olunca geri adım attım.

Kohen, Onyx ile birlikte kenarda bekliyordu.

Onu seven ve gerçekten tanıyan herkes veda etmek için buradaydı.

"Umarım başarısın. Umarım onları bulursun. Seni düşünmekten asla vazgeçmeyeceğim," dedim.

'Sana yumurtalarımın döllendiğini açıklamak zorunda kaldığım zamanı asla unutmayacağım' diye cevap verdi.

"Hey, bundan bir daha asla bahsetmeyeceğimizi söylemiştik! Gülümsedim, neşeli bir şekilde ayrılmasına sevinmiştim.

"Güle güle, Aisling.

"Hoşçakalın," boğazım duygularla sıkılırken bunu başarabildim.

Kohen arkamdan geldi ve ikimiz de onun yerden havalanıp bir ateş topu gibi yukarı fırlayışını izlerken kollarını bana doladı. Ateş gökyüzünün üzerinden ve altından pek çok kez uçmuştuk ama içinden hiç geçmemiştik. Liana'nın turuncu ve pembe ateşli parıltıya giderek daha da yaklaşmasını izlerken kalbim boğazıma düğümlendi.

, başar, içimden tezahürat yaptım, Kohen'in kollarını etrafımda tutarak. Sonra her şey oldu. Ateşi aştı; bir ışık parlaması oldu ve sonra hiçbir şey olmadı, sanki uzaya çekilmiş gibiydi. O gitmişti.

Kohen'in kollarında dönerek başımı salladım. "Biliyor muydun?

Ve bana söylemedin mi?"

Kaşlarını çattı. "Dayanamadım. Özür dilerim."

Başımı salladım. "Sorun değil. Artık ben de senin bilmediğin bir şey biliyorum." Sırıttım.

Başını yana eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

Umursamazca omuz silktim. "Yok bir şey. Bekleyip görmeniz gerekecek."

"Aisling, ne ?" Bir parmağıyla kaburgalarımın vurdu, ben de güldüm. "Göreceksin."

Beni kollarının arasına alarak aşağıya baktı. "Benimle tekrar evlenir misin?"

"Ne?" Güldüm.

"Halkımızın şimdiye kadar gördüğü en büyük düğünde, tüm ülkenin önünde benimle evlen."

Sırıttım. "Tekrar söyle."

"Evlen benimle."

"Hayır, halkımıza söyleyin."

Eğilerek ağzımı öptü. "Bizim insanlarımız."

Kohen'i tanıdığım süre boyunca Imbrialılar ve Amersealıların eşit, birleşik ve birlikte daha iyi olduklarını görmem için çalışmış gibi hissediyordum ve sonunda o noktaya ulaşmıştım. Amersea için olduğu gibi Imbria için de ölebilirdim ve hala çözmemiz gereken bazı pürüzler olduğunu biliyordum ama bu insanları kendim olarak adlandırmaktan gurur duyuyordum.

EPILOGUE

DÖRT YIL KADAR SONRA
Aisling

Üçüzlerin bugün on dokuz yaşında olduğuna İNANAMIYORUM. Valor'u bir Talanagi ile bağ kurması için Vahşi Doğaya gönderme kararını vereli sanki bir ömür geçmiş gibiydi. Şimdi kalan kız kardeşlerimin ikisi de önümüzdeki ay Çekiliş yapıldığında gidecekti. Luska arasındaki barış güçlü olmasına rağmen Piyango'yu hala düzenliyorduk. Savaşın ne zaman kapımızı çalacağını asla bilemezdik ve imparatoriçenin varisinin bir yaratığı olmalıydı.

"Anne." Küçük Liana ceketimi çekiştirdi ve ben de ona baktım. Babası gibi parlak mavi gözleri, siyah saçları ve benden aldığına emin olduğum alıngan bir kişiliği vardı. Onu kucağıma aldım ve burnundan öptüm.

"Parti için heyecanlı mısın?" Ona sordum.

"Evet. Pasta istiyorum!" diye yüzüme bağırdı ve ben de güldüm.

"Biri pasta mı istedi?" Kohen parti için hazırlık yaptığım mutfağa girdiğinde kocam hiç bu kadar seksi görünmemiştii. Elinde bir pasta tutuyordu.

ve bir yaşındaki oğlumuz Ravi'yi göğsünde bir bebek taşıyıcısında taşıyor.

Yum.

"Pasta!" Liana çılgık attı ve kollarımdan öylesine şiddetle kurtuldu ki neredeyse onu düşürüyordum. Benden kurtulmasına izin verdim; babasına doğru koştu ve neredeyse onu deviriyordu. İki vahşi çocuğu tutma konusunda uzmandı. Pastayı yere bırakıp onu kucağına aldı, kardeşi bebek arabasında uyuklarken onu bir kalçasına yasladı. Bir mürebbiyeyi karşılayabilirdik ve Yıldız bunu her gün düşündüğümü biliyordu, ama Kohen ve ben çocuklarımızı kendimiz yetiştirmek istediğimize karar verdik. Aynı anda ilgilenmemiz gereken devlet işleri olduğunda, o Imbria kralı ve ben Amersea imparatoriçesi iken, çocukları Tetra'ya, Elaine'e ya da teyzelerinden ve amcalarından birine bırakıyorduk. Gerçekten bir köy gerekiyordu ama işe yaradı.

"Tahmin et ne oldu?" Kohen küçük Liana'ya söyledi. "Ne?" Komplocu bir tavırla eğildi.

"Tetra Teyze dışarıda ve ondan gerçekten nazikçe istersen Ariyel'e binmene izin vereceğini söyledi."

Liana'nın gözleri büyüdü. Kohen'in elinden kurtulup arka kapıya gitti ve kapıyı ardına kadar açarak Tetra ve Elaine'in Alek'le birlikte dışarıda süslemeler yaptıkları yere . Her zaman Tetra'nın Dev'le birlikte olacağını düşünmüştüm ama savaş bittikten kısa bir süre sonra ayrıldılar. Yaklaşık iki yıl önce, Alek ve Tetra'ya aynı binada görev verildi ve aralarında doğal olarak bir şeyler filizlendi. Bir zamanlar benden hoşlandığı için buna karşı çıkmaya çalıştı ama ben ona umursamadığımı söyledim ve umursamadım da. Kankamın birlikte olmasını tercih edeceğim kimse yoktu. Alek harika bir adamdı. Küçük Liana'yı kucağına alıp ayaklarının üzerinde dönerken ona bakışı kalbimi yerinden oynattı.

Kohen sırtıttı. Kanepeye doğru yürüdü, Ravi'yi yere bıraktı ve bebek taşıyıcısını çıkardı, ben de böcekler içeri girmesin diye arka kapıyı kapattım. İkimiz de

Mutfakta birbirimizi yarı yolda bıraktık ve o beni kollarına çekerek ağzıma ayak parmaklarımı kıvırtan seksi bir öpücük kondurdu.

"Kohen Badshah, üçüncü bir tane mi istiyorsun?" Ona takıldım.

Gözleri yarı kapalı kaldı. "Belki de öyleyimdir." Kulağımı öptü ve dudaklarını boynumda gezdirdi. Kohen ve benim savaştan zarar görmüş bir ülkenin liderleri olmaktan çıkıp barış içinde olan ulusların liderleri olmaya geçişimiz biraz zaman aldı. Komutan Ledger hâlâ bir komutandı ama artık emekli olmuştu. Ordumuzu koruduk ancak Filonun yüzde ellisini yedek statüsüne geçirerek büyük bir gittik. Artık Kohen ve ben çoğunlukla Imbria tarafının yeniden inşasına odaklanmıştık. Sosyal programlarımız ve okullarımız vardı ve toplumumuzu eskisinden daha iyi bir yola sokmak için çalıştık. Ancak dört yıldan biraz daha uzun bir süre önce ikimizin de yaratıklarımızı savaşta uçurduğumuza inanmak zordu.

Geri çekildim ve Kohen'in yüzünün iki yanını kavrayarak masmavi gözlerine baktım. O haklıydı. Aşkımız tarihi değiştirmişti. Aile evlerimizin birleşmesi tüm halklar arasında barışı getirmişti. Artık Emberlane Park'a gittiğinizde Amersealılar kadar Imbrialılar da vardı ve aynı şey Nimra için de geçerliydi. Yemek baharatı toleransım artıyordu ve artık İmbriyanca bile konuşabiliyordum. Yıllar önce Piyango'dan sonra otobüste olduğumu ve Kohen'i soyadından dolayı yargıladığımı hatırladım.

"Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," dedim ona. Saf sevinç kalbimi patlama noktasına kadar doldurdu. Kohen'in yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. "Sky Reach'teki yeraltı üssündeki dolapta geçirdiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Bizi en iyi şekilde gördüğümü söylediğim zamanı?"

Hatırladım. Başımı salladım.

Kohen gülümsedi. "Bir anda oldu. O an oldu. Küçük Liana ve Ravi, beni sevdiğinizi söylemeniz. Kurduğumuz bu güzel hayat. Tüm uluslar arasında barış. Bu... mükemmel."

Gölümsedim. "Belki de üçüncü bir tane istiyorumdur."

Kohen belimi kavradı ve sesini alçaltarak beni kendine doğru çekti. "Sadece beş dakikaya ihtiyacım var."

Bir kahkaha patlattım ve boynumu öpmesine izin verdim.

Valor'un sesi arkamdan geldi. "Eww, iğrenç, bir oda bul!"

Sırada Virtue vardı. "Hatırlat da bir dahaki sefere kapıyı çalayım. Gözlerimi yıkamam lazım."

"Bence çok tatlı," diye Victory.

Kohen ve ben, üçüzler oturma odasına doluşup hemen kanepeye geçerek uyuyan Ravi'nin üzerine kapanırken gülümseyerek ayrıldık.

Dışarıya, küçük Liana'nın Ariyel'e bindiği yere baktım ve sonra bakışlarım Clary'ye kaydı. Yeni ejderha yarattığım çok güzeldi ama o Liana değildi. Bana rüzgâr üzerinde güç vermişti ki bu çok hoştu. Gittiğinden beri Liana'dan haber almamıştım ama şimdi bile gerçekten sessizleşip nefesime odaklandığımda, o içimdeydi.

Bazen Wilds'a gider, gökyüzüne bakar ve ateşten gökyüzünde onun tüylerinin parıltısını gördüğümü sanırdım. Yaşıyor muydu? Yalnız mıydı? Bana ihtiyacı var mıydı? Bana yardım etmek için çok şey feda etmiş ve ben onu terk etmişim gibi hissediyordum.

Bir gün tekrar karşılaşacağımızı umuyordum. O zamana kadar, onun da isteyeceği gibi mutlu olmaya odaklanıyordum.

SON

BOOKS BY LEIA STONE

LEIASTONE.COM/BOOKS

FANTAZİ

[Vampir Avcısı Topluluğu](#)

[Şekil Değiştiren Ada](#)

[Serisi Kurt Kız Serisi](#)

[Işığın Kızı Serisi Titan](#)

[Destanı](#)

[Doğaüstü Ödül Avcısı Serisi SerisiRüya](#)

[Savaşları](#)

[Düşmüş Akademi Serisi](#)

[Ejderhalar ve Druidler Serisi](#)

[Matefinder Serisi Matefinder:](#)

[Yeni Nesil Kovan Üçlemesi](#)

[NYC Mekke Serisi](#)

[Gece Savaşı Destanı](#)

[Su Diyarı Serisi](#)

[Avalier Kralları Serisi](#)

[Yıldızlı Şehir Serisi](#)

TÜM BAŞLIKLAR

[LeiaStone.com/books](#)

SPECIAL EDITIONS

Bu kitabı sevdiniz mi? Kanayan Yalanlar'ın ciltli veya ciltsiz özel baskılarını güzel boyalı kenarlar, renkli son sayfalar vb. ile sipariş edebilirsiniz.

Onları [buradan](#) kontrol edin!

AFTERWORD

Tik Tok'a, ne bu kitabın ne de başka bir kitabımın viral olmasını sağladı. Hiçbir şey için teşekkürler. (Şaka yapıyorum. Bir bakıma.) Düzeltmenim Brit Kings'e, harikasın. Bana son dakikada uyum sağladığın ve bebeklerimi her zaman parlattığın için teşekkür ederim. Editörüm Lee'ye her zamanki gibi kocaman bir teşekkür. Aileme ve okurlarıma, desteğiniz olmadan bunu yapamazdım! Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

